
2 פוסטרים ענקיים
BRAINSTORM / DESTRUCTION
HAMMER
BRAINSTORM
Destruction
לגליון זה מצורף
דיסק חינם!!
ISRAELI METAL
גליון מס' 17. המחיר 29.90₪ כולל מע"מ.
HAMMER
Queensryche
Sonata Arctica
Bruce Dickinson
Kamelot
Royal Hunt
Napalm Death
COC
Thorns
Six Feet Under
Dark Funeral
Destruction
In Flames
Moonspell
Criminal
Lacrimosa
Ensiferum
Grave Digger
GAMMA RAY
2886 8535120-000170
מטאל האמר
29.90 ש"ח

PUNGENT STENCH
MASTERS OF MORAL - SERVANTS OF SIN
THE CLERICS OF DEATH METAL ARE BACK.
SICKER THAN EVER BEFORE!!!
ALSO AVAILABLE:
PUNGENT STENCH
RE-RELEASES REMASTERED
PUNGENT STENCH
MASTERS OF MORAL - SERVANTS OF SIN
I. LIMITED FIRST EDITION IN A MINTED DIGIPAK
II. GATEFOLD 2LP
INSTORE 12.11.2001
IC XC
NI KA
AGATHODAIMON
CHAPTER III
THE THIRD CHAPTER OF AGATHODAIMON'S CAMPAIGN AGAINST LIMITATIONS OF BLACK METAL.
INSTORE 5.11.2001
AVAILABLE CONFIGURATIONS:
LIMITED FIRST EDITION DIGIPAK AND LP
TIDFALL
INSTINCT GATE
THEY'LL TAKE THE BLACK METAL THRONE BY ASSAULT.
YOU WILL SEE!!
INSTORE 19.11.2001 CD/LP
SINISTER
HATE & BASTARD SAINTS
FULL SPEED OR NOTHING! THE REMASTERED SINISTER MASSACRE
INSTORE 5.11.2001
NUCLEAR BLAST
WWW.NUCLEARBLAST.DE
FOR FREE: OUR NEW MAILORDER CATALOGUE
HTTP://WWW.NUCLEARBLAST.DE

QUEENSRŸCHE 13

ROYAL HUNT 11

גליון מס׳ 17

ISRAELI METAL HAMMER
TRUE ISRAELI METAL FORCE

מו"ל: מ.מ.י מיוזיק מדיה ישראל בע"מ

מערכת
חן רותם, אלון מיאסניקוב,
בועז בר לוי, מאור אפלבוים,
גידי פרסקי, איתי קרש,
כרמית מזרחי

EU Correspondents
Amit Lwow
Yvette Salthouse

US Correspondent
Dr. Metal
www.metalmeltdown.com

עורך
Metal Heart בולוס
Bullos@metalhammer.org

מנהל שיווק ופרסום
איגור שניידר
Igor@metalhammer.org

עיצוב גרפי
NoamRaw
Noam@metalhammer.org

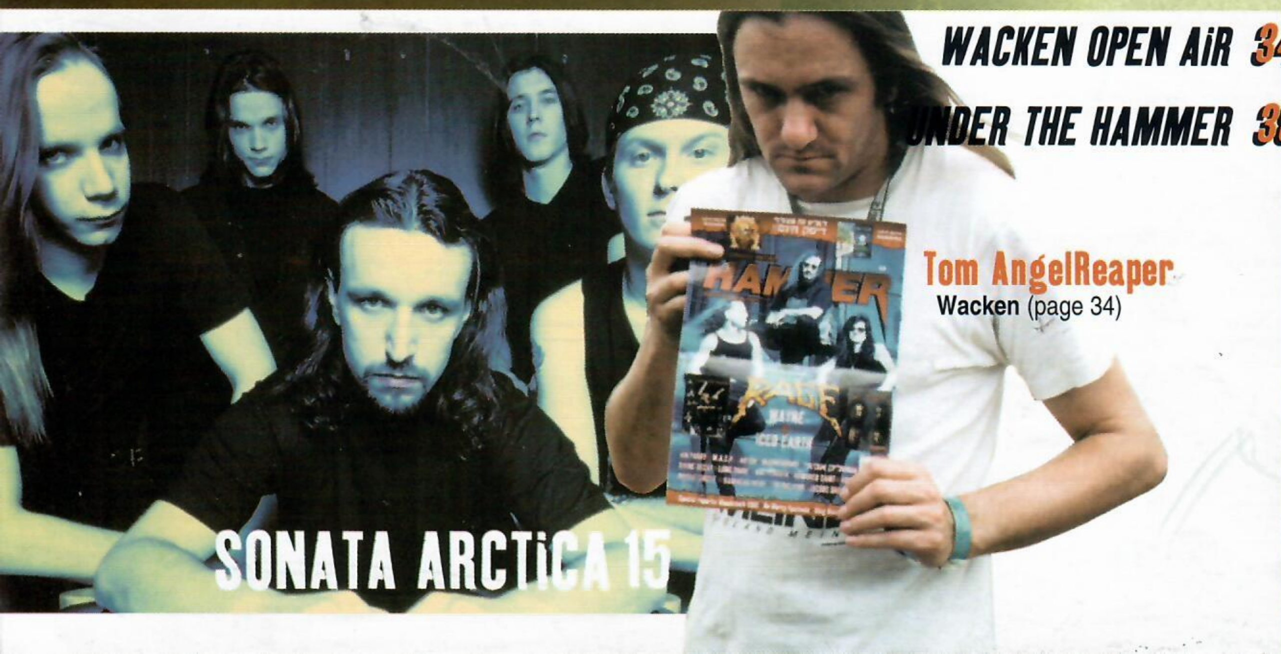
עריכה לשונית
רינה חבר
Rina@metalhammer.org

כתובת המערכת
ת.ד. 52043, תל-אביב 67212
טל׳: 03-6881410
פקס: 03-6885187
e-mail:info@metalhammer.org

המערכת אינה אחראית
לתוכן המודעות

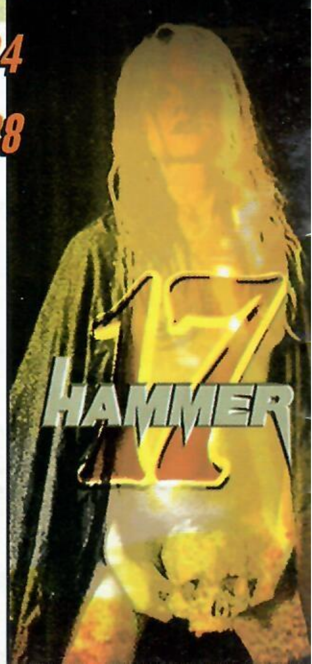
מנכ"ל
גארי שניידר
Garry@metalhammer.org

Metal Hammer Israel
P.O. Box 52043
Tel Aviv 67212
Israel
Ph: +(972-3) 688-1410
Fax: +(972-3) 688-5187
e-mail:info@metalhammer.org
www.metalhammer.org
HEAVY METAL IS THE LAW!

SONATA ARCTiCA 15

Tom AngelReaper
Wacken (page 34)

Bruce Dickinson

Bruce Dickinson – מאושיות הרוק הכבד, הסולן הנצחי של Iron Maiden, קול שהפך לאגדה, פרפורמר בחסד עליון, מכונת רוק בלתי נלאית, דמות שנויה במחלוקת ואייקון להערצה. יחד עם סטיב האריס הוא הפך את Iron Maiden לגדולה בלהקות המטאל בעולם. במשך שנים היה החבר החשוב ביותר בלהקה אבל תמיד עם רגל אחת בחוץ. תמיד מחפש גירויים חדשים. הוא הקליט מספר אלבומי סולו והשתתף בפרויקטים רבים. בסופו של דבר עזב את הלהקה בתחילת שנות התשעים, על מנת לחזור אליה, כמעט עשור אחר כך, שבע אקספרימנטים מוסיקליים והצלחות גורפות. האיחוד מחדש של האיש והאגדה עם להקתו הישנה, המוכה וחבולה משנים ארוכות ללא הרוח החיה שלה, זכה להצלחה מסחררת בקרב המעריצים, אם כי לא עמד תמיד מול חיצי הביקורת. בימים אלה מוציא דיקינסון דיסק אוסף כפול של חומרים מקריירת הסולו העשירה שלו, הכולל גם קטעים נדירים וכמה שירים חדשים. בראיון הוא נינוח, שבע רצון ומלא הומור עצמי.

מדוע החלטת להוציא אלבום אוסף?
כי הגיע הזמן. עקב ההצלחה הגדולה של אלבום האיחוד של Iron Maiden, "Brave New World", נוספו לנו מעריצים חדשים רבים והרבה מהם לא מכירים את חומר הסולו שלי. הדיסק הכפול הוא דרך נהדרת להציג את עצמי למעריצים החדשים ולאפשר להם להתוודע למה שעשיתי במהלך הקריירה שלי. בנוסף לכך, במשך השנים הקלטתי שבעה אלבומי סולו ומטבע הדברים, קיים חומר רב שהוקלט מזמן, אך לא יצא וגם חומר נדיר, שיצא בגרסאות מצומצמות. מסוג החומר שדווקא מעריצים ותיקים היו שמחים לשים עליו את ידם. האלבום הכפול משלב בתוכו את שני האלמנטים הללו: יש בו קטעים ישנים, חלקם קלאסיים וחלקם נדירים. הדיסק השני כולל גם מספר קטעים חדשים.

האם אתה מתכוון להקליט אלבום סולו חדש?
כן, בהחלט. אני כרגע ממתין שהמפיק של שני אלבומיי האחרונים, Roy Z, יתפנה מהעבודה עם רוב הלפורד ואז נוכל להתחיל את העבודה על האלבום החדש שיצא בשנה הבאה.

ויש גם תכנון לאלבום חדש של Iron Maiden?
כן, אני מניח שנתחיל את העבודה עליו בקיץ של השנה הבאה. אלבום הסולו שלי יצא לפני כן.

ומה עוד אתה עושה בימים אלה? להרבה אנשים קשה לדמיין את ברוס דיקינסון מפסיק לרגע את המירוץ המטורף ונח.
(צוחק) אני? האמת היא שאני דווקא לא עושה שום דבר. פשוט שום דבר. שותה קפה ומתראיין. אפשר להגיד שיש לי את הג'וב הכי טוב בעולם!

והמנוחה הארוכה הזאת מאז "Brave New World" היא גם הפסקה של חברי Iron Maiden אחד מהשני?
לא, ממש לא. אנחנו נפגשים כל הזמן.

במשך השנים עשית הרבה מאוד ניסיונות מוסיקליים. האם יש לך בעיה עם האנשים, בעיקר גרעין המעריצים המטאליסטי הקשה של Iron Maiden, שלא רואים בעין יפה את הפתיחות המוסיקלית הזאת?
התשובה הקצרה היא כן. קיבלתי הרבה ביקורת כשעשיתי דברים שלא עלו בקנה אחד עם הדמות הטיפוסית המתבקשת של "הסולן של Iron Maiden". הרבה פעמים אנשים לא הבינו למה אני בכלל עושה את זה. אבל עשיתי את זה כי זה מעניין אותי. בכל מקרה, אחרי ארבעה חמישה אלבומי סולו גם רכשתי לעצמי בסיס מעריצים משל עצמי, שאהבו אותי על בסיס אלבומי הסולו שלי ולא על בסיס מה שעשיתי עם Iron Maiden. האנשים הללו מבינים את מה שאני עושה ואוהבים את זה. תמיד יהיה את אותו גרעין קשה של מעריצי מטאל שהדברים האלו לא ימצאו חן בעיניו, אבל אני עושה מוסיקה לעצמי. מוסיקה שאני אוהב ושמעניינת אותי ואני גם יודע שיש אנשים אחרים שאוהבים את זה.

אתה עושה מוסיקה עבור עצמך או עבור האנשים?
לא, אני עושה מוסיקה לעצמי ומקווה שזה יילך יד ביד עם מה שאנשים אוהבים.

השמועה האחרונה אומרת שאתה הולך להקליט שיר ראפ.
(בהלם מעורב בשעשוע) זה מאוד לא סביר שזה יקרה! זה מה שאנשים חושבים?!

הייתי כמעט בטוחה שהידיעה מופרכת כששמעתי אותה השבוע, אבל חשבתי שכדאי לשאול אותך, רק ליתר בטחון!
(מתגלגל מצחוק) אפשר להפסיק לדאוג. אין סיכוי שאני אעשה דבר כזה, פשוט כי אני לא מבין בראפ שום דבר, לא הייתי יודע איך לעשות את זה ואני גם לא רוצה, כי ראפ הוא לא חלק ממני. אני לא מתחבר לסוג זה של מוסיקה, זה לא אני.

אז אתה גם לא אוהב ראפ מטאל ו"נו מטאל" וכל המוסיקה החדשה הזאת.
אני לא ממש מכיר את זה אבל זה גם לא מטריד אותי במיוחד. לא אכפת לי מה אנשים אחרים עושים, מעניין אותי רק מה אני עושה בעצמי, עבור עצמי. אין לי שום התנגדות לסוג מסוים של מוסיקה. במוסיקה אנשים עושים מה שהם אוהבים, אז בסופו של דבר כל אחד מתרכז במה שמעניין אותו.

אתה רואה את עצמך כמוסיקאי מטאל, מוסיקאי רוק או אולי משהו אחר?
אם מסתכלים על שני האלבומים האחרונים שעשיתי, הם בהחלט היו מטאל אבל אלבומים אחרים היו רוק. בשורה התחתונה התווית שמדביקים לי לא מעניינת אותי במיוחד, כי אני עושה את מה שמעניין אותי, בין אם זה יהיה מטאל, רוק או משהו אחר.

האם היה שלב כלשהו בקריירה שלך, שבו הרגשת לא נוח עם השיוך שלך לז'אנר המטאל?
לא. אולי מעט, בשנות השמונים, כשאנשים חשבו שמטאל הוא "רעל" ובהכרח שווה ערך לדברים שליליים. באותם ימים כששאלו אותנו אם אנחנו מטאל, היינו אומרים, "לא אנחנו לא מטאל, אנחנו פשוט Iron Maiden", כדי לברוח מהתדמית הלא חיובית הזאת.

אנשים רואים בך סופרסטאר, כוכב רוק וחיית במה. איך אתה רואה את עצמך?
כרגע כשאני מסתכל על עצמי, שם התואר היחיד שעולה לי בראש הוא "שעיר"! זה מה שיוצא לי מהחולצה עכשיו, שערות... אנשים לא מכירים אותי. הם לא יודעים מי אני. מי שפוגש אותי יכול לפתח דעה אודותיי על בסיס התרשמות אישית ועל בסיס אינדיבידואלי. לי בטח אין שום כוונות לעשות שום דבר כדי ליצור לעצמי איזושהי תדמית ציבורית מזויפת עבור אנשים שלא מכירים אותי או עבור התקשורת.

אחרי עשרים שנות פעילות, אתה מרגיש עייפות, או שאתה עדיין חש התרגשות והתלהבות מהמוסיקה?
אני עייף? לעולם לא! לפעמים, אחרי שמונה-עשרה שעות של עבודה או של ראיונות, אני קצת עייף ועצבני, אבל למחרת בבוקר אני קם כמו חדש, מלא אנרגיה ומוכן להתחיל את הכל מהתחלה!

כתבת שני ספרים. אתה מתכוון לכתוב עוד?
אני כל הזמן חושב על הנושא, אבל לא עשיתי עם זה שום דבר עדיין. יש לי תמיד כל מיני רעיונות אבל האמת היא שאין סיכוי שאתחיל משהו חדש לפני חג המולד או אפילו לפני חג המולד של השנה הבאה!

מה אתה חושב על עצמך כסופר?
הממ... בוא נחשוב... אני כמעט טוב כמו האח הגדול של שייקספיר שמעולם לא היה! *(פרפרזה על מסה פמיניסטית מפורסמת של הסופרת וירג'יניה וולף אודות אחותו הדמיונית של שייקספיר שהיתה יכולה להצליח בדיוק כמוהו בעולם הספרותי לו היתה מקבלת את התמיכה הנחוצה וההזדמנות השווה – "לו רק היה לה "חדר משלה" – כ.מ.)*

המשך בעמוד 38

Tierra Santa
SANGRE DE REYES
Tierra Santa
SANGRE DE REYES
IN STORES 29-10-01
TIERRA SANTA present pure talent and energy
on their new album: 'Sangre de Reyes'
Consortium Project II
Consortium Project II
CONTINUUM IN EXTREMIS
A new versatile progressive metal releasse available from Ian Parry with the collaboration of several famous musicians
METALIUM
A complete documentation of the first 3 years of METALIUM's existence
METALIAN ATTACK
LIVE
METALIUM
METALIAN ATTACK
DVD+CD+COMIC
VHS+CD+COMIC
Coming soon: KOMA 'Molestando a los Vecinos'
ALBERTO CEREIJO: 'Evasión', SEX MUSEUM 'Speedkings'
LOCOMOTIVE MUSIC
LOCOMOTIVE MUSIC: C/San Bernardo 23. 2ª planta 28015 Madrid
http://www.locomotivemusic.com - e-mail: locomotive@locomotivemusic.com
Distributed in Israel by M.M.I.-Music Media Israel P.O.Box 52043 Tel Aviv 67212, Israel Fax: 972 3 6885187 info@musicmediaisrael.com

Six Feet Under

אני מניח שאין מבין אלה הקוראים את עיתוננו ומאזינים ל-death metal - שאינם מכירים את Six Feet Under. אני מניח שאפילו אלה שאינם מעורים בסגנון זכו כבר להכיר את Cannibal Corpse, להקתו הקודמת של Chris Barnes. עוד זכור לי היום בו האזנתי לתקליט (דגש על תקליט) הראשון שלהם - "Eaten Back To Life", שעוטר בעטיפה המקורית והמעניינת של זומבי שאוכל לעצמו את המעיים(!). אני חושב שניתן כבר אז לדעת מה אפשר לצפות פה, כן, Carcass נראו עדינים בתקליטם "Reek Of Putrefaction" לעומת הנושאים של Chris, החל מרוצחים סדרתיים המבתרים, משגלים ובאופן כללי משחקים עם האוכל שלהם, וכלה בכל מיני משפחות חסרות מזל שזוכות לתיאור מפורט של מצבם הפיזי לאחר תאונה קשה במיוחד. חומר היסטרי. בשלב מסוים פנה אל Chris בחור בשם Allen West, הידוע מלהקת Obituary, הם חברו ל-Terry Butler, יוצא להקת Death, ולמתופף Greg Gall, ויצרו את להקת Six Feet Under, ה-supergroup של ה-death מטאל העולמי, באותה שנה נטש Chris את הפוזה הקאניבלית, ועבר באופן קבוע ללהקה, שהפכה במהרה להרכב יציב, שזכה לביקורות נלהבות כאחד מהרכבי ה-death הטובים והמצליחים בעולם. ב-98 החליף הגיטריסט Steve Swanson, שניגן בעוד הרכב מיתולוגי בשם Massacre, את West, והצטרף לחברו ל-Massacre לשעבר, Terry Butler בלהקה. תקליטם "Maximum Violence", ב-99 זכה להרבה הכרה גם מחוץ לתחום המטאל, והם יצאו להופעות עם Danzig ו-Disturbed, שבעקבותיו הפך Maximum Violence לתקליט המצליח ביותר שלהם. כעת יוצא תקליטם החדש, "True Carnage", שלוקח את הלהקה לגבהים חדשים של זוועתיות נוטפת דם ומוגלה. בתקליט מתארחים Karyn Crisis, שעליה נאמר, בדף המידע שקיבלתי, שהיא סולנית בלהקה אגדית בשם Crisis, לי אין מושג מי ומה הם, וגם Ice T, הראפר, צח-השפה הידוע לשוחרי המטאל בעיקר מתקליטי ה-Body Count שלו, הטורח לשיר-לקלל בדואט מרגש עם Chris.

לכבוד צאת התקליט זכיתי לשוחח עם הסולן המגרגר, הנערץ - דמות מטילת אימה בכל קנה מידה. להפתעתי גיליתי בחור אמריקאי חביב ביותר, שככל הנראה שאף כמה צמחים לפני השיחה, והיה קל לצחוק, כל זאת באיחור של כחצי שעה מהרגע שבו היה אמור להתחיל הראיון, ועל כך הוזהרתי מראש על-ידי העורך, במקרה ש-Barnes יהיה מעושן קשות:

ערב טוב, Chris

היי, בן אדם (*dude היתה המילה שבה השתמש-א.מ.*) מצטער שהתקשרתי בחצי שעה איחור, פשוט נתקעתי עם המראיין הקודם מעבר לצפוי.

זה בסדר, העורך שלי מסר לי לצפות לטלפון שלך קצת אחרי הזמן.

(צוחק), כן, אני מניח שבניתי לי שם, פשוט מקציבים לי רק חצי שעה לכל ראיון, ולפעמים יש המון שאלות ששואלים אותי, והמראיין הקודם, מספרד, שאל אותי כל מיני דברים מוזרים, כמו על המצב הכלכלי בארה"ב.

מה??? הוא היה מה-Wall Street Journal או משהו?

(צוחק) אני לא יודע בן אדם, אנשים שואלים אותי דברים מוזרים נורא!

טוב, אז מה יש לך לומר על הירידה בנסדאק היום?

ההההאאאא!!!!!

צחקתי, תגיד לי, נדמה לי, או שבתקליטים של Six Feet Under, אתה קצת יותר רגוע מבחינת הזוועה, לעומת מה שעשית ב-Cannibal Corpse?

לא ממש, תראה, אני מנסה להכנס לכל האספקטים של האימה, לכל הגוונים, וזה יכול להיות זומבים שטורפים ילדים, זה יכול להיות רוצח סדרתי, וזה יכול להיות רוחות רפאים, מכיוון שהעטיפות שלנו פחות נוראיות ממה שהיו ב-Cannibal Corpse, זה כבר נראה יותר רגוע אבל המילים הן פחות או יותר אותו דבר.

האמת היא שיש לי רק עותק מקדים של הדיסק, עם רק שישה שירים, ובלי מילים או הציורים הפנימיים שיש בדרך-כלל, ככה שקצת קשה לי לקבוע לגבי הנוכחי.

כן, זו דרך של חברות התקליטים למנוע מהדיסק להגיע בשלמותו לאינטרנט לפני שהוא אפילו יוצא לשוק, זה פוגע בהן מאד.

וגם בך, בין השאר.

דווקא לא מפריע לי במיוחד, תראה, כסף אני לא עושה, מי שמפסיד זה בעיקר חברות התקליטים, הן רואות את כל הכסף, אני בקושי מרוויח מספיק כדי לחיות, אבל זה ממש לא מפריע לי, אם הייתי בעסק בשביל הכסף כבר מזמן הייתי עובר למשהו אחר, כסף אין בחרא הזה, אבל אני אוהב את זה בלי שום קשר.

עשית הרבה ראיונות לקראת צאת התקליט?

המון, אין לך מושג, מתקשרים אלי מכל מיני מקומות מוזרים. (האמת היא שהוא אמר, all kinds of fucked up places, אבל אני מצנזר בערך עשרים קללות לשורה-א.מ.)

אני מניח שעם ישראל עדיין לא דיברת.

לא, בן אדם, אתה הראשון, מה באמת קורה עם כל החרא שלכם שם?

חראגיל, מתפוצצים, יורים, העסקים כרגיל.

זה באמת דפוק, בן אדם, אני לא יודע איך אתם מצליחים להסתדר, אני לא יודע אם הייתי יכול לחיות במקום שבו כל הזמן קורים הדברים שקורים אצלכם, אני כבר מזמן הייתי בורח לאן שהוא, מה אתם עושים שם עם עצמכם?

מה שרוב האנשים עושים, מתעלמים מהעיתונות, מעבירים הכל, הולכים לשתות... תגיד לי, מה הסיפור שמאחורי הדואט עם Ice T?

את Ice T, אני מכיר כבר הרבה שנים, בזמנו הופענו באותו פסטיבל עם Body Count, והוא ניגש אלי ואמר לי שהוא אוהב את מה שאנחנו עושים, ככה שפניתי אליו ושאלתי אותו אם הוא רוצה לעשות משהו ביחד, הוא הסכים, וככה הקלטנו את "One Bullet Left", הוא נוטה לקלל הרבה, וזה בעדינות, יש לו איזה חמש שורות, ובכל אחת יש לפחות חמש fuck בהטיות שונות. (צוחק) , כן, הוא ואני נוטים לקלל הרבה.

המשך בעמוד 38

METAL HAMMER מבצע מיוחד לקוראי

מיוזיק סנטר Music Center
יבואני כלי נגינה

ניתן להשיג בחנויות כלי נגינה בכל רחבי הארץ.

מיוזיק סנטר: רחי פריימן 20 א.ת. ישן ראשון לציון

e-mail: musicctr@netvision.net.il טל: 03-9561740

מיוזיק סנטר Music Center

www.music-center.co.il

Kamelot

אני חייב לפתוח ולומר שבכלל לא אהבתי את Kamelot עד לא מזמן. היו לי את שלושת התקליטים הראשונים שלהם עם הסולן הקודם שלהם, והם היו משעממים עד בכי, מעין power progressive אמריקאי מעצבן, חסר מעוף, ובאופן כללי די לא מעניין, עד שהצטרף אליהם Roy Khan, התמונה התחילה להשתנות עם יציאת התקליט הראשון אתו. כבר נשמעו הדים של מלודיות עשירות, קצת טעם ניאו-קלאסי, ומה שבטוח, סולן טוב בהרבה. ואז יצא "The Fourth Legacy", והעולם התהפך. הדבר הראשון שפתח את אוזני היה ה-intro, אותה רצועת פתיחה שאין כמעט דיסק מטאל שחסר אותה (במיוחד black metal), ה-intro פה, היה ממש מוצלח! הפלא ופלא! מעין קטע קלאסי, מלווה בתופים וגיטרות, שמתחבר מיד לשיר הראשון, שמכה בך כרעם ביום בהיר, double bass רועם, גיטרות חורשות, קלידים מרשימים, וקולו הלא פחות ממדהים של Roy. אחרי ההאזנה הראשונית, בחנתי את הדיסק והבנתי חלק מגורמי השינוי. ההפקה, שכבר לא נעשתה באולפני Morrisound מארה"ב, אלא על-ידי הצוות המופלא של Sacha Paeth ו-Miro, מלהקת Heaven's Gates, שנודעו עד היום בעיקר כצוות שעשה את Rapsody למה שהם היום, המוסיקה, שהפכה להיות power טהור, מלודית ומרשימה, והאגרסיה שלא היתה שם קודם, כל אלה התחברו ויצרו תקליט שאני משוכנע שיכנס לקלאסיקה של המטאל. מאז, הספיקה הלהקה לשחרר תקליט הופעה מצליח, ולא מזמן, את תקליטה החדש - "Karma", עוד יצירת מופת, דומה מאד ל-"Fourth Legacy", עם אותו הרכב מצוין, ואותם מפיקים מעולים.

לכבוד צאת התקליט, שוחחתי עם Roy Khan, שהוא אחד הגורמים החשובים שעושים את הלהקה למה שהיא כיום (Khan לא היה מודע לעובדה שאני ביקשתי במיוחד את הראיון אתו, ושאת התקליט החדש יצא לי לשמוע רק עכשיו, מכיוון שעד לפני כמה שבועות לא היה לו מפיץ בארץ, למי שרואה אותו בחנות - קח וברח!):

הי, Khan, מה אתה עושה עם עצמך בימים אלה?
בעיקר נח. רק חזרתי מהבקתה שלי בהרים (בנורבגיה- א.מ.), שאר חברי הלהקה נמצאים בבתיהם שבארה"ב, ואני כאן, בארץ מולדתי.

מה עם הופעות, הקלטות, וכו'?
עשינו המון הופעות בחודשים האחרונים, האמת היא שהתקליט החדש יצא כבר די מזמן, ואני חושב שזה הראיון הכי מאוחר שהיה לי על התקליט.

איך הלך עם האלבום החדש מבחינת מכירות והצלחה באופן כללי?
ממש טוב, מכרנו טוב מ-"The Fourth Legacy", אבל התקליט החדש כבר מכר לפחות פי שניים. אני מניח שאנשים מתחילים להכיר אותנו, והשם שלנו מתחיל לתפוס, מכרנו פי חמישה ממה שמכרנו לפני כן באנגליה, ופי שניים בגרמניה, ורואים שהסצינה האירופית אוהבת את הלהקה, כרגע הצלחנו להוציא את התקליט גם בארה"ב, ואני מקווה שגם שם הוא יתפוס. בסך הכל, הלהקה היא אמריקאית, מלבדי כמובן, ועד שני התקליטים האחרונים, גם הקליטה בארה"ב, וגם נהגה להופיע שם.

אחד הדברים שבוודאי הדהימו רבים מהמאזינים הוותיקים שלכם, זה השינוי העצום שחל בלהקה, אתם ממש הפכתם את הכיוון לגמרי, האם ניתן ליחס זאת לשינוי בצוות ההפקה, שהכניס בכם גורמים יותר אירופיים?
אני לא חושב. ברור של-Sascha, ו-Miro, יש חלק מרכזי במה שאנחנו עושים כיום, הם תרמו המון לאיך שאנחנו נשמעים, ו-Miro, הוא בעצם חבר נוסף בלהקה, ומה שהוא עושה עם הקלידים, והעיבודים הקלאסיים בתקליטים, פשוט משנה את התוצר הסופי, וכמובן שהעבודה עם שניהם היא חוויה מיוחדת, הם הרי צמד המפיקים הטובים ביותר שיש כיום ב-power metal, אני לא חושב שיש מישהו יותר טוב מהם שעובד היום. אבל אני חושב שהשינוי נובע הרבה מהחומר ש-Thomas Youngblood, הגיטריסט ומקים הלהקה כותב, ומהעובדה שאני שותף כיום לחלוטין בתהליך הכתיבה. המילים הן ברובן שלי, וגם חלק גדול מהמוסיקה, כשלפני כן, בתקליט הראשון שלי עם הלהקה, רק שרתי חומר שכבר היה כתוב.

זה באמת מעניין אותי. הסיפור הוא, שכשהצטרפת ללהקה, נאלצת לעשות צניחה חופשית עם הלהקה, מעין טקס קבלה.
זה נכון. חלק מהלהקה פחדו לעלות למטוס. אבל, אני, Thomas, והמתופף של אז, קפצנו, ואני חייב לומר לך, שזה ממש לא כמו מה שאתה רואה בסרטים, זה לא מרגיע ולא מהנה, מהרגע שאתה מרגיש מספיק אמיץ כדי לקפוץ, יש לך רעש נוראי באוזניים שלא נגמר - מעין "ווווששששש-שש" (מדגים), שלא נגמר, ואתה רואה את הקרקע מתקרבת אליך במהירות מדהימה, ואתה משוכנע שעוד שניה אתה נמרח, זאת בהחלט היתה חוויה ייחודית, אבל אני לא מעוניין לחזור עליה שוב.

את הקריירה שלך בעצם התחלת הרבה לפני כן, בלהקה נורבגית בשם Conception, שהיתה יותר בכיוון של progressive. ספר לי קצת על הלהקה.
התחלנו בשנת '91, את רוב החומר כתבנו אני והגיטריסט, שמנגן היום בלהקת Ark, הוא צירף אותי ללהקה אחרי ששמע עלי מחבר שלו שלמד איתי בביה"ס למוסיקה. בתקליט הראשון כתבתי רק שיר אחד, אבל ככל שהתקדמנו, כתבתי יותר ויותר. הלהקה ממש הצליחה. האמת, מכרנו טוב מאד בעולם, הרבה ביפן, והוצאנו עוד כמה תקליטים. אז יצא גם התקליט, "Parallel Minds". באותה תקופה הלהקה פשוט הפסיקה לתפקד, הקלטנו עוד אלבום אחד, בשם "Flow", ואז התפרקנו.

האמת היא ש-"Flow" הוא האלבום הטוב ביותר שעשיתם, לדעתי. הוא הזכיר מאד את Queensrÿche, והרעיונות בו היו מאד מיוחדים.
אני מסכים לחלוטין. גם לדעתי הוא התקליט הכי טוב שעשינו, הוא היה אלבום מאד מיוחד, ואני, אישית, הייתי מאד מרוצה ממנו, אבל הוא לא מכר, אנשים לא אהבו אותו, אני ממש חושב שזה עצוב, כי זה היה תקליט שלם ביותר.

איך נוצר הקשר עם Kamelot?
זה היה כש-Thomas התקשר לסבתא שלי, וכך הגיע אלי.

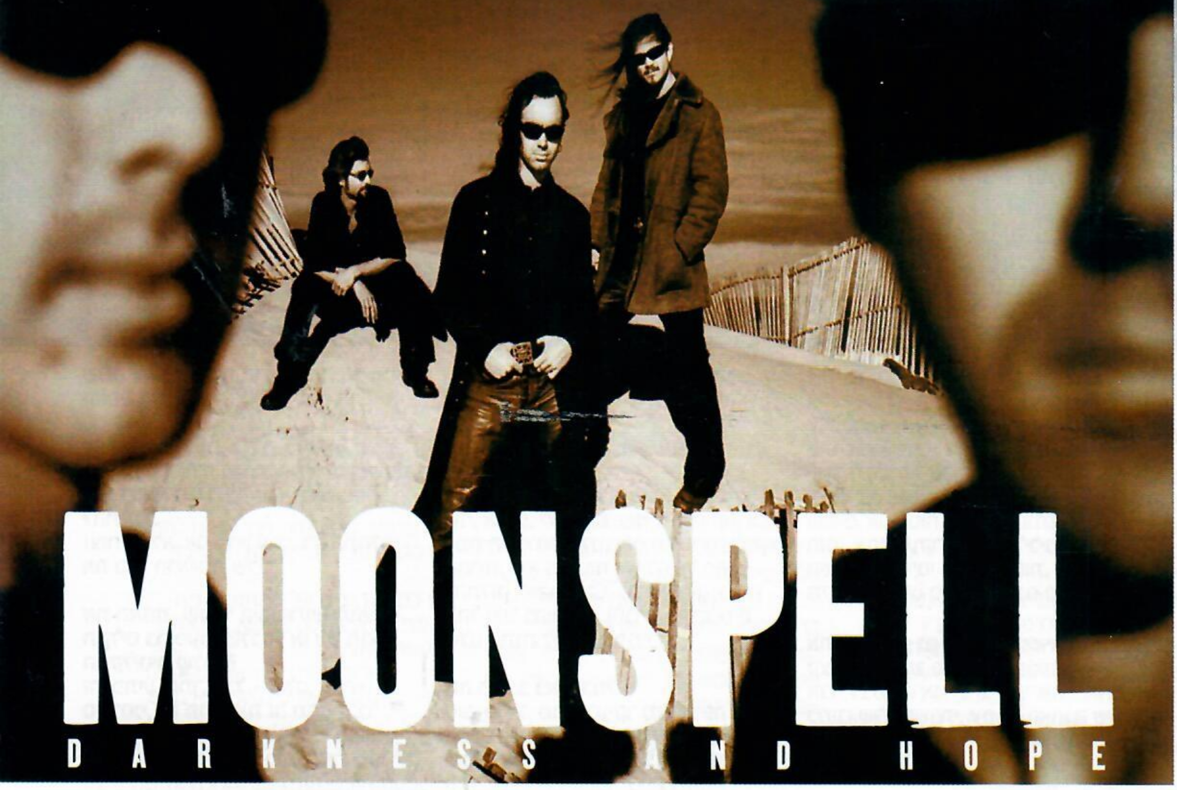
סליחה? סבתא שלך היא גם המנהלת העסקית שלך?
(נשפך מצחוק) לא, ממש לא, אני לא יודע למה, אבל היה לו את הטלפון שלה. כנראה שבחברת התקליטים היה עדיין רשום המספר שלה, מכיוון שגרתי אצלה תקופה מסוימת, בכל אופן, הוא אמר שהוא אהב את מה שעשיתי ב-Conception, ורצה שאבוא לארה"ב לשיר בתקליט שלהם.

מה קרה לסולן הקודם שלהם?
הוא לא היה ממש בראש של הלהקה, היתה לו משפחה, והוא לא עמד בהתחייבויות של הופעות והקלטות.

וטוב שכך. ואז נסעת לארה"ב?
בדיוק. נסעתי לאלפני Morrisound. במשך ארבעה ימים שמעתי את המוסיקה, שהיתה כבר כתובה. שרתי, וסיימנו את התקליט במהירות מדהימה. בעיקר בגלל שחוייבנו שם לפי שעה.

כל זה השתנה עם ה-"Fourth Legacy", אני מניח.
נכון, כאן הקלטנו בגרמניה, עם הצוות השונה, עם הרבה זמן לעשות את מה שרצינו לעשות, והפעם, כמו שאמרתי קודם, כתבתי הרבה יותר...

המשך בעמוד 38

MOONSPELL
DARKNESS AND HOPE

Moonspell הם, ללא עוררין, כשרון ענק. הם פרצו בסערה לתוך השוק בשנת 1995 עם האלבום השני "Wolfheart", שהצליח להפתיע את כולם. הלהקה מפורטוגל טרפה את כל הקלפים. שש שנים עברו, אלבומים טובים יותר וטובים פחות צצו, אבל עכשיו מגיע האלבום שמעביר בי את הצמרמורת ממש כמו שהעביר "Wolfheart". קבלו את "Darkness And Hope" וקבלו את Pedro קלידן הלהקה בשיחה מפורטוגל.

אהלן Pedro, אלבום מצויין ! חזרתם לעצמכם אחרי הירידה היחסית בשנה שעברה?
היי, תודה, אני בהחלט מרגיש שההרכב חזר לעצמו ובאמת "Butterfly Effect" היה יותר מדי ניסיוני ויותר מדי שילב כיוונים שרצינו להכניס למוסיקה ועדיין אני חושב שזה היה נכון לעשות זאת, אבל יצא אלבום יחסית מאכזב, למרות שיש בו קטעים לא רעים. הכיוון הכללי היה יותר מדי ניסיוני בשבילינו. לעומת זאת "Darkness And Hope" הוא מעין אלבום המשך ל-"Wolfheart" ול-"Irreligious", כלומר, מטאל גותי עמוק. זה אלבום עם הרבה יותר גיטרות וכמעט ללא קלידים.

מה הסיבה לכתיבת אלבום המבוסס בעיקר על גיטרות ושיבה לכיוון הכבד שלכם?
לא רצינו להעמיס אפקטים והקלטות של ערוצים על גבי ערוצים ולאחר מכן להגיע למצב בעייתי לכשנתחיל להופיע. רצינו אלבום שיהיה מעין קאמבק רצינו שיהיה אלבום שכייף לנגן את השירים בהופעה. אני חושב שיצא באמת אלבום "חי" מאד ושהשירים מתאימים מאד להופעה חיה. אני ממש מחכה להתחיל להופיע אתו. מת לקבל כבר את התגובות עליו. אתה אהבת את הכיוון שלו?

מאד, וכאדם המכיר את החומר שלכם מהדמו הראשון דרך כל האלבומים אני חושב שזה האלבום הטוב ביותר שלכם מאז "Wolfheart". הוא מכיל את כל האלמנטים שהופכים את Moonspell ללהקה כל כך מיוחדת. הגותיקה האפלה, הכבדות, המלודיות המיוחדות הקשורות כנראה לארץ המוצא שלכם, הטקסטים הפילוסופיים של Fernando, כל המירקם הזה עושה את האלבום למצויין לדעתי, האמת: הייתי מאד סקפטי כשקיבלתי אותו לראשונה ואני חייב לומר שישר מן השמיעה הראשונה הוא מרח לי חיוך ענק על הפנים, חזרתם לעצמכם..
בנאדם, אתה ניתחת פה בצורה מצויינת את הכיוון והקונספט שלנו. אני רואה מיד שאתה מבין ענין ויודע בדיוק מה הרעיון מאחורי Moonspell. אהבתי את ההגדרות האלה מאד. אני יודע שהרבה אנשים היו סקפטיים כשקיבלו את האלבום לראשונה, אחרי הכל האלבום הקודם איכזב הרבה מהמעריצים שלנו. אני שם לב שמי שכבר שוחחתי איתו, אחרי ששמע את האלבום, אוהב אותו מאד וזה מאד משמח אותי, אני ממש לא מהלהקות שתופסות תחת. אני לא מאלה שיאמרו לך "אני עושה מה שבא לי ושידיינו המעריצים", אני עושה אמנם מה שאני אוהב, אבל הקהל חשוב לי ואני חושב שיש לנו כיוון מיוחד שהתפתח תוך כדי האלבומים שלנו, ומי שאוהב אותנו יודע פחות או יותר מה הכיוון הזה ולמה לצפות. אני רוצה להתפתח, אבל אני רוצה להיות נאמן למסורת של Moonspell.

אני בכלל חושב שהשכלתם להאיר את האלמנטים שהופכים אתכם למיוחדים כמו להימנע מלהשתמש בטכניקה שבה אתם פחות חזקים אלא לתת יותר קטע של אווירה ונשמה במוסיקה.
זה בדיוק, אבל בדיוק, מה שרצינו לעשות. תראה, אנחנו לא להקה של טכנאים. למרות שאני אוהב גם דברים טכניים, אבל אני מתעמק יותר בצד הרגשי והעוצמתי של המוסיקה שאני יוצר או שומע. הבעיה עם הרבה להקות, במיוחד החדשות עם הסגנונות הקיצוניים היא, שמרוב שהם עסוקים בלנגן טוב, כבר אין שירים שכייף לשמוע באלבום וכמעט אין שירים בכלל, אלא אוסף של קטעים טובים יותר וטובים פחות. אני לא נגן גדול ולא על הנגינה מתבססת ההערכה העצמית שלי, אני כותב טוב. גם פרננדו הסולן שלנו הוא לא מוסיקאי, אלא מוכשר בכתיבה. המוסיקאי הכי מוכשר ב-Moonspell זה Ricardo הגיטריסט שלנו. אני נותן יותר דגש לשירים עצמם ולנשמה שבהם. המוסיקה שלנו תמיד היתה מוסיקה עם הרבה נשמה ורגש ופחות השתמשה בטכניקה.

דבר שלא מנע ממנה להצליח מאד ולהגיע לעשרות אלפי אנשים באירופה וארה"ב. הופעתם הרבה בשנים האחרונות, ספר קצת.. אני יודע שלקחתם חלק בסיבוב הופעות ארוך עם Type O Negative, איך היה?
כן. לשמחתי, המכירות שלנו ממש מוצלחות."Irreligious" מכר עד היום מאה אלף עותקים בעולם, כשכל השאר נעים סביב חמישים ששים אלף עותקים שזה מצוין. אני אוהב להופיע ואני חושב שהכוח שלנו הוא בהופעות כשהבמה היא שלנו ויש לנו את היכולת לסחוף אחרינו קהל. הופענו המון בשנים האחרונות. הופענו עם Kreator סיבוב מאד ארוך והם אחלה אנשים. הופענו עם Morbid Angel, הופענו עם Type O Negative סיבוב די ארוך, הם להקה ממש טובה והם גם אנשים עלא כיפאק. קח מקרה לדוגמא, הם נוהגים למלא את הבמה בעצים ובשיחים כדי לתת להופעה מראה של יער, בהופעה הראשונה שלנו איתם נכנס הסולן שלהם Peter Steele לחדר הלבשה שלנו ושואל אותנו אם נרצה שהוא יבקש מאנשי הצוות שלו שיורידו את כל התפאורה הזו מהבמה בזמן ההופעה שלנו, כי אולי זה יהיה לנו לא נוח להופיע ככה, אתה מבין: הוא דואג שלנו יהיה נוח גם אם הצוות שלו ייאלץ לעבוד פעמיים ומדובר בלהקה שמכרה מיליון עותקים בעולם.. מיליון.., לכן כשאני מופיע בפסטיבלים באירופה ורואה את הלהקות של בני העשרים ושתיים שפתאום הצליחו בלילה אחד וחושבים שהם כוכבי רוק וגם מתנהגים ככה, בא לי להקיא. קח את Kreator לדוגמא, אלה אחלה אנשים ונטולי אגו, הם פתחו סיבוב הופעות ל-Dimmu Borgir... זה נראה אבסורד במבט ראשון אבל הם אמרו לי שהם מעדיפים לעשות את סיבוב ההופעות הזה כדי לקבל קהל חדש למרות שכשהם היו בשיא ההצלחה שלהם ומכרו מאות אלפי אלבומים אז Dimmu עוד היו ילדים בבית ספר יסודי..., כך שההצלחה לא מביאה בהכרח את האגו טריף אלא המבנה האישיותי ההתחלתי. אני תמיד אומר, וזו גם הגישה שלנו בלהקה: להקשיב למוסיקה שבבן אדם, לא להקשיב לתדמית אלא להקשיב לנשמה, להקשיב לבן אדם ועד כמה המוסיקה שלו אמיתית או לא. אנחנו מצליחים מספיק ויש לי בטחון מלא בהרכב, לכן הדעה שלי קצת שונה משל הלהקות של בני העשרים שהצליחו אתמול וייעלמו מחר ותופסים תחת בינתיים, כאילו הם כאן לנצח... *(שמות לא לציטוט...ג.פ)*

השירה של פרננדו פחות מדגישה את המיבטא שלו כמו בעבר, זה נעשה בכוונה?
אני שמח ששמת לב לזה, ביקשנו ממנו שיעבוד על המיבטא שלו, כי למרות שזה הפך למעין מסורת אצלנו, זה גם הפך חלק מהמילים לפחות ברורות. עבדנו על זה הרבה באלבום הזה ואני חושב שהשירה יצאה הכי טוב שהיתה לנו אי פעם.

ושוב, יש באלבום לוגו שונה...
כן, הא... זה מדהים, בכל אלבום שלנו הלוגו משתנה, אין לנו שני אלבומים ברצף עם אותו הלוגו, אבל אני חושב שהשם שלנו זה מה שמוכר את האלבומים ולא הלוגו, אם כי אני אוהב את הלוגו החדש שיש לנו באלבום הזה ואשמח ללכת איתו הלאה גם באלבום הבא.

מה אתה יודע על ישראל?
מכיר את Orphaned Land ואת Salem ושתיהן לדעתי להקות טובות ומקוריות. אני מקווה שהן יצליחו, כי זה די קשה להגיע להצלחה כשאתה להקה שבאה ממקום כמו ישראל או פורטוגל. מהרבה בחינות אני רואה הרבה מאד דמיון בין ישראל לפורטוגל. את המצב הפוליטי אצלכם אני מכיר אבל לא לעומק, אני יודע שרשתות התיקשורת מציגות את הצד הקיצוני ביותר של המצב כדי להעלות לעצמן את אחוזי הצפייה, זה אותו דבר כאן, גם כשהם מדברים על פורטוגל זה אותו היחס ואני בטוח שהחיים אצלכם לא נוראים בכלל, אם יש לכם סצינה ועיתון מטאל והופעות, אז שיפסיקו להציג את זה כאילו מדי יום יש הרג ומלחמה ברחובות כי זה לא המצב, אבל אני כתושב פורטוגל יודע את זה בעוד שסקנדינבי מצוי עלול לחשוב אחרת.

והדמיון הזה משפיע לדעתך גם על הצד המוסיקלי?
כן, בהחלט כן. תראה, את שתי הלהקות הישראליות שהצגתי, תראה גם אותנו לדוגמא, המנטליות משפיעה בהחלט, אנחנו ואתם אנשים יותר, איך לומר... חמים, ים תיכוניים, פחות קרים לעומת הסקנדינבים או רשמיים כמו האנגלים. ישראל, יוון, איטליה, פורטוגל, אתה לא רואה דימיון? לדעתי על הלהקות והמוסיקאים הגרים באזור זה לנסות לתת את המיטב מתוך המקום בו הם חיים ולא לנסות שוב ושוב לחקות את הלהקות הנורבגיות למשל, איך להקה ישראלית תשיר בסגנון נורבגי? אתם מתים מחום ואין חורף אצלכם.. בקושי יש גשם... אז הם ישירו על קרח? טיפשי לא? לדעתי עדיף שיתרכזו כמונו בלקחת מהמקום בו הם נימצאים את המיטב במקום לחפש בדשא של השכן.

מסכים אתך לחלוטין, מה קורה עם האינטרנט?
יש לנו אתר רשמי ומיוחד, הכתובת היא www.moonspell.com ויש בו את כל האינפורמציה שניתן להעלות על הדעת לגבינו, ממש הכל, אפשר ליצור איתנו קשר דרך האתר. קיבלנו מספר מיילים מישראל בחודשים האחרונים. אני מקווה שהסצינה אצלכם תגדל. אצלנו היתה התקדמות רצינית מאד בשנה האחרונה.

כן, שמתי לב, ארבעה עיתוני מטאל, עוד חברות, עוד להקות. או קיי Pedro, היה לי אחלה לשוחח אתך ***(השיחה במקור נמשכה שעה וחצי והבנאדם התגלה כאיש שיחה מאד מעניין)***
גם לי היה אחלה ומאד מענין, יצרתי פה איחור של ארבעים דקות לריאיון הבא... אבל כשמענין לי אז אני נשאר.. בכל אופן, בהצלחה עם העיתון ותודה רבה על הכל !

גידי פרסקי

IN FLAMES
TOTAL SHOWDOWN

את תקליטם האחרון, בינתיים, של להקת In Flames - "Clayman" אני מניח ששמעתם כבר - אם לא - הקשיבו לו עכשיו. הלהקה, שלקחה את סגנון ה-death לכיוונים לא מוכרים, יצרה ב-"Clayman" את תקליט המטאל האולטימטיבי - death. כבד ומהיר, מצד אחד, ומטאל מלודי ומנוגן להפליא, מצד שני. הלהקה התפתחה מאזור גוטנברג שבשבדיה והפכה לחוד-החנית של הלהקות ממדינה זאת, מהם התפתח גל של להקות חיקוי, חלקן טובות מאד, כמו Dark Tranquility וחלקן פחות טובות, כמו להקות רבות שאותן לא אפרט. In Flames , בעצם שילבן את הסגנון הקיצוני של ה-death עם ריפים מלודיים, המושפעים יותר מלהקות heavy, ויצרו כמה מהתקליטים הטובים ביותר בשנות התשעים. כצפוי, הגיע השלב שבו מוציאה הלהקה תקליט בהופעה חיה, שלב המגיע מתי שהוא לכל להקה שהוציאה יותר משני תקליטים. ייאמר לזכותם שהם חיכו מספר רב של תקליטי אולפן, ולא נחפזו להוציא תקליט בהופעה מיד עם הקמתם, וגם ניתן לומר כי ההופעה היא אחת הטובות יותר ששמעתי, צליל חד ומצוין, ששומר על אנרגיית ההופעה של הלהקה, ומצליח לתת תחושה של להיות שם. לכבוד צאת התקליט, שוחחתי עם Peter, בסיסט הלהקה

שלום Peter! עשית הרבה ראיונות בינתיים?
האמת היא שרק התחלתי, עשיתי רק שניים.

יש לי מזל הפעם, בדרך-כלל אני נאלץ לשוחח עם אדם שעבר חמישים ראיונות, ומה שהוא הכי רוצה זה - לישון או להתאבד.
(צוחק), לא, אני עדיין ערני, רק התחלתי את סבב הראיונות שלי.

את האמת, של מי היה הרעיון לעשות תקליט בהופעה, שלכם? או של חברת התקליטים שלכם?
זה יפתיע אותך, אבל - שלנו, זה היה די ספונטני, לא תכננו את זה ממש, כבר הרבה זמן אנחנו רוצים להקליט הופעה, ופשוט בהופעה הספציפית הזאת ביפן היה הציוד המתאים והחלטנו להקליט את הסט, אפילו לא תכננו אילו שירים נבצע. פשוט תפסנו זרימה, ורצנו עם השירים. בעצם, זה הכל נעשה עבור המאזינים שלנו, תקליט אולפן לא יצא בזמן הקרוב, ורצינו שיהיה להם איזה בונוס מאתנו, והחלטנו שהופעה, עם כל האנרגיה והביצועים השונים לשירים מוכרים, היא הדבר הנכון.

לדעתך הצלחתם בהופעה לתפוס את הרוח של In Flames?
אני חושב שכן, בתקליט יש אנרגיות שיש לנו רק בהופעה. אתה יודע שבאולפן הדברים שונים לגמרי, אתה יושב בשקט, מנגן לעצמך, ומרוכז יותר בלא לפשל, ואילו בהופעה אתה משתולל, זז, מתרכז יותר בליהנות ובלתת הופעה טובה, וזה נותן נופך שונה לגמרי למה שאתה שומע בהקלטה.

יש סיבה מיוחדת בגללה בחרתם ביפן?
דווקא לא. אמנם יש לנו הרבה מעריצים שם, אבל כמו שאמרתי, הדבר נעשה בעיקר מפני שהיה שם ציוד מתאים להקלטת הופעה.

אתה מרוצה מהסאונד שהשגתם?
כן, הסאונד היה טוב, חד. זה היה יכול להיות יותר טוב, אבל אין לנו מליון דולר להביא איזה ציוד שנרצה, אז הסתפקנו במה שהיה.

מבחינת הצלחה עולמית, אני מניח שהולך לכם לא רע.
בהחלט. אנחנו לא Boyzone, אבל מצד שני, אנחנו, לעומתם, עושים מוסיקה, וכן, רמת ההצלחה שלנו, יחסית להרבה להקות אחרות, היא מכובדת. אין לנו על מה להתלונן, "Clayman" מכר מצוין, יש לנו קהל גדול בהופעות, וחברת התקליטים שלנו נותנת לנו המון תמיכה.

מה המצב בארצכם?
טוב, כרגיל, מה שבעיקר מצליח פה זה דברים שאינם מטאל, יש דווקא דברים טובים, להקות טובות, אבל גם למטאל הולך מצוין, אנחנו ועוד כמה להקות מצליחים להגיע למכירות לא רעות, ואפילו הגענו למקום מכובד במצעדים.

במדינות כגון פינלנד המטאל הוא הסגנון המושמע ביותר בימים האלה.
כן, בפינלנד יש תרבות מטאל מפותחת מאד. שבדיה אמנם סיפקה כמה מהלהקות הטובות בשנים האחרונות, אבל אף פעם לא הגענו פה לאותה תרבות מפותחת, מבחינת יחס רוב האנשים למטאל. אבל אנחנו, למשל, מוכרים יותר מתקליט לתקליט, כש-"Clayman", הוא המוכר ביותר בינתיים.

מה לדעתך הסיבות להצלחה שלכם?
אני מניח שזה השילוב של ה-death והמלודיה. אנחנו מצליחים לעשות משהו שהוא גם כבד וגם מלודי שאפילו המאזינים למוסיקה קיצונית, מצליחים להפיק הנאה ממנו, בצורה כזאת, שאפילו חברה שלי, השונאת מטאל, מאד אוהבת.

תסלח לי, אבל היא לא קצת משוחדת?
נכון, אבל היא אדם שלא מנסה לומר דברים שימצאו חן בעיני, היא אומרת את האמת.

(אני בטוח..) אתם גם מתכננים ללכת בכיוון שהלכו להקות כמו Dark Tranquility ולעשות תקליטים שמזכירים יותר את Sisters Of Mercy, וקרובים יותר למוסיקה אלקטרונית?
ממש לא. אנחנו אוהבים את מה שאנחנו עושים. אני בטוח שנשתנה ונתקדם עם הזמן. אחד העקרונות שמוליכים אותנו הוא רעיון השינוי וההתפתחות, אבל לא מקובלים עלינו כיוונים שאינם מטאלים.

אתה מושפע גם מלהקות שאינן מטאליות?
קצת. אני אוהב מאד את Iron Maiden. אבל, כבסיסט אני אוהב מאד את Primus. כמובן שלא חשבתי, עם כל האהבה שלי ללהקה הזאת, להשתמש בהשפעות שלהם במוסיקה שלנו.

אתם יכולים לבצע את "Tommy The Cat" בהופעה...
(צוחק), אני בספק...

מה עם הטקסטים, מה הכיוון שמנחה אתכם?
תאר לך, עד התקליט האחרון עסקנו יותר בכיוון של מדע בדיוני. הכנסנו הרבה מוטיבים של פנטזיה. אבל האלבום האחרון הוא יותר בכיוון האופי האנושי. על הצורה בה אתה מתמודד עם מצבים, עם רגשות, ועם קונפליקטים שונים בהם אתה נתקל בחייך. מכאן השם של התקליט - איש החימר, שמשתנה ומתעצב מחדש כל הזמן.

מה הסיבה לשינוי בקונספט של הלהקה?
הסולן שלנו פשוט השתנה עם השנים, ההופעות בעולם, והדברים שעברו עליו הפכו אותו לאדם מריר יותר, מפוכח יותר, ואני חושב שהתקליט מביע את הכעס שלו.

מה בדיוק היו חילופי התפקידים שעשיתם בלהקה בשנים האחרונות?
היו הרבה כאלה, אבל העיקרי היה שלפני שני תקליטים עזבו הבסיסט והגיטריסט הקודמים. אני הצטרפתי, גייסנו מתופף חדש, והמתופף הקודם הפך להיות גיטריסט, שזה בעצם הכלי המקורי שלו.

ממש שושלת. הבנתי שגם אתה היית מחוץ ללהקה לתקופה מסוימת?
נכון, נולדה לי בת, ועזבתי את הלהקה בתקופה מסוימת של הופעות, אבל חזרתי והצטרפתי מחדש להקלטות של "Clayman".

מה אתם עושים היום?
בעיקר נחים. עדיין לא חזרנו לסבב הופעות גדול, אבל יש כמה דברים בתכנון, אנחנו מאד מרוצים ממה ש-Nuclear Blast עושים בשבילנו, יש להם פרומושן מצוין.

הבעיה היא שהם כל כך גדולים, שיש להקות שהולכות לאיבוד בתוכם.
נכון, אבל אנחנו כבר בסדר גודל כזה שאין לזה השפעה עלינו. הם משקיעים המון בלהקה, ואנחנו ממש מרגישים שהם מאמינים בנו.

מי הפיק את התקליט?
אנחנו. הסולן שלנו הוא אחד מבעלי אולפני Fredman, והוא עשה את המיקס הסופי.

למה לא Fredric, המפיק הקבוע שלכם?
לא היה צורך, זה לא תקליט אולפן.

אתם תמשיכו לעבוד אתו כמפיק, הרי כל התקליטים שלכם נעשו אתו?
אני לא לגמרי בטוח, יש דעות שונות בלהקה, הוא אחד המפיקים הטובים ביותר שיש, אבל יכול להיות שנרצה מתי שהוא לשנות את הסאונד, אז הכל פתוח.

מה עם תקליט אולפן חדש?
כבר כתבנו שירים חדשים, אבל ייקח קצת זמן עד שניגש לכל תהליך ההקלטה.

אלון מיאסניקוב

ROYAL HUNT

ציד מלכותי אחר חדשנות

יכולתי להשוות את להקת Royal Hunt לזיקית - משנה צבעים אבל ביסודה נשארת אותו היצור. אבל כדאי דווקא להשוות אותה לאריה נועז, שרצה להגיע להופעה בישראל, אך לצערנו ההופעה נדחתה בשל בעיות טכניות. הטרנספורמציה הנוכחית של Royal Hunt כוללת אלבום-נושא חדש, המבוסס על ספר המדע הבדיוני המפורסם של ריי בראדבור - "רשימות מן המאדים". האלבום, פאואר פרוגרסיב מלודי, עתיר אפקטים ממוחשבים וטכניים. ראיון עם אנדרה אנדרסון.

אתם מוציאים אלבום חדש בימים אלה. מה אתה יכול לספר לי עליו?
קצת מוזר, אפילו קשה להסתכל אחורה ברטרוספקטיבה על משהו שרק עכשיו סיימתי לעבוד עליו. אני כן יכול לספר שהאלבום מבוסס על הספר "רשימות מן המאדים" של ריי בראדבורי. השירים קשורים זה בזה מבחינת תוכן ומבחינה סיפורית ומן האספקט המוסיקלי שילבנו מוטיבים ממוחשבים באלמנטים הטיפוסיים של הרוק הכבד. המוטיבים הללו באים להשלים את האופי המדע בדיוני של השירים והולמים אותם יפה.

האם כל חברי הלהקה קראו את הספר, "רשימות מן המאדים", או שרק אתה, שכתבת את השירים, מכיר אותו?
חצי מחברי הלהקה קראו את הספר, לא כולם. זה היה חשוב בעיקר למי שהשתתף בתהליך הכתיבה והיצירה של השירים, למשל לג'ון, שכתב שני שירים. אני הפניתי אותם לפרקים ספציפיים ובמהלך העבודה הם קראו את רוב הספר. את המתופף, מן הסתם, זה לא עניין...

האלבום הוא למעשה חלק שני בטרילוגיה. החלק הראשון, בפורמט אי.פי יצא לפני מספר חודשים ולפניכם עוד כמה חודשי עבודה על החלק האחרון. זה לא משעמם לעבוד על אותו נושא במשך כל כך הרבה זמן?
לא, זה לא משעמם. צריך לזכור שאת כל החומר לשלושת החלקים כתבנו באותו הזמן. אחרת זה באמת היה מתסכל מבחינה יצירתית. החלוקה לשלושה אלבומים נעשתה מסיבות שיווקיות בלבד. חברת התקליטים הבהירה לנו שמבחינתה בלתי אפשרי לחלוטין שנעשה הפסקה ארוכה כל כך בפעילות ונוציא אחר כך את כל החומר בבת אחת. לכן החלטנו לחלק את העבודה על החומר לשלושה חלקים. אפשר לומר שהחלוקה הזאת, בסופו של דבר, הפכה גם לרעיון מעניין מבחינה מוסיקלית. התחלנו את העבודה על הפרויקט בשנה שעברה, מיד אחרי ההופעה המוצלחת שהיתה לנו בפסטיבל וואקן בגרמניה. באותו שלב עדיין לא היה לנו ברור בדיוק מה ייצא ממנו. בנובמבר התחלנו את ההקלטות. נראה לי שיהיה ממש נחמד לעבוד על החלק האחרון תוך כדי הופעות. אלה יהיו כמה חודשים באין שליטה.

למה השינוי ?
אני לא אומר שאנחנו נמשיך לעשות אותו הדבר גם באלבומים הבאים. צריך לזכור שכשעשינו את "Paradox" בשנת 1997 גם זה היה משהו שונה ממה שעשינו עד אז. זה אולי לא היה כל כך שונה, אבל עבור המעריצים והמאזינים זה היה משהו חדש. גם עכשיו זה בעצם לא כל כך שונה. הבסיס והליבה של המוסיקה נשארו ביסודם אותו הדבר. ההפקה השתנתה ויש במוסיקה מוטיבים ממוחשבים של מדע בדיוני שלא עשינו בעבר. אני חייב לומר שזה היה ממש כיף לעשות את זה. יכולנו לחזור על האלבום הקודם שלנו או לעשות בדיוק את מה שעשינו בעבר, אבל זה היה הופך למשעמם ושגרתי. יצירתיות בלהקה ועשיית דברים חדשים זה תמיד משהו טוב. זה היה נהדר להתחיל משהו מבראשית. בינתיים כולם מקבלים את האלבום בצורה חיובית, גם התקשורת שאנחנו פוגשים במפגשי קידום המכירות וגם המעריצים המושבעים, שיוצא לנו לדבר איתם.

שילוב של אפקטים ממוחשבים המקובלים במוסיקת טכנו נחשב מעין טאבו בסצינת המטאל. לא חששתם שיאשימו אתכם בהתמסחרות?
את יודעת, תמיד מצאו משהו להאשים אותנו בו כבר מהאלבום הראשון. לאנשים יש דעות משלהם ובכל דבר שעושים תמיד יהיה מישהו שזה לא ימצא חן בעיניו. פעם זו ההפקה, פעם זה הזמר ופעם זה איזשהו שיר. אני דווקא חושב שזה טוב שאנשים שמים לב לפרטים ומביעים את דעתם, אוהבים או לא אוהבים וזה בסדר גמור מבחינתי. על כל פנים, למרות התוספות הממוחשבות, עדיין הליבה של המוסיקה שעשינו באלבום היא פלדה רבת עוצמה של הארד רוק. זה הרי לא טכנו, אלא רק כל מיני אפקטים ממוחשבים. אין לנו בלהקה שום מושג איך לעשות טכנו, כמו שאת יכולה לתאר לעצמך.

אתה חושב שזה הרקע שלך במוסיקה קלאסית שגורם לך להשתעמם כל הזמן ממטאל סטנדרטי ודוחף אותך לשינויים או לעשיית מוסיקה מתוחכמת יחסית?
יש בזה מעט מן האמת, אבל יש גם סיבות אחרות. אנחנו מנגנים יחד כבר הרבה מאוד שנים ומתייחסים אלינו בדרך כלל כלהקה ניאו קלאסית. אני די לא מרוצה מהתווית הזאת. זה היה טוב לשניים או שלושה אלבומים ואז זה התחיל לשעמם אותי. זה היה קל מדי. אנחנו תמיד מחפשים משהו מעניין יותר ומאתגר יותר. זה גם מה שקרה הפעם ואנחנו עדיין לא יודעים איך יקבלו את זה.

האם אתה חושב שגם התווית של "להקת פרוגרסיב מטאל" היא לא נכונה עבורכם?
עקרונית כן. קשה לתאר איזו מוסיקה אנחנו עושים בדיוק. בדרך כלל מגדירים אותנו כמטאל ניאו קלאסי או פרוגרסיב מטאל, אבל אנחנו עושים יותר מדי מכל דבר מכדי שיוכלו להכניס אותנו תחת קטגוריה אחת. פרט לזה, אני חושב שהמשמעות של פרוגרסיב היא מוסיקליות מושלמת כמו זו של Rhapsody, Stratovarius, Genesis. אנחנו נוטים יותר לכיוון Judas Priest, אם כי המתופף שלנו באמת מושפע מאוד מ-Dream Theater, שהיא התגלמות הפרוגרסיב. ביסודו של דבר אנחנו להקה עם הרבה קצב שעושה קצת מהכל.

אם כבר מדברים על המתופף, מה באמת קורה אתכם בנושא, מצאתם מתופף חדש?
זה סיפור ארוך. למתופף הקודם שלנו היו קשיי הסתגלות גדולים מאוד. הוא נכנס כ"בחור החדש בשכונה" לתוך להקה שפועלת כבר שתים-עשרה שנים וזה לא דבר פשוט. קשה מאוד להפוך לחלק מלהקה ותיקה והוא מצא את עצמו בתוך מאבק חברתי להשתלב. אחרי שתים-עשרה שנים, מספיק לנו להסתכל אחד לשני בעיניים כדי להבין דברים, והוא לא הצליח להכנס לתוך זה. בנוסף לכך יש לו גם משפחה עם שְני ילדים, מה שהקשה עליו עוד יותר. הוא לא יכול להיות בסטודיו כל כך הרבה שעות וגם עם ההופעות והדרכים היתה בעיה. כרגע מתופף איתנו קנת', שהוא חבר טוב שלי מזה שנים. ביקשתי ממנו שיעזור לנו בחודשים הבאים עד שנמצא מישהו קבוע ולמזלנו יש לו את הזמן לעשות את זה. כרגע אנחנו מחפשים מתופף חדש ועושים אודישנים כל הזמן. חשוב לנו שהבחור החדש יהיה אמריקאי וגם שיהיה מתופף מקצועי במשרה מלאה, שיוכל להקדיש את כל זמנו לאימונים. האמת היא שקשה למצוא מישהו טוב שעונה על הקריטריונים האלה ואנחנו לא מוכנים להתפשר, כי אנחנו רוצים מישהו שיישאר אתנו לתקופה ארוכה.

וגם עם הסולנים היו לכם תהפוכות לא מעטות.

המשך בעמוד 38

אחרי ארבע שנים של שתיקה, מכונת הקרב האפלה חוזרת ובגדול!!! האלבום החדש של Dark Funeral - הוא ללא ספק, האלבום הכי טוב, הכי מהיר והכי ברוטאלי שלהם, עד היום. כדי לברר מי הם ומאיפה הם שואבים את מוסיקת הגיהינום הזאת, יצרתי קשר עם Lord Ahriman האימתני כדי לבדוק מה עובר במוחו האפל

שלום Ahriman, מה קורה?
בסדר גמור, תודה... .המ.. המ.., היום כולו מוקדש לראיונות...

ראשית, לפי דעתי, האלבום החדש הוא הכי טוב שלכם עד היום, ואני מתוודה שהופתעתי לטובה. מה השינויים שבוצעו במוסיקה של אלבום זה בהשוואה לקודמיו?
הכל מסתכם במילה אחת – ניסיון. אני חושב שנעשינו יותר מנוסים בכתיבת שירים ובעריכה, אחרי כל-כך הרבה זמן שאנחנו מנגנים ומופיעים. את האמת, לקחנו את הזמן שלנו בכתיבת המוסיקה לאלבום. אחרי הרבה שיחות עם אנשים במקצוע הגענו למסקנה שזה צריך להיות האלבום הכי חשוב שלנו (אחרי שני אלבומים). הרגשתי שאנחנו צריכים להקליט משהו שידהים את הקהל הרחב, שבהחלט לא ציפה לדבר כזה מאתנו! בשיחות שלנו בתוך הלהקה, כל אחד העלה רעיונות ומסתבר שלכולנו היו אותם הרעיונות, פחות או יותר. רצינו להביא את המוסיקה לקיצוניות ולגבהים חדשים, אבל לשלב את זה עם קטעים יותר מלודיים. ואני חושב שביצענו זאת הרבה יותר טוב בהשוואה לאלבומים הקודמים. יותר מלודי, אך אני חושב שגם הרבה יותר קיצוני ואגרסיבי. עוד דבר שהשתנה היה תפקיד התופים בלהקה. כשישבתי בבית והקשבתי לאלבומים הקודמים שלנו, הרגשתי שהתופים הם מאוד חד-ממדיים וחוץ מלהוסיף מהירות למוסיקה, לא הוסיפו הרבה. באלבום הזה רציתי שהתפקיד של התופים יהיה רחב יותר, שיהיו יותר חיים במוסיקה במקום רק להוסיף לחטיבת המהירות.

גם בנושא זה, ראיתי שיש לכם מתופף חדש (Matte). איך יצרתם איתו קשר? הכרתם אותו קודם?
לא, למעשה יש לנו חבר משותף שהכיר בינינו. יום אחד אמרתי לחבר הזה שאנחנו חייבים למצוא מתופף חדש ללהקה, אני אישית לא הכרתי מישהו שהתאים לחומר שלנו ולציפיות שלי מהתופים..

בשבדיה? הרי המדינה שלכם ידועה במתופפים הטכניים והמהירים שלה!
כן, אבל הענין הוא שישנם הרבה מתופפים מוכשרים כאן, אבל אני הרגשתי שאני לא רוצה לגנוב מתופף מהלהקה שהוא מנגן בה. רציתי מתופף שיתן מאה אחוז ל-Dark Funeral. לא הכרתי את Matte קודם, שמעתי עליו, אבל לא יותר מזה, הענין הוא של-Defleashed היה מתופף קודם בשם Oscar בשנים 1989–1991, בתקופה הזו הסתובבתי איתם בשטוקהולם. באותה תקופה הכרתי את החומר הישן שלהם ואת המתופף הקודם. כשהחבר שלי הזכיר לי אותם, מיד חשבתי על החומר הישן שלהם ועל המתופף הקודם. על כל פנים, דיברתי עם החבר שלי וביקשתי את מספר הטלפון שלו כדי שאוכל ליצור איתו קשר. Matte חשב בהתחלה שאני רוצה שהם יצאו איתנו לסיבוב הופעות. כשהוא הבין שאנחנו מחפשים מתופף ורוצים שיגיע לחזרה, הוא היה מופתע ודי המום, אני חייב לציין. אחרי כמה ימים קבענו להפגש ולעשות חזרה ביחד. אמרתי לו שבינתיים יבחר כמה שירים ושיתאמן עליהם. בחזרה ניגנו שיר אחרי שיר, והבן-אדם פשוט ניגן כל שיר מהתחלה עד הסוף בלי טעויות! הסתכלנו אחד על השני המומים וחייכנו לעצמנו בהנאה.

אז עכשיו הוא מתופף קבוע או על תקן של session?
לא, עכשיו הוא חבר קבוע בלהקה.

זה טוב, כי אני באמת חושב שהוא עשה עבודה מצוינת באלבום הזה. יש יותר חיות בתופים בהשוואה לאלבומים הקודמים.
אתה צודק. כמו שאמרתי לך קודם, רצינו שהתופים יהיו יותר מורגשים ושהתפקיד שלהם יהיה יותר מרכזי. Matte, ביצע את התפקיד על הצד הטוב ביותר. גם המתופפים הקודמים שלנו היו מצוינים, אבל Matte הוא הרבה יותר טוב מהם!

כשאני מקשיב לאלבומים שלכם, הראשון היה מלודי ומהיר, השני היה סופר מהיר ויותר מחוספס, באלבום הזה נראה שהחלטתם לקחת את שני האלבומים ולשלב אותם לאחד...
כן! וזה אחד הדברים שהיו לי בראש כשהתחלתי לחשוב על האלבום, להביא את כל האלמנטים הטובים משני האלבומים הקודמים וכך לנסות לפחות ליצור את האלבום המושלם שלנו עד עכשיו.

מסכים איתך בן אדם, אפילו מצאתי שיר איטי באלבום הזה!!!!
(*צוחק*) את האמת, השיר הזה הוא די ישן, כתבנו אותו בזמן שעבדנו על האלבום הקודם שלנו, אבל לא הספקנו להשלים אותו בזמן. השיר הזה חיכה הרבה זמן לצאת לאוויר העולם הזה, ולכן הקלטנו אותו עכשיו. קליגולה (הבסיסט והסולן) לחץ עלי שאנחנו צריכים לגמור ולהקליט את השיר הזה, אני אישית הייתי נגד, כי הרגשתי שמשהו חסר בשיר הזה, אבל כשהגענו לאולפן והיה לנו זמן פנוי, קליגולה אמר שאנחנו חייבים לנצל את הזמן ולהקליט את השיר הזה, אבל לנסות עיבוד חדש, והתוצאה לפנייך...

והתוצאה משביעת רצון...
טב מאוד!! אחרי ארבע שנים של עבודה על השיר הזה התוצאה צריכה להיות טובה!(צוחק)

אבל גם הסאונד בשיר הזה שונה משאר השירים, סאונד יותר כבד....
המ.. המ.. אני חושב שהסיבה לשוני בין הסאונד היא פשוטה, כשאתה לוקח את שאר השירים שלנו שהם מהירים מאד, קשה מאוד ליצור סאונד כבד כשאתה מנגן מהר, אבל בקטעים איטיים יותר קל לקבל סאונד כבד יותר, יותר בסי ובומבסטי. האמת, המגברים היו על אותה רמה בכל השירים אבל פשוט השיר יותר איטי לכן הסאונד יותר כבד.. זה ההסבר היחיד שעולה בראשי. ואת האמת, אתה תמיד צריך לנסות דברים שונים...(*צוחק*)

אז האלבום הבא יהיה מלודי ונעים לשמיעה???
(*צוחק*)לא! יהיו שירי דאנס וטכנו.. נהפוך ללהקת קלידים.. (*צוחק*)

כשאתה בבית, למה אתה בדרך כלל מקשיב? רק מטאל?
בגדול כן. רוב הזמן למטאל, שבעיני צריך להיות אגרסיבי ולא שילוב של קלידים במלודיות נעימות לאוזן.. אבל אני גם מקשיב ל-Industrial. אני אוהב להקות כמו Pain, The Electric Hell Fire Club וכדומה...

ואתה חושב שהלהקות הלה, שהזכרת שהמוסיקה שלהם שונה משלך, משפי־עות עליך בדרך זו או אחרת?
לא, אני לא מושפע מהמוסיקה שלהם, זה פשוט עוד סגנון שאני מקשיב לו חוץ ממטאל. בבית, לפעמים אני מקשיב למוסיקה קלאסית, ואני תמיד חושב איך לשלב במוסיקה שלנו, להוסיף יותר סימפוניות על ידי שילוב הגיטרות...

אף פעם אין קלידים במוסיקה שלכם..
כן. ואני מתכוון להשאיר את זה ככה! יש לי את סגנון הכתיבה שלי ואני לא אהיה מרוצה מעצמי עם אצטרך להוסיף קלידים כדי להשלים את המוסיקה...

אז מה הלאה? יש איזה סיבוב הופעות בדרך?
כן, יש סיבוב הופעות שכבר סגור במשך שני-עשר יום, בחודש דצמבר עם להקות כמו Krisium, Marduk, Cannibal Corpse ועוד.. יש לנו כמה הצעות לסיבובי הופעות נוספים, אנחנו צריכים לשבת ולהחליט..

ומבחינה ויזואלית, איך ייראו ההופעות? ראשי חזירים על צלבים וכדומה? או שיש לכם כמה הפתעות חדשות בשבילנו...
גם, אבל יש לנו כמה רעיונות חדשים (*צוחק*)... פשוט תצטרכו לשבת ולחכות, אבל מה שאני יכול להגיד לך זה שיהיה הרבה יותר מטורף מבעבר, זה בטוח.. כשאתה בלהקה כל-כך הרבה זמן, אתה נעשה מטורף...

נחכה ונראה... אתה יודע, בכול האלבומים שלכם המוטיב המרכזי שחוזר על עצמו זה השטן, האמונה השטנית... מה האידיאולוגיה מאחורי זה?
המ.. המ.. (*מגמגם*), תבין, החיים שלנו סובבים סביב הלהקה, הלהקה זה בעצם כלי שדרכו אנחנו מסוגלים להעביר את המסרים והאמונות שלנו. באלבום החדש שלנו, השיר האיטי ("Goddess of Sodomy") מדבר יותר על סאדו-מזוכיזם, מדבר על הנאה בכאב. החיים שלנו (כולל הפרטיים) סובבים סביב הלהקה.. בשבילה אנחנו חיים.. זה הדבר הכי חשוב לגבינו, בעולם הזה..

אחרי ששומעים דבר כזה אין הרבה מה להוסיף...
(*צוחק*)...אבל זו האמת!!!

ותגיד לי, איך התגובות אליכם בשבדיה? אני תמיד זוכר את עצמי קורא על אנשים שכל הזמן אומרים שאתם טרנדיים ותופסי תחת ושטויות כאלה...
אני חושב שהכול מתחיל בתקופה שהוצאנו את המיני דיסק שלנו. אף אחד לא ידע איך לאכול אותנו. הופענו משום מקום... אף אחד לא ידע ואנחנו לא סיפרנו לאף אחד על הלהקה ושאנחנו הולכים להקליט.. והמיני דיסק היה הצלחה גדולה והרבה אנשים קינאו בנו והתחילו ללכלך עלינו.. באותה תקופה (94), Blackmoon היה חבר ב-Necrophobic והיינו עושים חזרות באותו חדר חזרות ואפילו הם לא ידעו שאנחנו מקליטים! פשוט באנו אליהם ואמרנו להם...

המשך בעמוד 38

המדהים מבחינת ההכרות שלי עם הלהקה הנ"ל, הוא שלעולם לא הייתי מכיר אותם אלמלא מוכר מרושע ובעל כוונות זדון בחנות כל שהיא באנגליה. בהיותי כבן שתים-עשרה אהבתי את Queen. בכל אופן, ביקשתי מסבי וסבתי להביא לי מחו"ל קלטות של להקת Queen וגם קלטות של להקה שהתחלתי אז לשמוע בשם Iron Maiden. סבי וסבתי חזרו והביאו לי קלטת של Queen, קלטת "Powerslave" של Maiden, וקלטת שחשבתי בהתחלה שהיא גם Queen, אך במבט ארוך יותר התחוור לי כי יש המשך למילה Queen שבעטיפה - Queensrÿche, היה השם המלא, והתקליט נקרא "Operation Mindcrime". לאחר הכעס והאכזבה הראשוניים, טרחתי להאזין לקלטת.

די מהר מצאתי כי הלהקה היא אחד הדברים הטובים ביותר שקרו לי. מאז עברו הרבה מים בנהר, בניתי אוסף דיסקים מכובד המבוסס ברובו הגדול על טהרת המטאל, ולמרות שתמיד ישאר לי מקום נוסטלגי ל-Queen, את Queensrÿche כבר הגדרתי כאחת הלהקות האהובות עלי ביותר, ואת תקליטם "Operation Mindcrime", תקליט קונספט עשיר במסרים פוליטים חתרניים, כאחד מחמשת תקליטי המטאל הטובים בכל הזמנים, שם למעלה עם "...Seventh Son" ו-"The Painkiller". התקליט הבא של הלהקה היה "Empire" שהזניק את הלהקה לצמרת. קליפים ב-.M.T.V, הופעה חיה ב-M.T.V Awards, ומכירות של מיליונים. כתוצאה מגל ההצלחה, כנראה, נכנסה הלהקה לקשיי התמודדות שמנעו ממנה להמשיך. רק שנתיים אחר-כך הוציאו את תקליטם הבא "Promised Land", שילוב מעניין וטוב של מוטיבים אוריינטלים, קטעים אקוסטיים, ומילים שניכר בהן כי היו בעלות משמעות אישית במיוחד לסולן הלהקה, Jeoff Tate. שני התקליטים הבאים כבר היו אכזבה מבחינתי, כשהלהקה עוברת לכיוונים סייאטליים יותר, יוצרת מוסיקה עם גוון ג'ראנג'י, שלדעתי לא התאים להם. כעת הם מוציאים תקליט בהופעה, ולכבוד הקלטתו שוחחתי עם Jeoff. אציין רק כי השיחה התקיימה מספר ימים לאחר פיצוץ מגדלי התאומים ותחילתה נסבה רק על האירוע.

הי, Jeoff, אתה צופה ב-CNN?
כל הזמן, זה פשוט מדהים, אני לא חושב שאף אחד לא יכול היה לצפות לאירוע שכזה. המדינה כאן פשוט בשוק.

פה בתל אביב היו כל מיני עצרות תמיכה והזדהות מול השגרירות שלכם.
כן, ראיתי, זה ממש ריגש אותי. תמיד התעניינתי בסכסוך הפלשתיני/ישראלי, תמיד היה נראה לי מטורף ששני הצדדים לא מצליחים להגיע לפשרה כל שהיא.

היתה פשרה, ורבים פה האמינו בה, רק שהצד השני החליט שהוא יכול להשיג יותר באמצעים אחרים, רק לפני מספר חודשים הם פוצצו דיסקוטק בתל אביב, והרגו למעלה מעשרים בני נוער, רובם צעירות בנות לא יותר משש-עשרה.
זה פשוט נורא, אני רוצה לומר לך שניתקתי את שידורי הטלוויזיה מהבית לפני כמה שנים, הילדים שלי ואני ראינו רק DVD ווידיאו, עד האירועים של הימים האחרונים, ואז החזרתי את החדשות כדי להתעדכן.

מה דעתך על מה שקורה?
זה מפחיד, האמת היא שאני לא הצבעתי ל-Bush, אבל אני מקווה שהוא יראה מספיק כוח כדי לנהוג בשכל ולא פשוט להכניס צבא לכל מיני מדינות בעולם.

הקריאה של העם בארה"ב היא לעשות בדיוק כך.
אני לא חושב שהעם רוצה ממש מלחמה, אבל הם מצפים לצעד כל שהוא.

הסנאט הסמיך את Bush לעשות כל מה שירצה, וכמו שהוא נראה, אני חושב שהוא יבחר במלחמה.
אני מקווה שלא.

עד לפני כמה שנים, המילים של הלהקה התרכזו רק בפוליטיקה ובמצב האומה האמריקאית, מה גרם לך לשנות לגמרי את הקונספט של הלהקה?
התבגרתי, אני כבר לא בן עשרים, וגם לא שלושים, אני עושה מוסיקה מאז תחילת שנות השמונים, ו-Queensrÿche חגגו לפני כמה שנים את חגיגות העשרים וחמש של הלהקה, ומאז תקופת "Operation Mindcrime" אני שר יותר על עצמי, על אנשים, ולא רק על המצב המדיני פה.

גם "Empire" הכיל הרבה יסודות מחאתיים, במיוחד שיר הנושא של התקליט.
נכון, הוא ו-"Mindcrime" נכתבו באותה תקופה, הם פשוט יצאו בהפרש של זמן, אבל מאז הכל השתנה. אם תקשיב לאלבום שבא אחרי "Empire", הוא שונה לגמרי, הוא מדבר על החיים שלי, על דברים שכואבים לי כאדם, אבל לא על פוליטיקה.

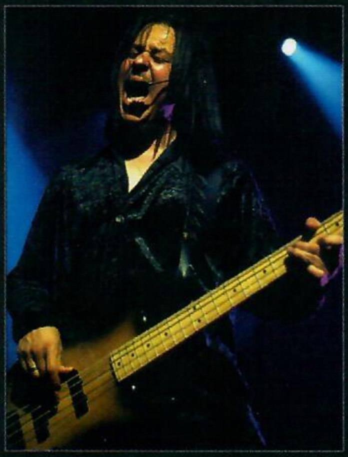
באופן כללי שיניתם הרבה כלהקה, הכיוון ב-"Mindcrime", וב-"Empire" היה מטאל כבד, הרבה דיסטורשן, ובאופן כללי נשמעתם הרבה פחות מפויסים מב-"Promised Land".
אתה צריך להבין מה היה מצבנו אחרי "Empire", מכרנו מיליונים, הופענו ב-.M.T.V, זה אף פעם לא היה מה שרצינו, תמיד רצינו רק לעשות את המוסיקה שלנו, ולא עניין אותנו מי אוהב את זה. העיקרון היה לעשות מה שאנחנו רוצים, ולהוציא את זה, מי שיאהב - יאהב , ומי שלא - לא. אף פעם לא רצינו את הבלגן הזה, בכל אופן, בעקבות כל הסיפור הזה, הלהקה בעצם התפרקה לכמה שנים, וחברי הלהקה עברו הרבה, חלק התחתנו, חלק התגרשו, ולקח זמן עד שהחלטנו לעשות את "Promised Land". עברנו אי שקט, ובעצם גרנו בקהילה סגורה לכמה חודשים, והעבודה היתה פשוט תענוג, לא רבנו, לא היה רעש של התקשורת, ואני חייב לומר שהתוצאה, היא האלבום שאני אישית הכי אוהב ממה שעשינו.

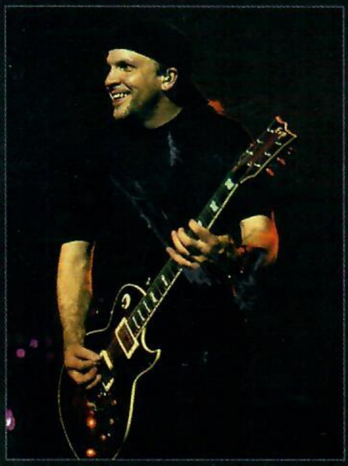
מה היתה הסיבה ש-Chris Degramo, גיטריסט הלהקה ואחד ממקימיה עזב לאחר "Promised Land"?
הוא פשוט רצה עוד ממה שהיה בעקבות "Empire", הוא נהנה מכל ההערצה התקשורתית, ורצה לעשות משהו דומה. האמת היא שהוא לא ממש עשה בשכל, ל-Queensrÿche יש שם עולמי, ועל כל אלבום שיוצא אתה שומע בקנה מידה אחד או אחד, ועל Chris אתה לא שומע בכלל, הוא ממש נעלם מהשטח. תראה, הוא מרוצה מההחלטה שלו, הוא עסוק בכל מיני דברים היום, ואני מאושר בשבילו, הוא נראה ממש שמח בפעם אחרונה שפגשתי אותו, ואין לי שום דבר נגד זה.

איך היתה העבודה עם הגיטריסט שהחליף אותו בלהקה?
מצוינת, הוא תרם המון בתקליט האחרון, הוא ממש למד לכתוב הרבה, ואני והוא עובדים מצוין ביחד.

איך בעצם מתנהל תהליך העבודה שלכם כיום?
תראה, לכל להקה יש דמות מובילה, להקה זה לא דמוקרטיה מוחלטת, תמיד יש מובילים, בעבר אלה היו אני ו-Chris , כיום זה יותר אני. תראה, בלהקה כל אחד הביא משהו אחר, אני ו-Chris באנו יותר מפופ, אני מ-progressive, Eddi הבסיסט הוא metalhead אמיתי, ואפשר לשמוע את ההשפעות במוסיקה.

מה עם הפרויקט המדובר שלך עם Bruce Dickinson ו-Rob Halford?
זה לא הולך להתבצע בזמן הקרוב, דיברנו על זה במהלך סיבוב ההופעות המשותף של שלושת הלהקות, ונפגשנו לא מזמן בלונדון, אבל לשלושתנו יש יותר מדי התחיבויות ללהקות שלנו, אני מקווה שנוכל לעשות משהו בשנה הבאה.

על מה אתה עובד כרגע?
כרגע אני עובד על תקליט סולו ראשון, עם כל מיני מוסיקאים מסיאטל (עיר מגוריו- *א.מ.*) כשהכיוון שונה לגמרי ממה שאני עושה ב-Queensrÿche, מוסיקה מעופפת כזאת, עדינה, לא ממש דומה למה שעשיתי עד היום, אבל אני מאמין שמעריצי הלהקה יאהבו את זה.

ומה עם הלהקה?
בחודשים הקרובים אנחנו נכנסים לאולפן ונקליט תקליט חדש.

איך העבודה עם Sanctuary?
אני לא ממש בקשר אתם, אבל הבנתי מההנהלה שלנו שהם ממש מרוצים מהם, נאמר לי ש-Sanctuary ממש אוהבים את הלהקה שלנו, וניתן להרגיש בזה.

ההופעה עם Maiden ועם Halford, לא גרמה לכם לרצות לעשות משהו כמו שעשיתם בשנות השמונים, כמו מה שהן עושות היום?
(צוחק), ממש לא, אני לא מאמין גדול ברטרו, אני מאמין בלעשות משהו חדש כל הזמן. המוסיקה צריכה להתקדם הלאה לדעתי, לא אחורה.

אלון מיאסניקוב

למדתי במהלך השנים שיש תרבות מטאל מפותחת מאד בדרום אמריקה, תרבות שבה מיוצגים כל הסגנונות. הידועה ביניהן היא ללא ספק Sepultura, שמהתקליט "Arise" נמכרו ברחבי העולם, למעלה ממיליון עותקים. להקה טובה אחרת (לדעתי טובה בהרבה) היא Angra, להקת power סימפונית שעברה כמה שינויי הרכב בזמן האחרון ולא ברור כיצד היא תראה עכשיו. וגם להקות פחות ידועות כמו Ratos de Porao, הגובלים ב-hard-core, ו-Dr. Sin, להקת power-heavy מקצועית שעליה כמעט ולא שומעים. אבל להקות מצ'ילה לא הכרתי, מלבד Pentegram הצ'ילאנית, מראשונות להקות ה-thrash, שעליה שמעתי מדי פעם, אך אותה עצמה לא שמעתי בכלל. מסתבר כי Criminal, הם יצירתו של אותו מוח קודר שיצר את Pentagram בשנות השמונים - בחור בשם Anton, שאם ב-Pentagram עשה thrash מהיר וצרחני, פה הוא הפך את Criminal להרכב death טכני, יעיל ומהוקצע, ריפים דמויי Artch Enemy, סולואים מקצועיים, וקול ניחר, עבה בהרבה מזה שבו השתמש בתקופת Pentagram.

לקראת צאת תקליטם החדש והמצוין, שוחחתי עם Anton, הנמצא כיום בלונדון. הבחור (האמת היא שהוא מעל שלושים), התגלה כאדם נבון ביותר, חביב, ובעל אנגלית קולחת ביותר, בניגוד לרוב הדרום אמריקאים שאתם שוחחתי עד היום:

שלום Anton, לא ידעתי שיש בכלל היום מטאל בצ'ילה.
יש, ועוד איך. יש לנו קהילה לא גדולה אבל מאד מרוכזת של מטאל, ודי הרבה להקות, חלקן טובות מאד. Sepultura - הם שהביאו את הגל הגדול של הלהקות, פתאום אנשים ראו עד כמה יכולה להקה להצליח, וזה דרבן אותם לנסות.

אתם בעצם קיימים הרבה לפני Sepultura, לפחות ההרכב של Pentagram.
נכון, אנחנו עוד משנות השמונים המוקדמות, ניגנו עם Slayer עוד לפני ש-Sepultura התחילו.

יש לכם קהל טוב בדרום אמריקה?
הכי טוב. לא מזמן הופענו לפני עשרת אלפים איש, והקהל הדרום אמריקאי הוא הטוב ביותר, חם, רועש, תומך, אנחנו מאד אוהבים להופיע פה.

למה בעצם לא שומעים על להקות אחרות מצ'ילה?
בעיקר מפני שאין ללהקות אפשרות וכסף להשיג הפקה טובה, ולכן גם אין מי שיחתים אותן, יש הרבה להקות טובות, שאם תשמע את החומר שהקליטו במדינה פשוט תזדעזע, הסאונד נוראי.

אז איך אתם השגתם סאונד כל כך מהוקצע וטוב?
אנחנו מבוגרים ומנוסים יותר, יש לנו ניסיון של שנים וכמה תקליטים מאחורינו, כך שיכולנו לעבוד עם מפיק מצוין, שהוא המפיק הידוע ביותר במדינה. הקלטנו באולפן מודרני, זה עלה הרבה מאד כסף. אבל לדעתי זה היה שווה את זה.

אני מסכים, יש לכם סאונד מעולה, הייתי בטוח שהפיק אותו Fredrick Nordstrom השבדי.
תודה, אבל ההפקה שלנו, טובה ככל שתהיה, עדיין היתה זולה בהרבה מהעלות שהיתה לנו לו היינו טסים להקליט בחו"ל.

אמנם הלהקה קיימת למעלה מעשר שנים, אבל אתה, ממתי אתה עוסק במוסיקה הזאת באופן כללי?
מתחילת שנות השמונים. Pentegram היו גדולים באמצע שנות השמונים. Slayer אהבו את מה שעשינו ודאגו שנופיע אתם בארה"ב, יצא לנו להופיע גם עם Kreator ועוד כמה מענקי התקופה.

איך זה היה להופיע עם להקות בקליבר כזה?
מרגש מאד. חלק מהלהקות, כמו Slayer, היו להקות שגדלתי עליהן, והלהקה עצמה הושפעה מהמוסיקה שעשו בתקליטים הראשונים, כך שלהופיע אתם היתה חוויה גדולה מהחיים.

ממי עוד הושפעת בזמנו?
הרבה מ-Venom. מתקופתBlack Metal.

תקליט שצעירים רבים לא מודעים לכך שכל הז'אנר הפופולרי נקרא על שמו.
כן. זה אחד התקליטים האהובים עלי, ומ-Metallica, לפחות מהתקליט הראשון שלהם.

חשבתם פעם לעשות משהו דומה למה ש-Sepultura עשו, ולשלב מוטיבים דרום אמריקאים במוסיקה שלכם?
שקלנו את זה, אבל זה נפסל מכמה סיבות. הראשונה בהם היא שזה לא יהיה אמיתי, זה אולי התאים ל-Sepultura, אבל זה לא הכיוון שלנו, הסיבה השניה היא, שאני בכלל לא אוהב את המוסיקה הזאת, אני לא מתבייש לומר שאני אוהב רק מטאל, ועוד סיבה היא, שיש כבר מספיק להקות שעושות את זה, גם בצ'ילה, ואין לנו רצון להפוך לעוד להקה טרנדית.

הסגנון שלכם מזכיר מאד את הגל השבדי של ה-death, אבל הוא נושא גם סממנים של thrash, איך אתם הייתם מגדירים את עצמכם?
אני לא ממש מעונין להגדיר את הלהקה בשום צורה ספציפית, טוב לי עם מה שאנחנו עושים, ואני לא רוצה להגביל אותנו בתוך הגדרה כל שהיא שלא נוכל לברוח ממנה.

יש להקות מודרניות שאתה נהנה להקשיב להן?
כן, אני מאד אוהב את הלהקות האירופאיות החדשות, כמו **Darkane** ו-**Soilwork**.

עם שתי הלהקות האלה דיברתי בזמן האחרון, ואני רוצה לומר לך שאני חושב כמוך, הן שתיים מהלהקות הטובות ביותר שיצאו מזה הרבה זמן. שמתי לב שיש אצלכם כמות טקסט קטנה יחסית, יש לזה סיבה מיוחדת?
כן, אני מאמין שהמוסיקה תשמע אגרסיבית וישירה יותר כשהיא לא עמוסה מדי בטקסט. אני רוצה לתת למאזינים גם את האפשרות לחשוב, לשחק עם המילים בכל מיני כיוונים. עוד סיבה אחת היא שהקהל פה, בדרום אמריקה, הוא בדרך-כלל לא ממש חזק באנגלית, ורציתי שהמילים יהיו ברורות להם.

זאת לא פשרה לאדם כמוך, שדובר אנגלית רהוטה, וללא ספק יש לו מה לומר?
קצת, אבל אנחנו חייבים לזכור מי הם המאזינים שלנו.

מה עם כיוון פוליטי, כמו זה ש- Sepultura לקחו?
יש קצת מזה בתקליט, אבל נמנעתי מלהיכנס לזה יותר מדי, לא רציתי להיות במשבצת של להקת מחאה.

סגנון השירה שלך מסתדר טוב עם המילים, תמיד שרת כך?
ממש לא. בתקופת Pentegram שרתי בקול צרחני, שהתאים יותר ל-thrash, רק בתקופת Criminal עברתי לקול עבה יותר, חלק מזה נובע מזה שהייתי אז צעיר יותר, והקול הטבעי שלי השתנה, וחלק מזה זה בעקבות מאמץ מרוכז שעשיתי. במהלך ההופעות שלנו יצא לי לדבר עם הרבה אנשים שנתנו לי עצות מועילות איך בדיוק לעבוד עם הקול שלי, אחרת ידפק לי הגרון. בדיוק אתמול שמעתי שהסולנית של Artch Enemy סובלת מבעיות בגרון וביטלה את ההופעות שלה אתם.

איך היא נשמעת בכלל?
כמו גבר, ממש כמו גבר.

היא בכלל בלהקה בגלל שהיא חברה של Mike Amott.
(צוחק) לא ידעתי, אני מניח שזה מסביר הרבה.

אני מבין שאתה בלונדון כרגע, מה אתה עושה שם?
עברתי לאנגליה, מכרתי את כל הדברים שלי, וכרגע אני פה.

הלהקה אתך?
עדיין לא, אבל הם כולם אמורים להצטרף אלי בקרוב. החלטנו לעשות צעד מקצועי ולעבור לאירופה, כאן יש לנו, לדעתי, סיכוי להצליח.

למה דווקא אנגליה?
חשבנו בהתחלה על ספרד, בגלל השפה, אבל הבעיה ששם אוהבים יותר heavy כמו בגרמניה, חוץ מזה אני אוהב את אנגליה, ואני כבר מנגן פה בכמה הרכבים, כדי להתפרנס.

מישהו מוכר?
די, Extreme Noise Terror, הגיטריסט שלהם בחופשת לידה, ואני מחליף אותו.

טוב, תודה על הראיון. בהצלחה במדינה החדשה!

אלון מיאסניקוב

הם היו ההפתעה הכי מרתקת בתחילת שנת 2000, כשהם הוציאו את האלבום הראשון "Ecliptica" שהעלה אותם מהר מאד לליגה הראשונה של המטאל האירופאי. מיד בתום סיבוב ההופעות עם Stratovarius ו-Rhapsody, נכנסה הלהקה להקלטות ואת התוצאה קיבלנו לפני כמה חודשים: האלבום החדש "Silence", הוכיח לכולם שלא מדובר פה ב"אירוע חד-פעמי", ושלחבר'ה הצעירים האלה יש עוד הרבה מה להציע.
התקשרתי ל-Tony Kakko, הסולן, כדי לברך אותו על האלבום הנפלא וכדי לקבל כמה תשובות.

SONATA ARCTICA

האלבום החדש "Silence" יצא לפני מספר חודשים, איך היו המכירות עד עכשיו? מכרתם יותר מהאלבום הראשון?
לא בכל מקום. למשל ביפן ובצרפת מכרנו יותר, אבל בפינלנד מכרנו עד כה פחות או יותר את אותה הכמות. כמו שאמרת, עברו רק חודשים ספורים מאז שהאלבום יצא, כך שקרוב לודאי שנמכור הרבה יותר.

הייתם מופתעים מההצלחה שלה זכה האלבום הראשון "Ecliptica"?
בודאי! לא ציפינו לשום דבר בכלל, הדבר הכי גדול הוא שחשבנו שנקבל ביקורות טובות פה ושם, אבל שום דבר מעבר לזה!

מתי הבנתם שאתם בדרך להצלחה?
האמת, מיד אחרי שהאלבום יצא. קיבלנו ביקורות מאד טובות ומפרגנות בכל מקום בעולם ולפי התגובות של האנשים הבנו שהצלחנו לעשות משהו גדול באמת.

הרבה אלבומים מקבלים ביקורות טובות, אבל לא כולם מגיעים לרמה כזאת של הצלחה.
כמובן, אל תשכח שגם סיבוב ההופעות עם Stratovarius עזר לנו הרבה.

הייתם יותר לחוצים כשעבדתם על "Silence", בגלל ההצלחה של האלבום הקודם?
לא, לא ממש. אם אתה זוכר, כבר אז, אחרי שהאלבום הראשון יצא, אמרתי לך שנרגיש את הלחץ האמיתי באלבום השלישי, מכיוון שהאלבום השני היה עדיין בשלב הבנייה של הלהקה. באלבום הראשון לא ידענו ממש מה אנחנו עושים, היינו בסך-הכל "להקת דמויים" הנמצאת תחת השפעות של Stratovarius. היום מצאנו את הסגנון שלנו, ואם "Silence" יזכה להצלחה גדולה, אז כל הלחץ יהיה באלבום השלישי, לרוב בגלל הציפיות ממנו. אני לא הרגשתי שום לחץ בעבודה על האלבום הזה, חוץ מבלגן רגיל באולפן חה.. חה..

אני הייתי קצת מופתע שלא הלכתם בעקבות האחרים ולא הבאתם איזה מפיק מפורסם או מישהו מלהקה גדולה יותר כאורח, מה, ל-Spinefarm לא היה תקציב לזה?
יכולנו להביא את מי שרצינו, אבל פשוט היינו מרוצים ממה שעשינו לבד. אנחנו נמצאים במרחק די רציני צפונית להלסינקי כך שאין הרבה אנשים שמעונינים לבוא לכאן... חה...חה.. אולי בעתיד ניעזר באיזה מפיק מפורסם, אבל האמת היא שאנחנו מעדיפים לעשות דברים בעצמנו, ככה יוצא הכי טוב. הייתי רוצה להיעזר במישהו שיתן לי עצות באולפן, כי אחרי חמש או שש שעות של שירה אתה כבר לא כל כך מבין מה אתה עושה חה.. חה.. אתה לא מרוכז ואתה עלול לא לשים לב לטעויות, כך שאני מעדיף שיהיה מישהו שיגיד "לא, זה לא היה טוב, תעשה את זה שוב". חוץ מזה אנחנו מסוגלים לעשות את העבודה לבד. אני כמעט בטוח שגם באלבום הבא נוכל להשיג תוצאה יותר טובה בעצמנו.

היה משהו שונה בעבודה עכשיו בהשוואה לאלבום הקודם?
כן, בהחלט. כל השירים שנכנסו לאלבום הראשון היו מוכנים ברגע שחתמנו על חוזה עם Spinefarm. השירים נכתבו בקלות, גם המוסיקה וגם המילים, לא היתה שום בעיה. גם הפעם ב-"Silence" לא היתה בעיה עם המוסיקה, אבל המילים... כל הבלגן הזה שהזכרתי קודם, שהיה באולפן, נבע מכך שלא הצלחתי לכתוב מילים לשירים עד הרגע שנכנסנו להקליט. הכל היה מוכן, כל השירים והסולואים, אבל לא היתה לי מילה אחת כתובה שיכולתי לשיר, נאלצתי לקחת את השירים הביתה. הרבה מאוד לילות עבדתי על המילים. בדרך-כלל אני מקבל את הרעיונות הכי מוזרים בלילה.

אם כבר מדברים על ההבדלים בין שני האלבומים, אז לדעתי השירים באלבום החדש יותר מורכבים.
כן, זה נכון. זה יצא די טבעי למרות שזה לא היה מתוכנן, התפתחנו מוסיקלית ושמנו לב שהרבה יותר מעניין לעשות שירים יותר מורכבים ולא סתם בית, פזמון, בית פזמון. גם בשירים יותר פשוטים ניתן להרגיש את השינוי, כמו למשל בשיר "Web Allergy".

בוא נחזור קצת למילים, כמה הן חשובות לגביך?
מאד! כשאני כותב מילים ואני יודע שהן מסוגלות להעביר את התמונה הכללית למישהו אחר, אז אני יודע שהצלחתי. השירים הם כמו סרטים קצרים עבורי, למרות שיש כאלה שאני מסתבך איתם ואין לי מושג על מה לכתוב. יש גם שירים עם משמעויות הרבה יותר עמוקות, אבל אני לא מנסה להביא את החיים הפרטיים שלי לתוך השירים.

מה השירים שאתה הכי אוהב באלבום החדש?
הייתי אומר שזה "The End Of This Chapter", זהו שיר מעולה. גם "Last Drop Falls", ו-"Sing In Silence", שהם אולי שירים יותר איטיים.

אחד השירים שאני מאד אוהב הוא "Tallulah", תוכל לספר על מה זה?
למעשה זהו שיר מאד ישן שנכתב ב-1996 כשרק הקמנו את הלהקה. הקלטנו אותו מחדש במיוחד לאלבום הזה, אבל הוא נשמע די דומה לאיך שהוא נשמע לפני חמש שנים. הסיפור די פשוט ודי דומה ל-"Letter To Dana". אין בו הרבה משמעויות מיוחדות, זה מין סיפור שהמצאתי. אני אוהב להמציא סיפורים, בדיוק כמו בבית הספר, בשיעורי הבעה בכתב, היה לי יותר קל תמיד להמציא סיפורים דמיוניים ולא על נושא ספציפי, הדמיון שלי הוא הכוח שלי.

בפעם שעברה אמרת לי שלא גדלת על heavy metal, ואתה לא שומע metal בכלל, משהו השתנה מאז?
למדתי לאהוב את הסגנון הזה, אבל אני עדיין לא שומע הרבה metal, יש כמה להקות שאני אוהב לשמוע, בדיוק כמו שאהבתי לשמוע אותן בעבר. אני מקבל הרבה אלבומים של כל מיני להקות, כמו HammerFall, Freedom Call וכו'. ולמרות שאני לא כל כך אוהב את הסגנון הזה, אני מקשיב להם לפחות פעם אחת.

אז מה אתה שומע בכל זאת, תפתיע אותי?!
אין פה הרבה הפתעות, אני שומע הרבה Queen, אני לא ממש heavy metalhead.

סיבוב ההופעות עם Stratovarius ו-Rhapsody בשנה שעברה, תרם לכם משהו ברמה המקצועית?
כמובן! לא ידענו כלום לפני הסיבוב הזה, היינו צריכים ללמוד הכל מ-א' עד ת', איך להסתדר בסיבוב ההופעות, איך הכל עובד, מה אתה צריך לעשות ומה אתה צריך לא לעשות. בהופעות הראשונות היינו מאוד נלהבים והיינו מסדרים את כל הציוד על הבמה בעצמנו, עד שהפועלים באו ואמרו לנו "מה לעזאזל אתם עושים?" אמרנו, מה זאת אומרת מה? מסדרים את הציוד ומכוונים את הכלים, אז הם אמרו עופו לנו מהעניים ותנו לנו לעשות את העבודה. אתה מבין, לא הכרנו את הדברים הללו. Stratovarius נתנו לנו הרבה שיעורים באיך צריך לעשות דברים. הם הופיעו כל כך הרבה פעמים ויש להם כל כך הרבה ניסיון, במיוחד ל-Jörg, שבאמת יודע על מה הוא מדבר.

אני ראיתי את Stratovarius בהופעה בלונדון והרבה אנשים היו מאוכזבים שאתם לא הגעתם יחד איתם להופעה.
באמת? זה נחמד לשמוע...

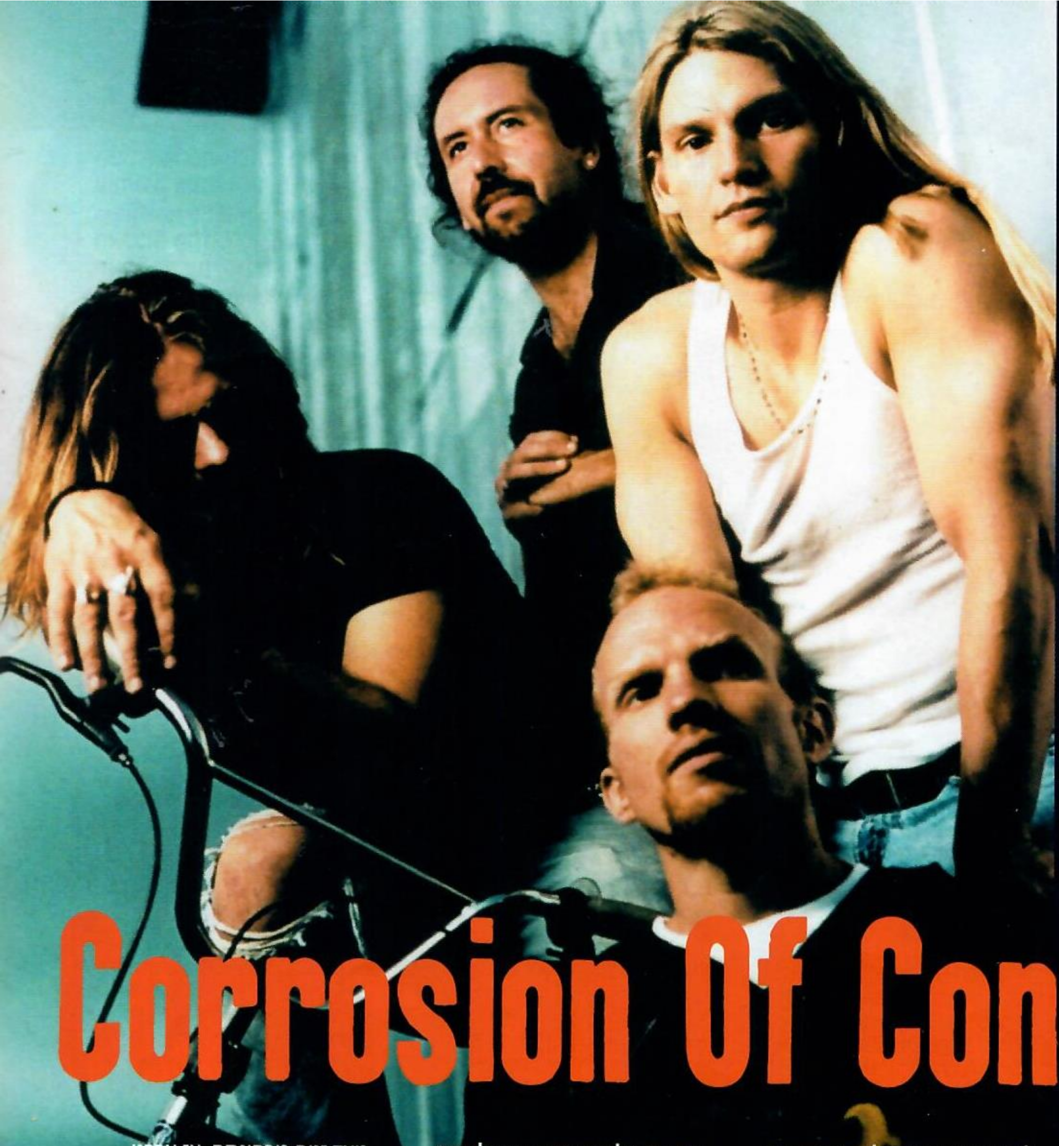
סיבוב ההופעות הבא שלכם יהיה עם Gamma Ray, אתם מתכננים משהו מיוחד?
ההופעה האחרונה תהיה בהלסינקי, יתכן ונעשה משהו מיוחד בהופעה הזאת ויכול להיות שנעשה שיר או שניים שלהם בהופעה בהלסינקי.

לקחת פעם שיעורי שירה?
לא, אבל אני באמת צריך לקחת, אני בטוח שיש לי הרבה בעיות טכניות, אבל כרגע אין לי זמן בשביל זה, יש לי הרבה חברים שעוזרים לי, Nightwish למשל לימדו אותי הרבה דברים, אני הרבה יותר בטוח בשירה שלי עכשיו.

אני משער שהרבה יותר קשה לשיר בסיבוב הופעות כשאתה צריך לשיר מדי ערב.
נכון ואתה לא יכול לעשות זאת בלי להתחמם לפני ההופעה.

ואתה עדיין יכול להשתכר אחרי כל הופעה, או שאתה חייב לנוח?

המשך בעמוד 38

Corrosion Of Conformity

הלהקה, אני מתריע מראש, אינה לכל טעם, הם התחילו כלהקת hard core, ושמם המלא היה Corrosion Of Conformity. הם התחילו עם בעיות גישה, ורעיונות פוליטיים די אנרכיסטיים, התפתחו ללהקה יותר מטאלית עם נטיות Black Sabbath יותר רציניות. בתקליט הקלאסי "Blind", באו כל ההשפעות הללו לביטוי מלא. תקליט חם ועצבני. הסולן דאז, Carl, היה בעל קול שהזכיר לי יותר מכל את ארקדי דוכין, לא, אל תצחקו, באמת, קול דיכאוני, נמוך וקצת מעופף. עבודת הגיטרות המשותפת של Pepper, ו-Woody, הגיעה לשיאים חדשים. ריפים חכמים, מבריקים בפשטותם, וקטעי סולו מלאי רגש. עבודת התופים של Reed בנתה חטיבת קצב מתוחכמת, בה מקצבים לא צפויים, וקישורי המקצב במעברים - בנויים היטב.. Reed - הוא, ללא ספק, אחד המתופפים הנבונים שיש. הטקסטים פוליטיים במובן המיליטנטי של המילה. שירים כמו "Dance Of The Dead" ו-"With A Bullet Vote" הדגישו היטב את הכוונות הפוליטיות האלימות של הלהקה. והביעו בצורה די ברורה, גם אם בוטה קמעה, את הרעיון שהם תומכים בשינוי. אחד הדברים שבאמת מצאו חן בעיני היתה העובדה שהם צירפו לתקליט כתובות וטלפונים של ארגונים כמו אמנסטי והארגון למען הלוויתנים, וכ' וכו'. אחרי "Blind", נעשו קצת שינויים בהרכב, הבסיסט הועף והוחלף בבסיסט הקודם שחזר לשורותיהם. Carl, הסולן, הועף, ואת תפקיד הסולן תפס pepper, שעשה זאת, אני חייב לציין, בהצלחה מפתיעה. קולו עבה, מחוספס ועם מבטא אמריקאי כפרי. אתו גם השתנתה הלהקה בהדרגה, הם קיצרו את שמם ל-.C.O.C. ברוב המקרים, במוסיקה היתה חזרה לשורשים האמריקניים כמו Lynyrd Skynyrd, והם אפילו השתתפו בביצוע שיר של הלהקה יחד עם חברי Metallica, בתקליט האחרון שלהם. Hetfield התוודה פעמים רבות על אהבתו ללהקה, ואף בחר בהם כשותפים להופעות.

לכבוד צאת ה"תקליט-בהופעה" הראשון ללהקה, שוחחתי שיחה קצרה ומוזרה עם Pepper.

הבנתי שבזמנו היית אמור להגיע לארץ עם Megadeth.
נכון, אבל היו לנו כל מיני בעיות טכניות ונאלצנו לוותר.

הרעיון לתקליט-בהופעה, היה שלכם, או שחברת התקליטים שלכם רצתה את זה?
גם וגם, כמובן שחברת התקליטים שלנו שמחה על התקליט הנוסף, אבל, בלי שום קשר, גם אנחנו רצינו, כבר הרבה זמן, לעשות תקליט בהופעה.

מה בדיוק יש ב"תקליט-בהופעה", הרי כל השירים שבו כבר קיימים?
הוא בעיקר נועד לתפוס את האנרגיה שיש לנו בהופעה. תקשיב לו טוב, אתה תשמע שכל השירים נשמעים שונים כמעט לגמרי כשעושים אותם עם האנרגיה של הופעה חייה.

עשיתם תזוזה עצומה בסגנון בשנים האחרונות, מה היו הסיבות לכך?
אנחנו התחלנו בראשית שנות השמונים, בתוך תנועת ה-hard core. הזמן וההשפעות שהיו עלינו - שינו אותנו. אני, עכשיו, כאדם מבוגר יותר, החלטתי להשתמש יותר בהשפעות שהיו עלי כמוסיקאי צעיר, יותר רוק אמריקאי, יותר בלוז, יותר קאונטרי, אבל זה לא שאנחנו כבר לא מטאל, התקליטים שלנו עצבניים, תקשיב להופעה ותבין, אנחנו כבדים מתמיד בהופעה.

מה עם כל הטקסטים הפוליטיים שעסקתם בהם?
אם יש משהו שאני שונא זה העובדה שקוטלגנו כלהקה פוליטית. עדיין אכפת לנו ממה שקורה, ואני מודה שממש התבעסתי כשבוש נבחר, אני הייתי איש של קלינטון, ואני חושב שהמדינה הולכת אחורה מהבחינה הזאת, אבל נמאס לי שכל מה שאנחנו עושים מסווג כפוליטי, אנחנו להקה שעושה מוסיקה, אנחנו לא גוף פוליטי, ואני שמח שיצאנו קצת מהסיווג הזה.

מה היו הסיבות לכל השינויים שחלו אחרי צאת "Blind"?
טוב, את "Blind" כתבנו אני ו-Woody, Carl לא עשה כלום מלבד לשיר, בשלב מסוים נמאס לנו מחוסר התמיכה שלו, והחלטנו להעיף אותו, Phil, הבסיסט הצטרף אליו, וגייסנו בחזרה את הבסיסט הקודם שלנו, ואני עברתי לשירה.

איך הסתדרתם אחרי כן?
טוב, את "Delivrance" עשינו בהוצאה של שלושים וחמישה אלף דולר בלבד, והסאונד יצא מצוין. האמת שבהתחלה לא רציתי לשיר. עשינו בחינות לאיזה מאה זמרים, ובסוף פשוט החלטנו שאני הכי מתאים למוסיקה. אני לא ממש סולן דגול, אבל אני מניח שאני מתאים למוסיקה של הלהקה.

מה היו השינויים שעשיתם בחברות התקליטים?
תקופה ארוכה היינו חתומים ב-Columbia, אבל באה התקופה החלשה של המטאל, והיינו במצב מאד זניח מבחינתם, אז עברנו ל-Sanctuary, אצלם אנחנו בעדיפות גבוהה ובינתיים אנחנו מאד מרוצים מהם.

תגיד, למה בדיוק ביטלתם סבב הופעות באירופה?
בגלל מחלת הפה והטלפיים.

סליחה???
כן, כולנו גרים בחוות, לי יש חזירים ופרות (באמת שמעתי משהו מוזר בטלפון-א.מ.) ופחדנו שנעביר את המחלה לארה"ב. זה ממש קטלני באזורים שאנחנו חיים בהם.

המילים בתקליט האחרון עוסקות יותר ביחסים בין אנשים, מה קרה שגרם לך לכתוב דברים בסגנון הזה?
לדעתי זה הרבה יותר מעניין, לשמוע על קונפליקטים, על אנשים ומצבים, זה הרבה יותר מעניין מטקסט פוליטי, מה עוד שבעקבות תקופת קלינטון, אין יותר מדי על מה להתלונן.

מה עם פרוייקטים צדדיים?
אני כרגע עובד על פרויקט עם Phil Anselmo, אני עומד לטוס ל-New Orleans, ושם ניצור תקליט שני להרכב שלנו.

טוב, תודה על הראיון ,Pepper, ובהצלחה!

אלון מיאסניקוב

WHAT'S ON YOUR CD Israeli Metal Hammer VOL.17

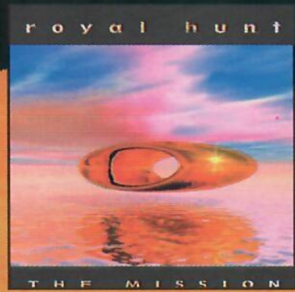
1. The Grave Digger
Grave Digger
The Grave Digger
Nuclear Blast

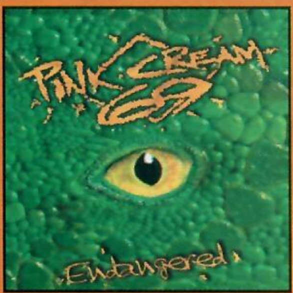
2. Heaven Or Hell
Gamma Ray
No World Order
Metal-Is

3. Wolf & Raven
Sonata Arctica
Silence
Spinefarm

4. World Wide War
Royal Hunt
The Mission
Majestic Ent.

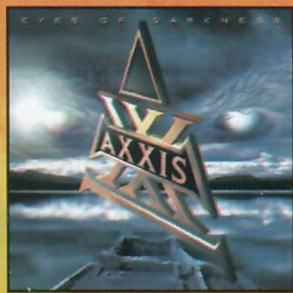
5. High As A Mountain
Pink Cream 69
Endangered
Massacre

6. Hollow Hideaway
Brainstorm
Metus Mortis
Metal Blade

7. Clearing The Mind
Steel Attack
Fall Into Madness
AFM

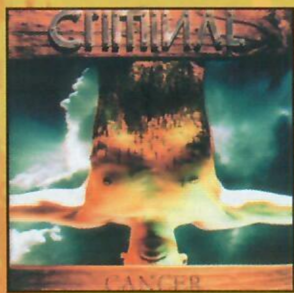
8. When The Sun Goes Down
Axxis
Eyes Of Darkness
Massacre

9. Hero In A Dream
Ensiferum
Ensiferum
Spinefarm

10. Thrash 'Til Death
Destruction
The Antichrist
Nuclear Blast

11. Cancer
Criminal
Cancer
Metal Blade

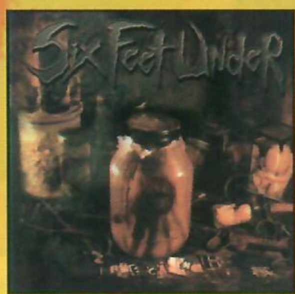
12. Diary Of A Killer
Benediction
Organized Chaos
Nuclear Blast

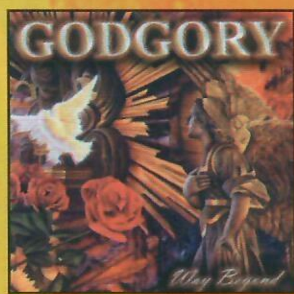
13. The Unbeliever
Altar
Red Harvest
Pavement Music

14. Next To The List
Napalm Death
Enemy Of The Music Business
Dreamcatcher

15. One Bullet Left
Six Feet Under
True Carnage
Metal Blade

16. Payback
Godgory
Way Beyond
Nuclear Blast

17. Satan's Children
Ancient
Proxima Centauri
Metal Blade

18. The Arrival Of Satan's Empire
Dark Funeral
Diabolis Interium
No Fashion

THORNS
האיש בשחור

ערב טוב Snurre. תציג בבקשה את Thorns, למי שהשם לא מוכר לו.
או קיי, הקמתי את Thorns בשנת 1992 אחרי שעזבתי את Mayhem. רציתי לפתח הרכב משלי ולקח לי הרבה, הרבה זמן לכתוב את החומר לאלבום הזה. השנים הללו היו לי שנים מאד לא קלות, ישבתי בכלא, הייתי מבודד מחברה, כל הדברים האלה מחסנים אותך ונותנים כוח ועוצמה אמיתית למוסיקה שלך. ניסיתי לבטא את כל הרגשות האלה באלבום.

בידוד חברתי דווקא אין באלבום. ספר קצת בבקשה על המשתתפים ועל אלה שעזרו במלאכה.
או קיי. שני חברים טובים שעזרו לי באלבום הם Satyr הסולן של Satyricon ששר באלבום ו-Hellhammer המתופף של Mayhem שמתופף באלבום. אבל אני כתבתי את כל המילים והלחנים. ההפקה נעשתה על ידי Satyr יחד איתי. ההקלטות ארכו המון זמן, כמעט שנתיים במצטבר. כל פעם היינו נכנסים ליומיים, מפסיקים לתקופה וחוזרים. זה נתן לנו הרבה מאד פרספקטיבה על החומר ועל הסאונד של האלבום. חוץ מזה ההקלטות בוצעו באולפן מצוין, הנמצא קרוב מאד למקום שאנחנו גרים, כך שלא היתה בעיה.

בדיוק את זה רציתי לשאול אותך. הסאונד מאד ייחודי. איך אתה מגדיר את החומר באלבום?
החומר באלבום הוא שילוב של דברים, אבל אם אעשה הכללה אומר שזה אלבום בלאק עם מוטיבים תעשייתיים ועתידניים, אבל זה בהחלט אלבום בלאק. אני לא מפחד לתת להשפעות לחלחל לתוך המוסיקה. זה אלבום שנכתב במהלך שבע שנים, מלאות בניסיון חיים, ולכן כל מה שהמוח שלי הכיל, מבחינה מחשבתית ומוסיקלית, נכנס לשם. השירים עברו הרבה שינויים ותיקונים במהלך השנים הללו, עד שהגיעו לצורה הסופית שבה הם מופיעים באלבום.

תהיינה הופעות? אתה יכול לדמיין את Thorns מופיעים?
תראה, גם Satyr וגם Hellhammer הם אנשים מאד עסוקים בלהקות העיקריות שלהם ובעוד פרוייקטים והם האנשים הכי מתאימים לנגן בהופעה, במידה ונעשה כזו. תבין, אני עשיתי את האלבום לבד, כתבתי הכל לבד, את כל התפקידים, הלהקה הזו היא בעצם המוח הקודח שלי. הם חברים טובים, הם עזרו מאד, אבל האלבום נשמע כמו Thorns ולא כמו Satyricon או Mayhem ואני שמח מאד שזה כך, אשמח לנסות להרים הופעה בעתיד, אבל כרגע זה לא כל כך אקטואלי, עקב אילוצים.

הוצאתם לפני שנתיים דיסק משותף עם Emperor, בו שתי הלהקות נותנות קטעי אמביינט, שלא כל כך מאפיינים את המוסיקה שלכם. הרבה אנשים ציפו שגם האלבום שלך יישמע בכיוון הזה ..
אני מאד אוהב ומאד שלם עם הדיסק המשותף הזה, אבל זה היה רעיון שכל להקה תיתן משהו אחר מהחומר הרגיל שלה, מפני שאנשים לא הכירו את Thorns והדיסק היה ההיכרות הראשונה שלהם עם המוסיקה שלי, אז הם חשבו שגם האלבום יישמע ככה. הם כמובן יופתעו, כי האלבום הוא מטאל לחלוטין, אמנם הוא מכיל השפעות זרות יותר או פחות אבל זה בהחלט אלבום מטאל.

איך אתה מסכם את כל התקופה שבה חגג אצלכם הבלאגן משנת 1993 ועד 1995? ישבת בכלא על סיוע עקיף לרצח הגיטריסט של Mayhem, ומן העבר השני, המתופף שלהם מנגן איתך באלבום...
היתה התעסקות מאד מיותרת עם כל הבלאגן והרעש מסביב, במקום עם המוסיקה. הנה היום כשיש התעסקות פרופר במוסיקה, אז יוצאת אחלה מוסיקה. כל הלהקות הופכות יותר ויותר טובות. לא הייתי שותף לרצח המדובר ומי ש"הלביש" עלי את התיק הזה היה Varg מ-Burzum, שביצע את הרצח הזה בעצמו וללא שיתוף של אף אחד. ההוכחה הכי טובה היא שהנגנים של Mayhem מנגנים באלבום שלי וכולנו חברים טובים, בעוד ש-Varg הוגלה מהקהילה ולאף אחד לא היה אכפת במיוחד מה קורה איתו. עכשיו ברור לכולם מה היה ואני יודע שבגללו ישבתי בכלא. אבל, אני מבין את השיקול שלו, אם הוא לא היה מצליח להלביש עלי את התיק הזה, הוא היה יוצא כמבצע מתכנן ומוציא לפועל לבד ועם עונש הרבה, הרבה יותר חמור ממה שהוא קיבל בפועל.

אז אין בך טינה כלפיו?
יש בי. אני מאד כועס על המעשה שהוא עשה, אבל אני מסוגל לשער מה היה האינטרס שלו ומה הביא אותו לעשות את זה ולהפיל את העניין גם על אחרים.

או. קיי.. בוא נחזור למוסיקה, שהיא מה שמעניין אותנו. האלבום קיבל ביקורות יוצאות מן הכלל בכל עיתוני המטאל האירופאיים, הרבה ציוני "עשר" רצו שם... אפילו מטאל-האמר האנגלי הקדיש לך כתבת שלושה עמודים ושנינו יודעים שמטאל אצלם זה קורן... הופתעת? שיערת?
ידעתי שאני מוציא אלבום שונה ממה שהולך בשוק, אני הייתי שלם מאד איתו, אבל אני יודע שהוא לא מסחרי ולא קומוניקטיבי לכל אוזן. ידעתי גם שבנורבגיה ובשבדיה מחכים לשמוע ממני, כי נשארתי בתודעה וגם הדיסק עם Emperor עזר מאד. אבל לא, לא שיערתי שהתגובות תהיינה כאלה. מטאל האמר האנגלי בהחלט היה הפתעה רצינית גם לי וגם לחברת התקליטים שלי - Moonfog. לא ציפינו שעיתון כזה יתלהב מהאלבום שלי, עד כדי כך. אבל זה קרה וזה אחלה, לדעתי, למרות שימיו הגדולים של העיתון הזה מאחוריו. המהדורה הגרמנית הרבה יותר טובה ועדכנית.

והאלבום יוצא ב-Moonfog שנשמעת כמו הבחירה הכי טבעית לזה?
הבחירה היתה באמת די טבעית. אני מכיר מצוין את הנפשות הפועלות שם. היה לי ניסיון בעבודה משותפת איתם בדיסק שעשיתי עם Emperor לפני שנתיים. הם חברה מצוינת וזה הלך טוב מאד. הםהאמינו בי וב-Thorns, גם בתקופות הקשות שלי וזה מה שגרם לי ללכת איתם יחד.

עטיפת האלבום מהממת, תן קצת מידע, היא ממש יוצאת דופן.
עשה אותה מעצב נורבגי, שבטח לא שמעת עליו מעולם, בשם Hal Bodin. הוא עשה עבודה מצוינת, לדעתי. העטיפה ממש משקפת את האלבום הזה, הרבה אווירה יש בעטיפה הזו.

למה אתה מקשיב כרגע? מה "עושה" לך את זה? מרגיש עדיין מקושר למה שקורה בסצינה?
אני מקבל הרבה יותר אלבומים מאז שיצא האלבום שלי. יש דברים טובים ויש את החרא הרגיל. אני עדיין אוהב מאד את Darkthrone ואת Emperor וכל הלהקות האלה. בנוסף לזה אני מקשיב גם למוסיקה תעשייתית ואלקטרונית, ולמטאל ישן ששמעתי פעם ושתמיד יעשה לי טוב בלב, אני די פתוח מוסיקלית, אם כי יש לי מושג ברור מאד לגבי מה שני אוהב ומה שאני לא אוהב במוסיקה, ואני מאד סלקטיבי בעניין הזה.

התמונות שלך שבאות עם האלבום לא משדרות שום פוזה או תדמית שמזכירה את מה שאנחנו מכירים מכללי המשחק?
אני את הבלאגן שלי כבר עשיתי בעבר... מה שחשוב לי זו המוסיקה באלבום שלי, לא כללי המשחק ולא השערוריות, נמאס לי מזה ומזה, הייתי במרכז השערוריות, עכשיו אני מעוניין להפנות למרכז את המוסיקה שלי ולא את הפוזה.

KICK

אודה ואתוודה, לא ממש שמעתי על הלהקה לפני הראיון. ידעתי שיש להקה בריטית העונה לשם הזה, אבל לא היה לי מושג מה ומי הם. לקראת הראיון האזנתי לתקליטם החדש"Sweet Lick Of Fire", ואני יכול עכשיו לומר כי ההקבלה חייבת להיות ל-hard rock. יש להם קצת גיטרות חזקות המזכירות לפעמים heavy metal, אבל ניכר כי הכוונה שלהם היא ליצור hard rock, המושפע מ-Bon Jovi (לא של היום, של שנות השמונים,) ומ-Def Leppard, (כנ"ל). הם די מצליחים להמנע ממלכודות הקיטש, הנוצרות כשאתה עושה משהו דומה ל-Bon Jovi, ואפילו מצליחים להשמע די מעודכנים לשנות האלפיים, למרות הסגנון המוסיקלי, המוגדר היום כארכאי.

לקראת צאת התקליט שוחחתי עם Mickey Jones, אחד משני האחים שהקימו את הלהקה וכותב השירים המרכזי.

שלום Mickey, מה קורה אתכם היום?
בעיקר ממתינים, נחכה ונראה איך יתקבל התקליט בעולם, ואז נדע מה קורה מבחינת ההופעות.

זהו התקליט השני שלכם?
נכון. לפני כן יצא תקליט בשם "Consider This", שהצליח לא רע. עשינו די הרבה שינויים בתקליט החדש, ואני מקווה שהוא יצליח.

ספר לי קצת על הולדת הלהקה.
טוב. את הלהקה הקמנו ב-1997, אני ואחי, Chris, כשהתוספת העיקרית היתה הסולן, Nick Workman, ראינו אותו בזמנו, ופשוט ידענו שהוא הסולן בשבילנו. יש לו קול מדהים. ב-1998 הופענו הרבה, והתחלנו להקליט את התקליט. למזלנו, Steve Harris, מ-Iron Maiden, שמע על הלהקה, אני לא יודע אם אתה יודע את זה, אבל ב-Sanctuary Music, חברת התקליטים הענקית, יש תת-חברות, וביניהן Air Raid Recordes, של Bruce Dickinson , ו-Beast Records, של Harris. על כל פנים, Steve אהב את מה שאנחנו עושים, והחתים אותנו על חוזה. במשך השנה היתה לנו הופעה עם Helloween, שקיבלנו עליה ביקורות מדהימות. במשך אותה שנה גם הקלטנו את התקליט, תחת ההפקה של Phil Brown, שהפיק בין השאר את Tesla ואת Queensryche. ב-1999 הופענו באנגליה עם Hard Rain ועם Dirty Deeds.

יש בכלל קהל למוסיקה הזאת באנגליה?
האמת היא שיש קצת, כי למרות שאין שום תמיכה מוסיקלית ברוק, אנחנו עוד זכינו לקצת תמיכה, מצד עיתונים כמו Kerrang, ו-Metal Hammer, כי שם היו כמה אנשים שאהבו את מה שאנחנו עושים, למרות שהבחור ב-Kerrang, שמאד אהב את התקליט הקודם, נתן ביקורת מוזרה על התקליט הנוכחי. הוא כתב שאנחנו לא new metal ושאנחנו מתעלמים מהסגנון ההוא, שזו קביעה מוזרה, מכיוון שאנחנו אכן לא new metal, אבל אנחנו גם לא מנסים לעשות זאת ובעיננו זה דווקא דבר טוב. זה לא שאנחנו מנסים להיות ארכאיים, אלא פשוט לעשות את מה שאנחנו רוצים לעשות. באופן כללי העיתונות באנגליה עסוקה יותר בלהקות אמריקאיות, כמו Limp Bizkit, ולהקות בריטיות פשוט נכשלות בגלל חוסר תמיכה.

זה מצב אומלל, שמולדת הרוק והמטאל פשוט נעלמת מבחינה מוסיקלית עצמאית. במדינה שהביאה את Iron Maiden, וכמובן שאת Black Sabbath, ואת Deep Purple, אין לא קהל ולא עיתונות התומכת ביוצרים מקומיים. זו ממש בושה.
אני מסכים. על כל פנים, ניסינו לתת לתקליט החדש איזה שהוא צביון מודרני, בקודם אמנם היו מכונות-תופים, אבל הוא היה הרבה יותר פשוט ונוח. כאן ניסינו לתת יותר. יותר תוכן, יותר סאונד מודרני. הוא אמנם קליט, וללא ספק מסחרי, אבל הוא

מגוון ולדעתי מעניין. מי שאוהב דברים כמו Def Leppard, ייהנה כאן. אנחנו אמנם יותר מתבססים על גיטרות ופחות על קלידים, אבל גם לנו יש שילוב של שירים קליטים, כּדאשׁ השׂבּט, ובאופן כללי מוסיקה שכיף להאזין לה.

מה בחינת ההופעות, הבנתי שעד היום היה לכם רקע לא רע בתחום.
נכון. הופעת הבכורה שלנו היתה עם Helloween, ב-Astoria, שזה אחד המקומות המכובדים ביותר להופיע בהם. עשינו tour, כמו שאמרתי קודם, עם להקה בשם Hard Rain ,שהלך ממש טוב. יצא לנו להופיע גם עם Bonfire, ולאחרונה עשינו את סיבוב הפרידה של Thunder.

איך היה להופיע עם אגדת ה-hard rock הבריטית ?
ענק. אנחנו מעריצים שלהם, וההזדמנות להיות אתם בסיום הקריירה המפוארת שלהם, היה דבר סמלי – הם מסיימים ואנחנו מתחילים, ואני חושב שהקהל ממש נהנה לראות אותנו יחד.

אני מניח שזכיתם לתמיכה גדולה יותר של חברת התקליטים לקראת צאת התקליט השני.
האמת היא שהיתה לנו תמיכה גם בתקליט הראשון, אבל הוא נעשה כמעט ללא תקציב. הפעם היה לנו תקציב נורמלי. עבדנו עם מפיק מעולה: Andy Reilly, שהיה בין השאר המפיק של Thunder, והוא עשה עבודה נהדרת. חוץ מזה למדנו גם איך לעבוד ביחד, ואני חושב שניתן לשמוע את זה בתקליט.

מה התוכניות לעתיד?
עוד הופעות. אני מקווה למלא אצטדיונים, ביום מן הימים, כמו ש-Def Leppard מלאו בזמנו. אני מאמין שהסגנון שלנו לא מת. תראה איך סינגל חדש של Bon Jovi מצליח היום, זה מראה לך שאנשים תמיד יאהבו רוק טוב, ואני מקווה שחברת התקליטים שלנו תתמוך בנו גם בנושא ההופעות.

טוב. תודה על הראיון. בהצלחה בהמשך!
תודה! Cheers!

אלון מיאסניקוב

מלכי הדת' מטאל הברוטלי מאנגליה, חוזרים למרכז העניינים באלבום חדש וברוטלי. כבדים מתמיד, ברוטליים מתמיד הם שוב כאן!
"זה האלבום הכי טוב שלנו מאז "Harmony Corruption" אומר לי בשיחת טלפון מבריטניה Shane Embury הבסיסט האגדי של Napalm Death.

מה הסיבה לחזרה הזו? שבע שנים לקח לכם להתעשת?
הסיבות רבות, החלפנו חברת תקליטים ואנחנו עכשיו במצב שונה מקודם, יש לנו את התמיכה של החברה בנו, הרבה אנרגיה וכעס יצאו החוצה בתקליט הזה, הרבה כעס על כל מה שהיה, זה באמת האלבום הכי הכי כבד שלנו בשבע השנים האחרונות, אני מבין שלא כל כך אהבת את האלבומים האחרונים שלנו ושבאלבום הזה חזרת אלינו?

כן. גדלתי על "Harmony Corruption" ולכן בשבילי כל האלבומים מהשנים האחרונות שלכם היו בסדר, אבל לא השתוו לאלבום ההוא. כששמעתי את האלבום החדש "Enemy Of The Music Business", מיד נדלק בי אותו ניצוץ שהיה כבוי כמה שנים טובות..
שמעתי את זה מהרבה מאד אנשים, אני שמח שהאלבום החדש מדבר שוב לאותם אנשים שקצת התאכזבו מהאלבומים הקודמים שלנו. הוא הרבה הרבה יותר טעון ואגרסיבי, הרבה יותר כבד מהאלבומים הקודמים שעשינו, הצטבר אצלנו הרבה מאד כעס על המצב שהיינו בו והכעס הזה עשה דרכו אל המוסיקה שבאלבום הזה, שיערתי שזה יקרה. האלבום באמת הרבה, הרבה יותר כבד מבעבר.

בכלל, סצינת ה-death metal נמצאת במצב הטוב ביותר מזה עשר שנים.
כן, בהחלט. הרבה להקות, הרבה אלבומים טובים, הרבה הרכבים כמו Nasum ו-Nile שפתחו את הענין מחדש אצל הרבה מאד אנשים. מהבחינה הזאת האלבום יוצא בעיתוי הטוב ביותר שהיה יכול להיות. אני מרגיש את אותה הרגשה שהיתה מתחילת שנות התשעים, אותה אחוות להקות, אותו פרגון שחשבתי שנעלם כליל מהסצינה ומסתבר שהוא עדיין קיים.

ואיך משתלבת Napalm Death בתוך הסצינה בגלגול החדש?
אל תשכח שלא נעלמנו לגמרי.. המשכנו כל הזמן להופיע ולהוציא אלבומים. הופענו לפני שנה ביחד בסיבוב הופעות מאד ארוך ומצוין עם Cradle Of Filth והיה מצוין, כך שאני בטוח שאנחנו עדיין נמצאים חזק מאד בתודעה. חוץ מזה האלבום זוכה לביקורות מצוינות ואני מקווה שזה יהיה מה שיחזיר את העניינים למסלולם מחדש.

זה האלבום הראשון מזה עשר שנים שאתם לא עובדים עם Colin Richardson אלא עם מפיק אחר, מה הסיבה לשינוי הזה?
רצינו לעשות שינוי כללי בכל הנוגע ללהקה, לשנות חברת תקליטים, לחזור לסאונד הכבד והברוטלי שכל כך אפיין אותנו, רצינו גם לשנות אווירה ולחפש כיוונים חדשים גם בהפקה המוסיקלית, מה אתה אומר על התוצאה?

ההפקה הכי טובה שלכם בחמש השנים האחרונות לטעמי.
אז הצלחנו...

יש משהו משותף לכם ולקריידל... שניכם ביטלתם הופעות בארץ...
על הביטול שלהם שמעתי, אם כי איני בקיא בפרטים אבל, רגע, רגע... אנחנו הופענו אצלכם בשנת 1992 שלוש הופעות, בחיפה ירושלים ותל אביב, היה מצוין, היתה הופעה פראית, במיוחד בתל אביב במועדון רוקסן, היה לי יום הולדת עשרים וחמש באותו היום ואני זוכר שהכריזו על זה במיקרופון והתרגשתי מאד. מאד נהנינו בסיבוב הזה. בשנת 1995 היינו אמורים לשוב להופעה אצלכם אבל Barney הסולן שלנו, חטף פחד-טיסה וכל הסיבוב בוטל...

מה זה הפחד טיסות הזה... בחייך, Shane... זה תירוץ יותר מגוחך מכאב גרון... אז לא היתה אינתיפאדה חזקה...
לא. אני רציני לחלוטין! זה לא רק אצלכם בוטל אלא כל הסיבוב בוטל.. הבנאדם, בסיבוב שלאחר מכן הפליג באוניה מאנגליה לארה"ב, כמה ימים ארוכים וטובים, כי הוא עדיין פחד לטוס... עד היום, במקרים רבים הוא מפליג, אם כי לפעמים הוא מצליח להתגבר על פחד-הטיסה הזה ואז כולנו טסים ביחד.

מה מתוכנן עם האלבום הזה?
יהיה סיבוב הופעות בכל אירופה. אני מקווה שיהיה גם סיבוב אמריקאי. אני חושב שהאלבום הזה יכול ללכת מצוין בארצות הברית. הסצינה שם מוצפת בדת' מטאל וזה עדיין מאד חזק ומאד פופולארי שם. אני מאד מקווה שנגיע להופיע שם. גם לישראל הייתי רוצה לחזור.

הרבה מהשירים בתקליט הזה עוסקים בכעס שלכם כלפי תעשיית המוסיקה, גם שם האלבום הוא כזה, את רוב הטקסטים אתה כתבת?
את הרוב אני כתבתי. הרבה מהשירים נוגעים ישירות בענין הזה, כי המוסיקה, שגדלנו עליה ואנחנו אוהבים, הפכה להיות סופרמרקט של אנשי עסקים, שלא שמים זין על הלהקות ולא אכפת להם איך המוסיקה נשמעת. הם מחתימים להקות מחורבנות ועובדים עליהן בכל דבר וכמובן בכסף. אני לא אומר שכל חברות התקליטים חרא, אני אומר שיש הרבה מאד אנשים בעמדות מפתח שאין בינם ובין המוסיקה הזאת שום קשר, וגם עסקים הם לא יודעים לעשות, הם ירמו אותך וימצצו אותך עד לטיפת הדם האחרונה ולזה אני לא קורא עסקים, זו בעיני הונאה.

חבל שזה כך. Shane, אני מאחל לך המון הצלחה עם האלבום הזה, הוא באמת מצוין.
תודה רבה לך, היה מאד נחמד לדבר שוב עם מישהו מישראל ואני מקווה שנוכל מתי שהוא להגיע אליכם. אני מקווה שהמצב יירגע אצלכם. זה נורא מה שרואים פה, עושים לכם את המוות - הטרוריסטים האלה.

זה לא עד כדי כך כאוטי כמו שזה מצטייר בטלויזיה, תבוא ותראה בעצמך.
אשמח להופיע שוב בישראל, הופענו במקומות הרבה הרבה יותר מסוכנים, כך שזה לא מפחיד אותי.

גידי פרסקי

APPETITE FOR DESTRUCTION!!

ריח של אש וגופרית עמד באוויר, פיצוצים נשמעו מכל עבר, יריות בזו אחר זו ואבק שריפה מילא את האוויר. האלבום הראשון של Destruction נחת על המדפים בשנת 1985, "Sentence Of Death", היכה את עולם המטאל בתדהמה. ביחד עם Sodom ועם Kreator הובילו Destruction את הטראש מטאל הגרמני למעמד על, בו היה בשנות השמונים ובתחילת שנות התשעים. "The Antichrist" - האלבום החדש, הוא כל מה שרצינו וכל מה שקיווינו שיקרה. על הקו Schmier הסולן ההורס של Destruction:

מה נשמע? עוד יום עמוס ריאיונות? אותן שאלות ואותן תשובות?
בדיוק, אבל אני אוהב את זה, זה נותן לי את היכולת לתת לאנשים מידע ממקור ראשון על הלהקה ועל מה שקורה איתנו. אני מקווה עם זאת, שהריאיון שלנו יהיה מעניין. אל תשאל אותי אם אני שלם עם האלבום החדש...

למה? אתה לא שלם איתו? (שנינו מתפקעים מצחוק...), עכשיו ברצינות: זה בדיוק האלבום שקיווינו לראות מ-Slayer למשל, או מ-Kreator והנה אתם חוזרים לסצינה ונותנים בראש עוד יותר מאשר באלבום הקודם.
כן, האלבום בהחלט הרבה הרבה יותר כבד מהקודם, אם כי גם הוא היה כבד. פה הסאונד הרבה יותר כבד, ההקלטה ב-Abyss Studio עם Peter היתה מצוינת. הוא מקצוען אמיתי וזה כבר האלבום השני שאנחנו עושים איתו. עשינו גם סיבוב הופעות עם Hypocrisy לפני שנתיים כשיצא האלבום הקודם והוא היה מצוין. אני יודע שהרבה אנשים רצו לשמוע שוב את הכיוון של הטראש הכבד הזה ואני מכיר אלבום טוב שיצא לאחרונה לאיזו להקה גרמנית... אני חושב שגם Kreator חוזרים באלבום החדש, אחורה לחומר היותר כבד שלהם. הם ניסו כיוונים אחרים, ולאחר שמיצו אותם, חזרו למה שהם עושים הכי טוב. אני מאד שמח לראות את כל ההתפתחות והחזרה הזאת למקורות.

אתם מופיעים עכשיו ביחד, אתם Kreator ו-Sodom, אחלה חבילה!
אחלה חבילה ללא ספק, חגיגה לאוהבי הטראש מטאל לאנשים באירופה שיראו את הסיבוב הזה. זו סגירת מעגל נהדרת עבורי להופיע שוב איתם, מפני שכולנו התחלנו באותו מקום ובאותו איזור. לכולנו אותו רקע וכולנו חברים טובים, אם כי במשך השנים, כל אחד ניסה לעשות דברים שונים והלהקות התפתחו לכיוון קצת שונה. נראה שבשנתיים האחרונות חזרנו כולנו לאותו המקום, מנוסים יותר וטובים יותר ומכאן הרעיון לסיבוב ההופעות הזה. כל לילה נתחלף בזמנים, כך שאין פה להקה מרכזית. כל ערב מישהו אחר יהיה הלהקה המרכזית. כל להקה תנגן שעה וחצי כך שזו אחלה הופעה.

אתה רוצה שנזיל ריר עכשיו או אחר כך... איך עלה הרעיון לאלבום הרבה הרבה יותר ברוטלי?
נמאס מהמצב הנוכחי של סצינת המטאל ורצינו לתת בראש בלי לחשוב על מה יאמרו ואם זה ימכור או לא. מסתבר שהמעריצים חושבים כמונו וזה בדיוק מה שהם רצו לשמוע מאיתנו. אני מקווה שגם בעזרת האלבום וגם בעזרת הסיבוב שלנו, עם קריאייטור וסודום, יתחיל לעלות הטראש מטאל מחדש. אנשים שנטשו את הענין יתחילו לחזור והילדים החדשים יגלו את המוסיקה האמיתית ואת השורשים. לגבי רבים מהם אנחנו רק שמות שהם מכירים כסוג של אגדה. אבל הם מעולם לא שמעו אותנו. האלבום וסיבוב ההופעות יתנו להם את ההזדמנות להכיר אותנו. עשינו המון הופעות בשנתיים האחרונות.

הופעתם כלהקת חימום של Dimmu Borgir, איך היה?
אישית, מהטון שלך, אני מבין שאתה מופתע מזה. הרבה חברים שלי שאלו אותנו למה אנחנו עושים את זה, אבל לדעתי אין פה מקום למשחקי אגו. הם היום להקה מאד מאד מצליחה ומוכרת וסיבוב הופעות איתם נותן לנו להופיע לפני קהל חדש, שרובו לא ראה ולא שמע אותנו וחלקו לא נולד כשהאלבום הראשון שלנו יצא. חוץ מזה, הם עצמם מעריצים גדולים של Destruction וגדלו על האלבומים שלנו, כך שהתייחסו אלינו ממש יפה והיה נחמד מאד להופיע איתם. למרות שניגנו לפניהם בהופעות שלהם, היו אנשים שצעקו Destruction ואהבו יותר את החומר שלנו, כך שמבחינתי הסיבוב הזה השיג את המטרה שלו.

הפעם אתה מרגיש שהקהל הצעיר עורך אתכם היכרות?
כן. בפירוש כן. אנחנו כפי שאמרתי מעין שם שהם מכירים אבל לא שמעו אותנו. עכשיו, בעקבות ההופעות הרבות שעשינו, אנחנו צוברים הכרה גם שם וזה מצוין. הלהקה הזו עברה המון בחמש-עשרה השנים האחרונות. המון עליות וירידות ונראה שעכשיו אנחנו בכיוון הנכון. גם חברת התקליטים תומכת בנו, כי הם הבינו את הפוטנציאל שיש לנו.

כן, שמתי לב לפרסום המסיבי.
אחרי עשר שנים, בהן היינו תקועים, מגיע לנו, לא? מצב כמו שהיה לנו בעבר, ממש תוקע להקות והורס את המוטיבציה שלהם להמשיך ולנגן. אני מכיר הרבה להקות שהתפרקו בגלל דברים כאלה, ולשמחתי היינו מספיק חזקים כדי לשרוד.

אתה חי מהלהקה?
אני מקווה לחיות מהלהקה, בעקבות האלבום הזה. אני מאמין שהוא יצליח, כי נתנו באמת את כל מה שאנחנו יודעים. חוץ מזה, יש לי עסק וממנו אני חי, אם כי זה יוצר בעיה בסיבובי ההופעות, כך שאני ממש מקווה שהאלבום הזה יצור סיטואציה בה אוכל לחיות מהלהקה בלבד.

אני יודע, המסעדה שלך... איזו מסעדה זו? זה סוג של פאב?
ממש לא פאב, זו מסעדה. מה יש בה? פאסטות, אוכל איטלקי סלטים, בשר, כמעט הכל, אני מתעניין בתחום הזה, המסעדה כבר קיימת כמעט שש שנים. כבר דיברו עליה בהרבה ריאיונות שעשו עלינו...

ומתי מתחיל הסיבוב הנוכחי?
בדצמבר, אנחנו חורשים את אירופה. מאד אשמח להגיע להופעה גם בארץ. יצא לי לשיר באלבום של להקה ישראלית בשם Eternal Grey, שהקליטו באותו אולפן שאנחנו הקלטנו בו והיה אחלה. הם להקה טובה מאד, לדעתי. כך שאשמח מאד להגיע אליכם להופיע.

אתה לא מפחד?
לא! הופענו בקולומביה שזה מקום הרבה הרבה, הרבה יותר מסוכן והנה אנחנו פה, כך שאשמח מאד להגיע אליכם.

התדמית שלכם מאד מלחמתית, חמושים וכאלה...
כשקוראים ללהקה שלך Destruction, אתה צריך לעמוד מאחורי מה שאתה מציג.

אז אתם מתאימים מצוין לאזור...

גידי פרסקי

Grave Digger

הפעם האחרונה שראינו את מר Digger בארץ היתה עם להקת White Skull האיטלקית, להקה שאותה הוא מנהל במסגרת חברת ההפקות שלו Flying Dolphin, שתחת חסותה גם להקות כמו Brainstorm המעולות. אבל Chris בוודאי ידוע לכולנו יותר כסולן של להקת המטאל האגדתית, Grave Digger, האדם הוא הלהקה. קולו הצרוד הוא ביטוי מוסיקלי למילה מטאל, ולהקתו היא התגלמות כל מה שטוב בעולם המטאל הגרמני, מהיר, חזק, ומטאלי למהדרין. אחת התכונות הנערצות עלי בידידינו Chris, היא אהבתו לתקליטי קונספט. כמעט כל תקליטי הלהקה היו תקלי־טי קונספט אפלים שאותם יצר Chris מנבכי מוחו האפלולי. הטוב בהם היה האחרון "Excalibur", תקליט שעסק במיתוס המלך ארתור האגדי, דמות מיתית מהאגדות האנגליות הקדומות. לפני מספר חודשים עברה הלהקה טלטול עז, גיטריסט הלהקה, שהיה גם השותף העיקרי לכתיבה יחד עם Chris, Uwe Lulis, עזב את הלהקה, ובצעד לא יאמן בחוצפתו, הקים Grave Digger נוספת. הוא גייס את הבסיסט לשעבר של הלהקה, הצמיד לפרויקט את המתופף של Helloween (שכבר פוטר מהלהקה), והחליט שהם הלהקה האמיתית. לאחר סכסוכים משפטיים ארוכים, נטש Uwe את הרעיון המטופש (בעבור מספיק כסף, כמו שתקראו בהמשך),ו-Grave Digger יצאו לדרך חדשה. הם גייסו את Manni Schmidt, גיטריסט להקת Rage לשעבר, והוציאו תקליט חדש. הטוב ביותר שלהם לדעתי, מלודי יותר, ברוטאלי יותר, מגוון יותר, ומופק טוב יותר.

לכבוד צאת התקליט שוחחתי עם Chris, בחור נחמד במיוחד, ששוחח איתי ממשרדי חברת Flying Dolphin שבהנהלתו:

מה אתה עושה כרגע Chris?
בעיקר - נח. אני עובד אמנם במשרד, עושה טלפונים וקצת עבודה משרדית, אבל מבחינת הלהקה, אני נח. אנחנו לא עושים כרגע כלום.

מה עושה הלהקה כרגע?
המתופף שלנו בחופשה, ואני ו-Manni, הגיטריסט, טסים בקרוב ליוון, שם אנחנו עושים קצת פרומושיין לדיסק החדש, בקרוב אנחנו חוזרים לנגן, ונתחיל להתכונן לכל ההופעות המתקרבות.

מה באמת מתוכנן מבחינת הופעות?
בנובמבר אנחנו יוצאים לסבב יחד עם Brainstorm, שאותם אני מנהל, ו-Tierra Santa.

הם להקה ספרדית , נכון?
נכון.

אבל הם שרים רק בספרדית, לא?
נכון, הם שרים בספרדית, אבל הם להקה ממש טובה. הבעיה היא שהם מדברים רק ספרדית, ואנחנו רק גרמנית ואנגלית, כך שזה בטוח יהיה משעשע.

מה גרם לך לבחור בלהקה ששרה רק בספרדית ?
החברה שלהם והחברה שלי משתפות פעולה בהפצה בספרד, ואני החלטתי לבחור בהם מכל הלהקות השונות פשוט כי הם טובים מאד.

לקהל הגרמני לא תהיה בעיה עם להקה ששרה בספרדית?
אני לא חושב, לפני כמה שנים היתה להקה אחת, הם היו יותר רוק ממטאל, והם הצליחו פה בצורה מדהימה, אולי שמעת עליהם Heros De Silencio.

כן, אני זוכר, הם אפילו הגיעו ל-M.T.V.
נכון, בכל אופן, אם הם יכלו להצליח אז אני לא חושב של-Tierra Santaתהיה בעיה.

הסיפור הגדול, כמובן, מלבד התקליט החדש, הוא עזיבתו של Uwe וכל הספור המשפטי שהתפתח, ספר לנו על מה שקרה.
טוב, הכל התחיל בחגיגות עשרים השנה ללהקה. התחלנו לעבוד על תקליט חדש, וכבר כתבנו תשעה שירים ביחד, ושמתי לב שאנחנו בבעיה, הכל נשמע אותו דבר, הכל נשמע בדיוק כמו שנשמענו בכל התקליטים שלפני כן, אני רציתי משהו שונה, רציתי לעשות תקליט קצת מיוחד, ו-Uwe רצה לעשות בדיוק את מה שעשינו עד אז, פתאום שמעתי, דרך האינטרנט, לא טלפונית ולא בעל פה, ש-Uwe הקים Grave Digger חדשה, יחד עם הבסיסט הקודם שלנו, והוא טוען לשם של הלהקה, זה פשוט מגוחך, כי Grave Digger היו קיימים בהנהגתי כשהוא עוד היה בביה"ס! לדעתי זה היה פשוט רעיון שלו שנועד לסחוט ממני כסף.

וזה עבד?
לצערי כן, במידה חלקית. החוק הגרמני מאד בעייתי מהבחינה הזאת, הייתי עלול להגרר לבית המשפט לתקופה ארוכה, וזה היה תוקע את הלהקה ואותי, ולכן החלטתי לתת לו איזה סכום כסף, שייקח אותו ושיעלם לי מהחיים.

באותה תקופה גם החלפת חברת תקליטים.
נכון, התחלנו ב-Noise, עברנו ל-GUN, ובסוף החלטתי ש-GUN לא עושה מספיק עבורנו מחוץ לגרמניה. הם תיפקדו טוב בתוך המדינה, אבל לא עשו כלום בעולם שמחוצה לה, אז עברנו ל-Nuclear Blast, אני מכיר שם את האנשים, והם ממש שמחו לקבל אותנו, והם גם חברה שעושה הרבה מחוץ לגרמניה, כך שאני מאד מרוצה מהם.

איך הגעת ל-Manni, שהיה ב-Rage?
Manni עבד בחנות תקליטים במשך הרבה שנים מאז שעזב את Rage.

מה היתה הסיבה שהוא לא המשיך כגיטריסט לאחר Rage?
הוא עזב אותם בצורה לא ממש יפה, והוא היה זועם על כל התעשייה, הוא החליט להתרחק מכל עולם המטאל, אבל בשלב מסוים כנראה רצה לעשות משהו, אבל לא מצא את הפרויקט המתאים, אז שמענו על זה, והחלטתי להציע לו את התפקיד אצלנו, הוא הכיר אותנו כלהקה רצינית, מבוססת, לא איזה פרויקט של חודשיים, אלא להקה שקיימת כבר עשרים שנה, והוא שמח להצטרף.

איך היתה העבודה אתו?
מדהימה, הוא בחור שקט ונחמד, אבל בראש מסתובבים לו רעיונות מבריקים, הוא חובב גדול של Ozzy Ozbourne

ושל הגיטריסטים שלו, אנשים כמו Jake E.Lee-ו Zakk Wylde, אז כששמעתי על זה, אמרתי לו שאנחנו עושים תקליט שמושפע מ-Ozzy, והוא קפץ על זה! ההתחלה היתה הופעה בספרד, שהיתה ממש אסון, לא עשינו balance בכלל, והוא עדיין לא הכיר טוב את החומר, כך שנשמענו ממש על הפנים, אבל זה היה מצחיק והחלטנו המשיך ולעבוד עוד ביחד, עברנו להולנד ושם הקלטנו, תוך איזה שבוע כבר היה כל החומר כתוב.

Nuclear Blast, אהבו את מה שעשיתם?
האמת היא שהם בכלל לא שמעו מה עשינו כשהם החתימו אותנו, הם אמרו לנו, שקודם הם יחתימו אותנו, והם סומכים עלינו שנעשה תקליט טוב, ותאמין לי שאלה לא דברים שאתה שומע בדרךכלל מחברת תקליטים.

נכון, מה אם התקליט היה יוצא זבל?
(צוחק) נכון, זה היה סיכון מסוים עבורם, על כל פנים במשך איזה חודש כתבתי את המילים, שהפעם לא יצרו תקליט קונספט ממש, אלא נכתבו כולם על פי סיפורים של Adgar Allen Poe, המשורר והסופר מהמאה התשע עשרה, ואז הקלטנו את המוסיקה בזמן קצר.

איך היה תהליך ההקלטה?
הקלטנו בשלושה אולפנים שונים שיושבים בתוך קומפלקס אחד, והאמת היא שזה היה התהליך הכי כיפי שהיה לי בהקלטות. התענוג היה עם Manni, שהוא הפוך לגמרי מ-Uwe, שהיה תמיד מגביר את הסאונד של הגיטרות במיקס, לעומתו, Manni התרכז יותר בנגינה שלו וחשב יותר אך יישמע סך כל הסאונד של התקליט. גם המפיקים שלנו, הם השמיעו לי בהתחלה סוג של סאונד שהם חשבו עליו כמתאים ללהקה, אני החלטתי שהוא הולך, והתוצאה היתה מדהימה, זה התקליט שנשמע הכי טוב שעשינו עד היום.

הבנתי שהפסקת לעשן ולשתות.
נכון, במשך שנים שתיתי המון אלכוהול ועישנתי הרבה, ולאט לאט הבנתי שזה הורס לי את הקול והחלטתי לרדת מזה לגמרי, וכל הזמן הזה באולפן, הצלחתי לא לעשן, ולא לשתות, וכל הלהקה שתתה בירה לידי, ואני הייתי ממש גאה בעצמי, כי הצלחתי לשמור על עצמי. אני חושב שמרגישים בזה כששומעים את הקול שלי, הוא קצת פחות צרוד, ואני מצליח להגיע לכול מיני טונים שלא הצלחתי לפני כן.

אחד הדברים שבולטים בך, זו האנרגיה שלך בהופעה, אתה מזנק מצד לצד כמוכה כלבת, אתה נראה באופן כללי כמופרע אמיתי.
לדעתי התפקיד של הסולן הוא להיות בהופעה מוקד לקהל. אנשים לא באים רק לשמוע מוסיקה, הם באים לראות הופעה, והם רוצים ליהנות. לי זה חשוב להגיע לקשר עם הקהל שלי, להיות מאוחד אתם בהופעה, וכשאני מפעיל את הקהל, וזז, ולא סתם עומד ושר, אתה מרגיש את האנרגיה שפורצת מהבמה, ומרגיש צורך להצטרף אליה. אני אדם שקט ונחמד באופן כללי, אבל כשאני עולה על הבימה, אני משתנה לגמרי, אני הופך לחיה.

התקליט החדש נשמע בוגר מאד, שונה מאד ממה שעשיתם עד היום, הרבה יותר מחושב, הרבה יותר מתוחכם, מה היו הגורמים שהובילו לשינויים האלה?
תראה, אנחנו כבר לא ילדים. אני ושאר חברי הלהקה כבר בני שלושים-ארבעים, כל אחד מאתנו הביא השפעות שונות, והרבה בגרות מוסיקלית. הפעם היו הרבה רעיונות שבאו מה .N.W.O.B.H.M, הגל החדש של המטאל הבריטי, אותו גל שהתחיל בתחילת שנות השמונים ושכלל להקות כמו Iron Maiden ו-Deff Lepard למשל, Manni הכניס את ההשפעות שלו מ-Ozzy, והתוצאה היתה מה ששמעת, תקליט שונה מאד ממה שעשינו עד היום.

אתה יכול לסמן את Maiden כהשפעה העיקרית על התקליט הזה?
לא בדיוק, זה די מצחיק, אבל כשהחלטנו על סגנון של סאונד, או על להקה שהשפיעה על התקליט, הייתי אומר שאלה Papa Roach.

סליחה?????
לא מהבחינה המוסיקלית, אבל שמעתי אותם לפני שהקלטנו, והסאונד שלהם, והגישה המוסיקלית מאד השפיעו עלי, זה לא שנעשה מוסיקה דומה לשלהם, אבל בהחלט ספגנו מהם כמה דברים.

אתה מודע לזה שהתקליט נבחר אצלנו בעיתון כתקליט השנה?
כן, אני מאד שמח על זה, זה כבוד גדול, ואני מקווה שהוא יתקבל באופן דומה בשאר העולם.

תגיד, למה הקלידן שלכם אף פעם לא מוזכר בשמו המלא, וגם לא מצטלם בשום מקום?
האמת היא שהשם שמופיע בתקליטים הוא כן שמו המלא, והוא לא מופיע בשום מקום כי הוא תמיד הצטלם כ-Digger, הוא נראה כמו Freddy Mercury, עם שער קצר ושפם, וגר באזור שלנו.

יש לך תוכניות להופיע בישראל?
לא כמו שזה נראה עכשיו, האמת היא שדי מפחיד אצלכם כרגע, והייתי מעדיף לחכות לתקופה קצת יותר רגועה.

אני יכול להבין אותך, Chris, בכל אופן תודה רבה על הראיון, ובהצלחה עם התקליט החדש!

אלון מיאסניקוב

כל עיתון מטאל אירופאי מכובד מקדיש בימים אלה שער ל-Gamma Ray ולא רק בזכות האלבום החדש שלהם "No World Order", אלא גם בזכות העובדה שהלהקה הזאת מובילה היום את הז'אנר. עד לפני שנה שנתיים לא הרבה אנשים הכירו את Gamma Ray בארץ, אך היום הם צברו כאן מספר גדול של מעריצים. אני מאד מקווה שלא נשארו עוד אנשים הזקוקים להסבר מיהו Kai Hansen ומה הוא עשה בחייו. לכן, אעבור ישירות לתמצית הראיון:

בוא נתחיל מהאלבום החדש "No World Order". לדעתי הוא מאד מגוון, האם זאת היתה הכוונה, כי לא רצית להמשיך את הקו של האלבום הקודם?
זהו תהליך טבעי, הכל התפתח תוך כדי הכתיבה. בהתחלה לא רציתי לכתוב יותר מדי שירים שנכנסים תחת ההגדרה speed metal, רציתי שירים עם יותר 'בשר'. כמובן שיש באלבום הזה קטעים מהירים טיפוסיים ל-Gamma Ray, אך יש גם קטעים יותר איטיים ויותר כבדים. כך שכן, האלבום יצא די מגוון.

יש בהחלט הרבה יותר השפעות של Halford, Judas Priest...
נכון מאד. אנחנו הושפענו מחדש משתי הלהקות הגדולות שהובילו בזמנו את ה-.N.W.O.B.H.M, Judas Priest ו-Iron Maiden. גדלנו על שתי הלהקות האלה. אין שום דבר מפתיע כאן.

אתה יודע, Gamma Ray התחילו משהו חדש עם האלבומים כמו "Heading For Tomorrow" ו-"Land Of The Free" והרבה להקות צעירות הושפעו מהם והמשיכו בקו הזה. לא נראה לך קצת מוזר שהיום אתם הולכים בכיוון של Judas Priest, במקום לנסות משהו חדש לגמרי?
אני לא רואה את הדברים כמו שאתה מתאר אותם. אנחנו חזרנו לשורשים שלנו. בעודי שומע על כל מיני להקות חדשות המנסות להישמע כמו Helloween או כמו Gamma Ray בשנים הראשונות שלה... כשעשינו את "Land Of The Free" אף אחד לא חשב על זה בכלל ואנחנו עשינו זאת כי זה מה שחשבנו והרגשנו באותה תקופה. היו כאלה שאמרו אז שמה שעשינו היה מיושן, אבל תראה מה הם אומרים היום? הם אומרים שהתחלנו טרנד חדש, כך שכל מה שאנחנו עושים, נעשה כתוצאה מאיך אנחנו מרגישים, מה אנחנו חושבים ומה אנחנו אוהבים. הפעם חזרנו לשורשנו... אם כבר הזכרתי את הלהקות החדשות, אז מה שחסר בהם זו הכבדות, החספוס, הברוטאליות, אם תרצה, שהיתה אז במוסיקה בשנות השמונים. היום הכל מלוטש עם כל "התזמורות" והפזמונים, הכל מאד "נקי" ו"מצוחצח". היום חסר מאד החספוס... אני קורא לזה "housewife metal" וזה מאד משעמם. "Land Of The Free" היה אלבום גדול ובכלל לא רצינו להישמע כמו כל אלה המנסים היום להעתיק מאיתנו. כך שבאלבום החדש ניסינו לעשות משהו שונה, אבל בשום פנים ואופן לא לעשות גראנג' או משהו כזה, תמיד עדיף ללכת אחורה – לשורשים. אם תקשיב טוב, טוב לאלבומים הראשונים של Helloween, אתה תמצא הרבה השפעות של .N.W.O.B.H.M. אז היו אומרים ש-Helloween נשמעים כמו "Iron Maiden on speed", חה... חה.. כך שבהחלט לא מפריע לי לחזור היום קצת לאחור.

וכשאתה יושב ושומע את האלבום החדש, אתה מרוצה במאה האחוזים מהתוצאה?
אני חושב שכן.

היה שינוי כלשהו בהקלטת הקולות שנבע משינוי בסגנון?
כן, בערך... התהליך היה קצת שונה הפעם. אם בעבר הייתי מקליט חלק מהקולות בבית וחלק באולפן, הפעם הכל הוקלט באולפן בנוכחות אנשים אחרים, גם חברי הלהקה, גם המעריצים שתמיד היו מגיבים ואומרים איך זה נשמע. חוץ מזה, היום אני מרגיש הרבה יותר בטוח כזמר. אם בעבר היו לי ספקות לגבי היכולת שלי, היום אני מרשה לעצמי לנסות דברים שלא העזתי לחשוב עליהם בעבר.

את האלבום החדש הפקתם בעצמכם, אתה ו-Dirk Schlächter. גם בעבר הפקתם את האלבומים לבד?
נכון, התחלנו להפיק אותם בעצמנו החל מ-"Insanity And Genius". אבל, באלבום ההוא נעזרנו ב-Charlie Bauer, גם ב-"Somewhere Out In Space" הוא היה נוכח, אבל אחרי "...Somewhere" רק שנינו עושים את ההפקה. גם Henjo ו-Daniel תורמים ומוסיפים רעיונות ולפעמים גם הם ממלאים את התפקיד של המפיק. למשל, כשהקלטנו גיטרות לשיר של דניאל, הוא תפס את הכסא של המפיק ואני יכולתי להתרכז בנגינה. ניתן לעשות דבר כזה אך ורק אם בלהקה כולם חושבים באותו כיוון ומשתפים פעולה במאה אחוזים.

חשבת פעם להשיג שמות גדולים לתפקיד המפיק, כמו שרוב הלהקות עושות היום?
לא, אני מעדיף שלא. אין אף בן אדם שיכול להבין יותר טוב מאיתנו מה אנחנו רוצים. אולי יש אחד בכל זאת שאני יכול לבטוח בו וזה Bob Rock. הוא היחיד שאני יכול לחשוב עליו, אבל על-כל-פנים, זאת לא הכוונה שלנו. אנחנו מעדיפים לעשות את המוסיקה שלנו איך שאנחנו רוצים לעשות אותה ושגם אנשים אחרים יאהבו אותה.

בכל זאת אם תסתכל על מה ש-Roy Z עשה לאלבום של Halford , זה היה מעולה.
כן, בהחלט. Roy Z, הוא עוד אחד שהייתי יכול לעבוד איתו. הוא מביא איתו ראייה אחרת למה שהלהקה עושה, הוא נותן סאונד טוב והכל. הוא באמת טוב.

המיקום של האלבום במצעדים מעניין אותך בכלל?
בערך. זה מתחיל לעניין כשהאלבום שלך מגיע למקומות גבוהים. בפעם הקודמת הגענו רק למקום העשרים, עם "Powerplant", שזה לא רע בכלל. וגם בהרבה מקומות אחרים באירופה נכנסנו למצעדים. הכל שאלה של עיתוי, מתי האלבום שלך יוצא, אילו אלבומים יוצאים באותה התקופה, כך שכל העניין הזה של המצעדים הוא מאד יחסי.

בשנים האחרונות הפסקתם להוציא EP-ים, מדוע?
באיזשהו שלב עצרנו ושאלנו את עצמנו בשביל מה להוציא את הדברים האלה? מבחינת המצעדים וכל הדברים האחרים המקובלים בתעשיית המוסיקה, כל זה לא עובד עם אלבומי המטאל. בכל מקרה זה לא מגיע לשום מקום. מבחינת המעריצים יש שני יתרונות: לשחרר קצת חומר חדש לפני צאת האלבום ולתת איזה שיר בונוס שלא יופיע באלבום. מצד שני לפחות שני שירים שהקונים מקבלים ב-EP, כן נמצאים באלבום, והם למעשה משלמים כסף עבור שני השירים האלה, בעצם פעמיים – פעם אחת כשהם קונים EP ופעם נוספת כשהם קונים אלבום שלם. לדעתי זה לא פייר. אנחנו חשבנו הרבה ודיברנו הרבה על זה, כך שבינתיים אין כוונה להוציא EP או סינגל.

שמעתי שעשיתם גם וידיאו.
כן, סיימנו אמש. יצא ממש טוב! גם צילומים, גם אנימציה, בקרוב תוכלו לראות!

צילמתם באולפן או בחוץ?
גם וגם.

איזה שיר בחרתם?
"Eagle".

החברה הקודמת שלכם Noise, נרכשה על ידי תאגיד ענק Sanctuary. איך כל הסיפור הזה השפיע על Gamma Ray?
בינתיים זה לא השפיע בכלל, לפחות מבחינה מוסיקלית. אני קצת הופתעתי כשנודע לי על הרכישה, כי אני מכיר הרבה זמן את הבעלים של Noise וידעתי שהוא לא היה החבר הכי טוב, בלשון המעטה, של Sanctuary... כשזה קרה, Rod Smallwood (הבוס הגדול ב-Sanctuary שמנהל כבר עשרים וחמש שנים את Iron Maiden) אמר ש-Gamma Ray היא הלהקה היחידה החתומה ב-Noise, המוכרת המון אלבומים ושהוא מתכוון "לשדרג" אותנו ולהעביר אותנו ל-Metal-Is, שזאת אחת החברות של Sanctuary. הסכמנו כי ראינו שהם, ללא ספק, עושים עבודה נפלאה לכל מי שחתום שם (Megadeth, Halford, Queensryche) ואני באמת לא יכול להתלונן. כל מה שהם עשו עד עכשיו בשבילנו, היה מעולה.

חשבת פעם לעשות משהו שונה, לא עוד אלבום רגיל של Gamma Ray אלא משהו שונה לגמרי, משהו דומה למה ש-Rage או Virgin Steele עשו בזמנו?
לדעתי מה ש-Rage או Virgin Steele עשו עדיין נמצא ב"מסגרת" שלהם, הם הוסיפו תזמורות וכו', אבל לא איבדו את זהותן. אם הייתי רוצה לעשות משהו שונה, אז הייתי חוצה את כל הגבולות ולא הייתי נשאר בתוך סגנון אחד. זה היה יכול להתחיל בפאנק ועד... מה שאתה רוצה.

אתה אוהב פאנק?
מאד. מאד אהבתי את Sex Pistols, את Ramones. אני אוהב את Bad Religion ועוד כמה להקות חדשות.

מה עם Die Toten Hosen?
גם, אבל אני מעדיף את Die Ärtze. יש להם אחלה מלים.

אתם נמצאים כרגע בסיבוב הופעות, יש לך בעיה לבחור שירים שינוגנו בהופעה מתוך רשימה די ארוכה?
כל הזמן! אנחנו מסתדרים, אבל תמיד יהיה מישהו שישאל "למה לא ניגנתם את זה" או "למה לא עשיתם את זה". אתה לא יכול לרצות את כולם, לכן הבחירה היא מאד קשה.

אתה עדיין נהנה בסיבוב הופעות כמו פעם?
כן, בהחלט! זה נהדר, בייחוד כשאין בעיות טכניות וכשהאולמות מלאים עד אפס מקום, כשהסאונד מצוין והקול שלי מבצע את השירה כמו שאני רוצה.. כשכל המרכיבים האלה נמצאים במקום, אז אתה באמת יכול ליהנות.

היו שמועות, בערך לפני שנה על הופעה משותפת עם כל חברי הלהקה, כולל חברים לשעבר. היה בזה משהו?
כן, ניסינו מאד, אבל זה לא יצא לפועל. כמעט ולא ניתן לאסוף את כולם בו זמנית, במקום אחד. אחרי כמה ניסיונות החלטנו לוותר על הרעיון הזה.

Michael Kiske מוציא אלבום סולו בקרוב, ידוע לך משהו על זה?
כל מה שידוע לי שהוא עדיין בהקלטות.

ואין לך יד ורגל בדבר?
לא. ממש לא! כל מי שקורא את הראיון הזה: אל תאמינו לשום דבר שאתם רואים באינטרנט!

ומה עם האתר הרשמי של Gamma Ray? (www.gamma-ray.com)
לא, זה בסדר. חה.. חה.. זה מקור אמין! אני התכוונתי במיוחד לכל השמועות ש-Kiske מצטרף ל-Gamma Ray וכל אלה... זה לא הולך לקרות!

דבר הכי יעיל לגבי השמועות - פשוט לא להתייחס אליהן.
כן, אבל לפעמים אתה לא יכול להתעלם מהן לחלוטין. עשיתי כבר כמה ראיונות שהתחילו בשאלה: "יש שמועות ש...". אתה מבין?

כן. אתה אוהב אינטרנט בכלל? לדעתך זה עוזר לך?
לפעמים זה מאד עוזר. הדואר האלקטרוני באמת דבר מעולה, אתה יכול לשלוח ציור לעטיפה או קבצים אחרים תוך שנייה, אבל להשתמש באינטרנט ככלי להשגת מידע בדוק ואמין... זה סיפור אחר לגמרי, לוקח זמן עד שאתה מוצא את מה שאתה מחפש.

אתה איש מאד עסוק. יש לך זמן להתעדכן במה שקורה בעולם?
כן, למרות שאני כמעט ולא רואה טלוויזיה, אני מעדיף לראות סרט טוב. את החדשות אני מקבל מהעיתון שאני מקבל כל בוקר.

אני מקווה שזה לא Bild Zeitung (הצהובון הגרמני) חה..חה..!
לא, לא Bild Zeitung חה..חה..!

בוא נחזור קצת למוסיקה. מה אתה שומע היום?
כמובן את Gamma Ray החדש וגם אתAnnihilator.

מה עם להקות כמו Rammstein, למשל?
לא, ממש לא. לפעמים אני שומע שיר אחד שלהם וזה בסדר, אבל אני לא אוהב את זה.

אם היית יכול לעבוד עם מוסיקאים אחרים חוץ מהחברים שלך ב-Gamma Ray, מי זה היה יכול להיות?
אין לי מושג... אולי Freddie Mercury. גם Robbie Williams נשמע לי טוב.

אתה לא רציני!?
רציני מאד!

זה היה בטוח עוזר לך למכור עוד הרבה אלפים!
נכון, חה.. חה..

מה אתה הכי אוהב לשתות?
זה משקה ברזילאי עשוי מלימון סחוט, סוכר חום ועוד איזה שנאפס ברזילאי.

ואוו! אני לא בטוח אם אוכל להשיג את הדבר הזה פה, אבל הצלחת להפתיע אותי בגדול! על-כל-פנים, תודה על הראיון ובהצלחה בהופעות ועם האלבום החדש.
תודה גם לך, ואני מאד מקווה שיום אחד נוכל להגיע גם לישראל, למרות שעכשיו זה נראה קצת... הממ.. קצת פרוע שם אצלכם.

נתראה בקרוב, בגרמניה - אני אסביר לך ב-ד-י-ו-ק מה קורה פה!

Amit

Ensiferum

כולנו יודעים שכל בני העם הפיני חברים בלהקות רוק כבד ואלה שלא, מפיקים את התקליטים של השאר. רק כך ניתן להסביר את כמות המטאל שיוצאת מהמדינה הקטנה הזאת בשנים האחרונות. חוץ מהצהרות מאד 'נבונות' שמצהיר שר החוץ שלהם ומשווה אותנו לנאצים, בגלל יחסנו לפלשתינים המסכנים, רוב התוכן שיוצא מפינלנד הוא איכותי וטוב, במיוחד בתחום המטאל. להקות כמו Children Of Bodom-ו Stratovarius, מראות לנו את היכולת והתפוקה המצוינת שיש למדינה הזאת. ויש את Ensiferum. כששמעתי את הדיסק שלהם, הראשון והיחיד שלהם בינתיים, התרשמתי לטובה. מלודי, איכותי, מושפע ממוסיקה קלאסית, עממית, השפעה רבה ממוסיקת הברוק. ובעיקר ממוסיקה פינית עתיקה. כל זה משולב עם מטאל מהוקצע מאד, המשלב קולות death במטווח בינוני עד גבוה וקולות נקיים, לא רעים.

לכבוד צאת תקליטם שוחחתי עם Jari, סולן וגיטריסט הלהקה. אני רוצה לציין, שהאנגלית שלו עילגת (בצורה עדינה), והוא גם התנשף במהלך הראיון כמו חולה אסטמה טעון משאף:

שלום Jari, ספר לי קצת על הקמת הלהקה.
טוב, הלהקה הוקמה בשנת 1995 על-ידי Marcus, Sauli, ו-Kimmo. בשנת '96 הצטרפתי כסולן וגיטריסט. בתחילת '97 גויסתי לצבא פינלנד, והלהקה עברה להקפאה של שנה, אבל השירות אצלנו לא ארוך, אז אחרי שהשתחררתי חזרנו לעבודה. הקלטנו את הדמו הראשון שלנו שמכר בערך כשלוש מאות עותקים. ב-'98 ספגנו השפעות רבות מלהקות כמו Amorphis, אז גם עשינו שינויים בהרכב. Jukka הצטרף ללהקה כבסיסט חדש, והמתופף שלנו עבר ללהקה בשם Arthemesia. המתופף שלהם עבר אלינו, כלומר, החלפנו בעצם מתופפים. בתחילת '99 הקלטנו את הדמו השני שלנו, שמכר מצוין, ובעקבותיו קיבלנו את החוזה עם Spinefarm.

מי הפיק את האלבום?
Tuomo Valtonen, הוא גם הפיק לנו את הדמו.

ראיתי ששני החבר'ה הקבועים של פינלנד לא היו מעורבים יותר מדי באלבום.
כן, שני המיקות. דווקא Mikka Jusila עשה לנו את המיקס. הוא ללא ספק תרם המון לסאונד שלנו. אנחנו מאד מרוצים ממה שהמפיק והוא השיגו. חשבנו בהתחלה לעשות הכל ב-Finnvo, אבל החלטנו שאנחנו רוצים סאונד שונה, ואני חושב שהשגנו את זה.

אתה כותב השירים העיקרי בלהקה?
כן, יש לנו תהליך די מורכב, אבל אני זה שמתחיל את המוסיקה וכותב את קטעי הגיטרות, וכמובן את הרעיונות של השירה.

איך התחלת לשיר שירה נקיה?
רוב השנים שרתי רק death, אבל במהלך יצירת המוסיקה התחלתי להתעסק גם עם שירה נקיה, ואני חושב שזאת היתה החלטה חכמה, זה מוסיף המון צבע למוסיקה שלנו, וכל הגוון הפולקי שלנו נשמע הרבה יותר אמין כשאני שר גם שירה נקיה.

מתי יצא הדיסק החדש?
לפני שלושה שבועות. יש לי עוד די הרבה ראיונות, אבל אין לי עדיין מושג איך הדברים נראים מבחינת המכירות.

מה עם הופעות?
כן, יש. מתוכננת לנו הופעה די גדולה בהלסינקי, ויש עוד כמה דברים בקנה, אבל אנחנו בהחלט מצפים לעוד הופעות.

מה עם הביקורות בינתיים?
בינתיים - ממש חיוביות. אנשים נהנים מהעובדה שאנחנו יוצרים מטאל שהוא גם מלודי מאד, מאד פולקי, עם הרבה כלים קלאסיים, ומצד שני, הוא לא Rhapsody, הוא לא חלק והוא לא יותר מדי מלודי. הוא נוטה יותר ל-death. אנחנו יותר כבדים מ-Amorphis למשל, למרות שאנחנו ללא ספק מושפעים מהם.

הנגינה שלך מקצועית מאד, איך בגיל צעיר כל כך, הגעת לרמת נגינה כזאת?
בעיקר תרגול, אני מנגן מגיל צעיר מאד, וכשהייתי ילד מאד אהבתי את Malmsteen, ולכן ניסיתי לנגן בסגנון שלו, מאז קצת שניתי כיוון. אבל, בעיקר הוא פיתח בי את סגנון הסולואים, אבל את הנגינה והשירה שאבתי בעיקר ממה ש-Devin Townsend עושה. הוא לדעתי האדם המוכשר היותר במטאל כיום.

אני נוטה להסכים, הוא אדם מגוון מאד.
כן, מצד אחד "Strapping Young Lad", מצד שני "Ocean Machine", אין הרבה כמוהו.

מה הכלים שהשתמשתם בהקלטת התקליט?
השתמשנו לפי הצורך גם בכלים קלאסיים, כמו כינור ופסנתר, וגם בקאנטל, שזה כלי פיני מסורתי.

ל-Amorphis היה תקליט בשם הזה.
נכון, זה כלי מאד מיוחד, עם שלושים ושישה מיתרים. השתמשנו בו הרבה בתקליט, הוא נותן נופך מיוחד למוסיקה.

מה עם הטקסטים, מאיפה הרעיונות להם?
הם נכתבו בעצם כדי להתאים למוזיקה, חלק מהשירים עוסקים בכל מיני אגדות עם מקומיות, חלק ברגשות, אבל אני מניח שהמאזינים יכולים לפרש רובם בכל מיני צורות.

איך הקשרים שלכם עם להקות מקומיות?
אנחנו לא ממש מכירים את רוב הלהקות, בעיקר בגלל שאנחנו צעירים מרובם, ישנה להקה בשם Cryhavoc שהם חברים טובים שלנו, אנחנו מסתובבים הרבה ביחד.

ועכשיו, לסיום, השאלה הרגילה שלי לחברה פינים, יש קללה גסה יותר מ-bitu perkele?
(צוחק כמוכה תזזית), כן, תגיד bitu perkele satana.

יש לכם איזה שריטה בנושא הדתי, כל הקללות הכי חמורות קשורות בשטן.
נכון, האנשים פה מאד דתיים, וכל האזכורים של השטן פוגעים בהם מאד.

טוב, תודה Jari, על הראיון, ובהצלחה בהמשך דרככם.

אלון מיאסניקוב

בימים חמים אלה, כשהמזגן דולק על full ואני מזיע כמו פועל בנין ביום עבודה קשה, אני מרגיש געגועים קשים לתקופת החורף, שהיה קר וקודר. תחשבו על זה, יותר קל לשמוע מוסיקה קודרת בחורף, זה פשוט הולך יחד, כמו לשמוע את Floodland ביום גשום. אני בטוח ש"אנדרו אלדריג'" יסכים איתי בהחלט. אמנם עכשיו זה לא הזמן המתאים למוסיקה גותית, אבל הנה יצא לו אלבום חדש - "Fassade" אפל וקודר, המחייה את האווירה הזאת בקיץ. הלהקה שדאגה לקרר את הקיץ היא להקת "לאקרימוסה", ואנחנו דאגנו לברר מי מביא לנו את הקרח האפל הזה.

אז קבעו לנו ראיון עם החצי השני של הלהקה, Anne והנה זה מתחיל.

שלום, Anne מה העניינים?
שלום גם לך, אני בסדר גמור, קצת מתרגשת מצאת האלבום החדש, ומסיבוב ההופעות שנעשה לו. מה אתכם בארץ? שמעתי שהמצב לא טוב.

כן, המצב לא הכי קל, אבל זה לא מונע מאיתנו לשמוע מוסיקה טובה ולעשות ערבי מטאל והופעות.
טוב מאד. תמשיכו כך. אל תתנו למצב לעצור אתכם.

כמה זמן ארך תהליך הכתיבה וההלחנה של החומר לאלבום החדש?
בדרך כלל, החומר שאנחנו כותבים מצטבר ואז אנחנו מעבדים אותו ובוחרים מה להקליט. באלבום הזה הצטבר חומר של יותר מחצי שנה. אנחנו כותבים כל הזמן, אז קשה לדעת בדיוק כמה זמן זה לוקח.

אתם כותבים מהר?
פשוט עולים לנו רעיונות כל הזמן. גם בזמן סיבוב ההופעות אנו כותבים.

כמה זמן לקח לכם להקליט את האלבום?
בערך ארבעה חודשים של עבודה נטו באולפן.

איך היתה העבודה באולפן?
מאד קשה, כי הקלטנו הרבה מאד כלי נגינה בנוסף לכלים הבסיסיים וזה דרש עבודה מרובה עם הרבה נגנים שונים וכלים שונים.

האם השתמשתם בכלים מיוחדים בהקלטה הזאת?
בכל האלבומים שלנו היה לנו הרכב בסיסי ותוספת של כמה כלים שונים, אבל בשני האלבומים האחרונים הלכנו עם זה רחוק יותר ולקחנו הרכבים קלאסיים שונים כגון רביעיות כלי מיתר ומקהלות. באלבום הקודם הקלטנו את התזמורת הפילהרמונית של לונדון וזה היה מאד מוצלח. באלבום הזה הבאנו את התזמורת שניגנה במלחמת הכוכבים ובעוד הרבה סרטים. בנוסף, הבאנו כמה נגני כלי מיתר ורביעיית כלי קשת מגרמניה ומקהלות. מבחינת כלי הנגינה, זה בעצם הרכב קלאסי והרכב גותי– מטאל.

אז כמה אנשים הייתם בהקלטה?
נראה שהיו שם לפחות מאה אנשים בהרכב הכולל, מה שהפך את ההפקה למאד מורכבת ומענינת.

היכן הקלטתם את רוב הכלים?
את רוב ההקלטות עשינו בהמבורג. לבסיסט שמנגן איתנו יש אולפן מאד טוב ואנחנו משתמשים בו הרבה. הוא חבר טוב שלנו והיה איתנו לאורך כל השנים, אז נוח לנו אצלו, הוא מבין אותנו ומתאים לנו מבחינה מוסיקלית, לקו הראייה שלנו. חוץ מזה שהוא מוסיקאי מעולה. הוא גם ניגן על הגיטרות באלבום האחרון.

מה האלבום שאתם הכי אוהבים?
כל האלבומים מעולים בעיני וכל אחד מייצג תקופה בחיים שלנו כך שכולם שווים מבחינתי. כל אחד הוא מעין תולדה של התקופה, ולכן מבחינה מוסיקלית, יהיה קשה להשוות.

ומבחינת ההפקה?
האלבום "Melodia" מאד מתוחכם בגלל התזמורת.

איזו מוסיקה אתם שומעים, ומי השפיע עליכם הכי הרבה?
אנחנו שומעים כל דבר שמגיע לידינו, לכל סגנון אנחנו נותנים סיכוי. אנחנו אוהבים מאד מוסיקה קלאסית, לדוגמה מוצארט. אנחנו אוהבים גם דברים חדשים. מבחינת השפעות, אני לא יודעת מה השפיע עלינו לכתוב בצורה מסוימת או מי גרם לנו להתחיל לכתוב מוסיקה. אני חושבת שכל דבר ששמעתי עזר לי איכשהו.

היכן המקום בו הכי נהניתם להופיע?
ההופעות בגרמניה היו מעולות, אבל המקום שהכי נהניתי להופיע בו היה בספרד. שם היינו מאד מופתעים מהתגובה של הקהל. הם פשוט ידעו את כל המילים שלנו בעל פה ואל תשכח שאנחנו שרים בגרמנית. אני לא יודעת אם הם בכלל הבינו מה הם שרו, אבל בהחלט ידעו לבצע את זה.

איך את מחלקת את הקהל שלכם לז'אנרים ולסוגי אנשים?
מעורב מאד, כי יש לנו את הקהל הגותי וגם קצת תעשייתי והרבה מאד מטאליסטים. אנחנו מעין כור היתוך של מטאל וגותי. אתה רואה שהם שונים בלבוש. זאת מעין מסיבה משותפת לשני הסוגים המרכזיים. בנוסף, תמיד יש גם כאלה שבאים להופעה שרגילים למוסיקה אחרת. זה פשוט מדהים איך הם מסתדרים כל כך טוב בהופעות שלנו, למרות הרקע השונה שלהם.

מה הסיפור עם חברת התקליטים שלכם?
הסיפור הוא כזה: כשהלהקה התחילה היינו צריכים מעין גוף שיוציא לנו את התקליטים ויעשה את כל ה"פרומושין", אז הקמנו חברה שנועדה לקדם ולהוציא את לאקרימוסה, וכפי שאתה רואה, זה עבד טוב. יותר מאוחר החלטנו לעזור גם ללהקות אחרות שעשו מוסיקה טובה ושהאמנו בהן. נתנו להם מה שאנחנו למדנו כל השנים, מבחינת קידום מכירות, תקציבים והכל תחת פיקוח מלא של הלהקה ושל החברה כגוף אחד. זה עבד טוב כמה שנים והיו לנו כמה הוצאות מעולות, אבל עם הזמן נוצר מצב שהיינו יותר מדי עסוקים בחומר של הלהקה שלנו, ולא היה לנו זמן לשלב בין השניים (מוסיקה ועסקים) אז הפננו את כל הלהקות לחברות אחרות, שחררנו אותן מהחוזה איתנו ועזרנו להן למצוא בית חדש. החלטנו שהיום החברה שלנו מיועדת ללהקה בלבד ונתנו את הרשיון להפצה ל"ניוקליר בלסט", גרמניה, ואנחנו מרוצים כי הם חברה טובה מאד.

יש לכם הרבה קהל בארץ, ידעתם?
באמת? לא ידענו, אמנם אנחנו יודעים שיש סצנת מטאל גדולה, אבל לא ידענו שיש לנו הרבה מעריצים.

טוב, תודה רבה לך ולהתראות.
תודה גם לך ותיהנו מהאלבום החדש.

מאור אפלבוים

NO MERCY FESTIVALS

מאת Jens (God Dethroned)

אחרי טילבורג, זו ההופעה הטובה ביותר שלנו. Vader שוב נתקלים בבעיית הסנייר ובבעיות במערכת הסאונד שנופלת ומשתקת את הגיטרות בקביעות, נכון שהם מנגנים מהר יותר מאתמול, אבל עדיין לא בצורה טובה ובטוחה. אמנם יש כמה ראשים בקהל שמתנועעים, אבל, ברור שדוק עדיין לא מרגיש טוב. אם אני הייתי איש הסאונד, הייתי משתיק לפחות את הסנייר.

Mortician הם פשוט Mortician. למעשה, אין כל כך מה לומר עליהם. הם עושים את מה שהם עושים טוב מאד כל ערב. לפעמים הם די סטטיים על הבמה עם גיטריסט (מושאל מ-Malignancy) שחלק מן הזמן אסף את השיער וסולן שכמעט לא זז על הבמה. מוזר, אבל עדיין מאד יעיל, כשרואים את ההצלחה העצומה שהם זוכים לה. ושוב הלילה ברלין משתגעת! Marduk מנגנים שוב הופעה מרשימה עם סאונד טוב. Legion והריפים המאיימים של הלהקה הכוחנית, משלימים הופעה משכנעת. להקה אסירת תודה וקהל אסיר תודה. אחר כך, כמה עיכובים אחרונים ואנחנו ממהרים בדרכנו לשוויץ.

היום השמיני, יום חמישי, 19 אפריל,

Z7 פראטלן, שווייץ

התעוררתי באחת בצהריים וישבתי בחלק האחורי עם דוק ועם כמה חברים מ-Amon Amarth. הגענו לגבול שוויץ בזמן, אבל חיכינו שם כמעט שלוש שעות כשהסיכויים שנגיע לפרטאלן בזמן הלכו ופחתו כל רגע. בסוף הצהרנו על המרצ'נדייז ויצאנו לדרך אחרי תשלום של 90 מארק לכל להקה. אמנם קיבלנו את הכסף בחזרה כשחצינו שוב את הגבול בלילה, אבל כל הענין די מרגיז ולא שווה לאבד עליו שלוש שעות של זמן יקר. הגענו ל-Z7 בסביבות שבע בערב. המקום כבר היה מלא ומיהרנו לפרוק את הציוד ואת המרצ'נדייז. חלק רצו לאכול כשהאחרים כמו And Oceans עזרו לפרוק. די אירוני, כי בסוף יצא שהם לא הופיעו בגלל האיחור, אף על פי שלא אכפת להם, כי המתופף שלהם היה חולה. יש לו את אותה בעייה כמו לדוק: חום, כאבי גרון, כאבים בחזה ועוד מיחושים. בסופו של דבר Vader ביטלו את ההופעה שלהם הפעם ול-Bal Sagoth ול-Sinister התאפשר לנגן. Sinister גומרים למכור את החולצות תוך עשר דקות וניקו המוכר יכול להתרכז עכשיו בלהיות רואדי וצלם.

Mysitc Circle גורמים סערה בשוויץ. הבלאק מטאל הפנאטי שלהם עבר טוב והם זכו לתשואות רבות, אם כי לא הצליחו למכור יותר מדי חולצות. Amon Amarth, לעומת זאת, מכרו יותר חולצות מ-Vader ומ-Mortician בשני הערבים האחרונים וגם הערב. בעזרת הופעה רבת עוצמה ובעזרת תאורה מרהיבה, אנחנו מתקבלים בתשואות רמות. מהצלילים הראשונים של The Poison Apple, יש תנועת ראשים רבה. טוב לחזור לכאן. בעזרת איש התאורה שלנו, האורות הנוספים שהבאנו והסאונד הטוב שעל הבמה והאולם, נתנו הופעה טובה. זאת למרות ש-Janne קיבל את מחלת המתופפים המסתורית והרגיש לא טוב. מאוחר יותר הוא ניסה להרוג את החיידק עם אלכוהול, מעניין אם זה עבד. לפחות הוא נראה מאושר. הוא שוב קיבל תשואות רמות, כשהנרי הציג אותו בפני הקהל ב-Z7, אז יש לו סיבה לחייך, די ברור שגם The Crown די פופולריים כאן.

Mortician מלהיבים את הקהל ללא בעיות ונהנים גם מהסאונד ומהתאורה הטובים, אבל אפשר לראות שהרבה אנשים באו לראות את Vader והתאכזבו בגלל הביטול. Mortician גם הם מקבלים את גולש הבמה הראשון של הערב. עוד היו בהופעה של Marduk. המתופף פרדריק שוב מכה בתופים ללא לאות ובכוח לאורך כל 75 הדקות של ההופעה. איש הסאונד מצליח לקלוט כל פרט מהתיפוף שלו, מה שמוסיף יותר אנרגיה ללהקה המתפרצת, אבל שוכח להגביר את הבס כמו שצריך. Marduk מנגנים עד שעה מאוחרת ואנשים רבים עוזבים במהלך ההופעה. הם יורדים מהבמה קרוב לשתיים וחצי בלילה וממהרים להעמיס על האוטובוסים. שוב נסיעה ארוכה מאד מצפה לנו עד לוינה. ושוב, יש מי ששותים בירה בזמן שאחרים, שוב כמו And Oceans, עובדים כדי לחסוך את הזמן שהפסדנו היום. המנהל מרקו כמעט מתפוצץ. אחרי כרסום מה שנשאר מהאוכל, אנחנו יוצאים לדרך.

היום התשיעי, יום שישי, אפריל 20,

ארינה, וינה, אוסטריה

היה חם מדי להישאר ב"ארון הקבורה" שלי והתעוררתי בשתים עשרה וחצי בצהריים. מצאתי את דוק ובילינו את שארית הנסיעה לוינה בספסל האחורי. הוא מרגיש קצת יותר טוב ו-Vader ינסו לנגן הערב. הגענו לוינה בסביבות חמש וחצי, כשבחוץ ממתינים כמה מאות אנשים להיכנס. מזג האויר טוב וגם האוירה טובה, כמו תמיד כאן. האולם לא כל כך טוב. קר בפנים אבל תמיד טוב שיש קשר עם הקהל. נדמה לי שמרקו רב עם כמה אנשים כי פתאום הרבה עוזרים לפרוק את הציוד היום. החל מ-Bal Sagoth שפותחים, הקהל מצוין, חוץ מכמה נאצים שמצדיעים בתנועת מועל היד הידועה לשמצה. כן, שוב מדלגים על And Oceans בגלל חוסר זמן ושוב הם לא מתלוננים. מאד ספורטיבי מצידם ומאד חיובי. אני בטוח שעוד נשמע על הלהקה הזאת. כמה אנשים באים לשאול בדוכן החולצות אם הסולן של Sinister הוא גבר או אשה. יש ביקוש רב ללהקה הזאת, אבל כבר אין מה למכור. מטאל קיצוני הולך טוב וכל המועדון מלא במהלך הופעת Sinister, שנותנת לאנשים את מה שהם רוצים ומקבלת הרבה אנרגיה בחזרה.

השורות הראשונות מאד פנאטיות הערב, מה שבולט במיוחד גם בהופעות של Mystic Circle ו-Amon Amarth. דווקא ל-Amon Amarth אין הפעם הופעה טובה במיוחד. פרדריק סובל מכאב ראש בימים האחרונים אחרי שנפל כשהיה שיכור. התקרית הזו העניקו לו את הכינוי El Domino. בכל זאת ההופעה שלהם היא עדיין מעל לממוצע של הופעה טיפוסית. לא היינו צריכים להתגרות במזל שלנו. לפני ההופעה דיברנו על איך שהמיתרים שלנו מחזיקים מעמד יפה וכמובן שבשיר השני פקע אחד המיתרים של הנרי והוא היה צריך לרדת מהבמה ולהביא את הגיטרה השנייה שלו. בנוסף לכל הבלאגן, מישהו דחף מוניטור על דוושת הרגל של המגבר שלי ואיבדתי את כל הסאונד. הגיטרה השנייה של הנרי לא היתה מכוונת, ואתם יכולים להבין שכל ההופעה היתה רחוקה מלהיות מושלמת עבורנו. בכל זאת קיבלנו תגובות נהדרות והרבה הערכה ומאד נהנינו. Vader חזרו. יום המנוחה של דוק עשה להם טוב והפעם

הכל היה בסדר. מהירות טובה, סאונד טוב, ללא בעיות תיפוף, קהל נהדר, תגובות מעולות ולהקה מרוצה שקיבלה בחזרה את כוחה. Mortician קיבלו את אותן תגובות שאנחנו קיבלנו ו-Marduk כרגיל הרימו את הרצפה. יום טוב לכולם חוץ מל-And Oceans. האפטר פארטי היתה קצרה, כי חיכתה לנו עוד נסיעה ארוכה למילנו. יצאנו לדרך בשלוש בבוקר. אני כבר במיטה וגם Janne, שהיה לו מספיק מאלכוהול ומחגיגות להיום.

היום העשירי, יום שבת, 21 אפריל,

רולינג סטון, מילנו, איטליה

הסתכלתי מהחלון כשהתעוררתי וגיליתי שיורד גשם, אף על פי שאמור להיות כבר אביב, במיוחד באיטליה. ועוד קיבלתי הודעת טקסט מחבר טוב שלי אחרי כמה דקות שאומר שבהולנד מזג האויר יפה. איזו דרך להתחיל את היום.. הגענו למילנו בסביבות שלוש בצהריים. להקת הבלאק מטאל המקומית Mortuary Drape ניגנה וקיבלה תגובות טובות מהקהל במקום - הבטחה שזה יהיה יום טוב! הרולינג סטון הוא למעשה אוהל גדול מאד, שיכולים להכנס בו אלף-חמש-מאות איש והוא היה כבר די מלא. האיטלקים משוגעים על Marduk. פרדריק כבר סיפר לי כמה סיפורים על זה ובאמת הם מקבלים יחס של כוכבים - היסטריה שלמה, פלאשים של מצלמות כל הזמן. כמובן שהם מסתובבים עם חיוכים גדולים על הפנים, אבל גם Amon Amarth ו-God Dethroned מתבקשים מדי פעם להצטלם עם המעריצים. חוויה די סוריאליסטית, אבל כיף להיות באור הזרקורים. Bal Sagoth פותחים עם תגובות טובות מהשורות הראשונות. הם התפתחו במהלך הסיבוב ונראים עכשיו יותר רגועים ובטוחים מאשר בתחילתו. And Oceans מתוגמלים על סבלנותם ועל הרצון הטוב שהפגינו כשהם עולים על הבמה אחרי Bal Sagoth. לא ראיתי את ההופעה, אבל שמעתי אותה מרחוק. הם נשמעו טוב והתקבלו טוב. אחת ההופעות הטובות שלהם בסיבוב, אני חושב. Jani המתופף הרגיש טוב יותר והתגלה כדברן וכמצחיקן. Sinister מקבלים תמיכה מדהימה ותשואות גדולות. מופתעים לטובה, הם הוציאו יותר אנרגיה ונתנו הופעה הורסת. אני חושב שהם לא ציפו מעולם להיות פופולריים באיטליה!

ל-Mystic Circle ציפתה עבודה קשה אחרי Sinister. הם קיבלו תשואות חמות, אבל קריאות העידוד הרמות ביותר התחילו כשהם מנגנים חלק מ-Raining Blood של Slayer באמצע שיר שלהם. כשהם ממשיכים את השיר, כמה אצבעות משולשות מונפות לעברם מהקהל. הופעה בסדר, אבל לא מרגשת. Amon Amarth עושים שוב עבודה מצוינת (זה מתחיל להיות משעמם). יוהן משחק בקהל והחגיגה התחילה כבר בשיר הראשון. שוב, יש לנו משימה קשה להתעלות על התגובה שלהם. הצלחנו להצית את האיטלקים על ידי עבודה קשה ובאמצעות דילוג על השיר The Somberness of Winter, כדי שההופעה תהיה כוחנית יותר. עדיין, זהו אחד הימים הקשים ביותר שלנו. אולי זו הבמה הענקית והמרחק מן הקהל, אולי זו העייפות. בכל זאת עשינו את המיטב שביכולתנו וזה היה טוב מספיק. אנחנו עושים הפסקה לארוחת ערב וכשאנחנו חוזרים, Vader כבר נמצאים על הבמה. Mortician מתקבלים כמו גיבורים. זוהי ההופעה הראשונה שלהם באיטליה והתשואות הארוכות אחרי השיר הראשון משתיקות אותם. הם נדהמים מההתלהבות. אחרי כל כך הרבה שנים הם סוף סוף מקבלים תמורה על היותם אחת מלהקות המחתרת הותיקות וכפי שמסתבר עתה, הפחות מוערכות שקיימות בסצינה.

כש-Marduk נכנסים, כל הפיוזים קופצים. האוהל כולו צורח את השירים עם Legion, שנותן את כל האנרגיה שהוא יכול וכמוהו גם שאר הלהקה. הרבה להקות בהרבה הופעות אמרו כבר "אתם הקהל הטוב ביותר בסיבוב הזה" אבל במקרה הזה, אני משוכנע שהם התכ־וונו למילים מכל הלב. האפטר פארטי נערכת באוטובוסים, כי הנסיעה לצוויקאו בגרמניה דרך ההרים היא הארוכה ביותר בסיבוב.

היום האחד עשר, יום ראשון, 22 אפריל,

(לא) בצוויקאו, גרמניה

פול, מנהל הסיבוב, העיר אותנו בעשר בבוקר. האוטובוס התקלקל קצת לפני מעבר ברנר. אנחנו עדיין באיטליה בגלל בעיה במנוע. בחוץ - שלג ואין לאן ללכת. פול ו-Vader נוטשים את האוטובוס, כדי לנסוע עם האחרים לצוויקאו ומשאירים אותנו בהרים בלי מנהל טור. זה המזל שלנו, כמובן. מתוך שבעה סיבובי ההופעות שלנו, רק שניים הסתיימו בלי שהאוטובוס התקלקל. אחרי כמה שעות של המתנה (תודה לאל שהמנוע עוד עבד, אחרת היינו קופאים מקור, כמו ארטיקים) הנהג אדי החליט לרדת ברברס איטי את ההר למוסך וולבו הקרוב בעיר הררית קטנה הנקראת בריקסן. הגענו לשם בשלום, אבל ביום ראשון הכל סגור ודומם. אין דרך לתקן את האוטובוס, אין דרך לשכור תחבורה אלטרנטיבית, אין חנויות פתוחות, אין איך לנסוע. זה הולך להיות יום ארוך.. למרבה המזל מצאנו מלון קטן עם מסעדה וכל העשרה, God Dethroned ו-Amon Amarth אנחנו מתיישבים ומזמינים כמות אדירה של פיצות. אחרי האוכל, השתפר מצב הרוח שלנו פלאים וגילינו שמצבנו לא רע בכלל. מזג האויר טוב, הסביבה רגועה והאוכל נהדר. חופשה קטנה ונעימה! הבחור בר המזל ביותר הוא פרדריק, המתופף של Amon Amarth, שהחברה שלו גרה לא הרחק מהמקום. הוא הלך איתה הביתה לכמה שעות, והשאר נשארו בבאר ויוריין ואני החלטנו לטפס על גבעה ליד הכפר. לקח לנו כמה שעות להגיע לשם, אבל היה שווה את זה. נוף נפלא של הסביבה, שקט. הירידה היתה קצת יותר קשה כי התחיל להחשיך וכמעט הלכנו לאיבוד כמה פעמים.

מצאנו את החבר'ה עדיין בבאר, שתינו בירה והלכנו לישון. יכולנו לתעות במקום יותר גרוע.

היום השנים עשר, יום שני, 23 אפריל,

צכה קארל, אסן, גרמניה

(כן, הצלחנו להגיע!) היום האחרון של הסיבוב ורחוק מהבית. התעוררנו מוקדם בבוקר, התארגנו במהירות כדי שנוכל לצאת לדרך ברגע שנסדר טרנזיט או אוטובוס. הטרנזיט הגיע בשעה אחת עשרה, שעה אחרי שהתקשרנו. הוא היה קטן מכדי שכל הדברים ייכנסו לתוכו ולא רצינו להשאיר שום דבר מאחור. אחרי שעה נוספת הגיע רכב לשלושים אנשים. ארזנו את הכל ונסענו, היה כבר מאוחר והיינו בספק אם נגיע לאסן בזמן כדי לנגן. ההרגשה היתה כמו בטיול בית ספר עם הסביבה היפה. מעבר ברנר והדולומיטים הם מראה יפהפה. כשנכנסנו לגרמניה הנוף הפך פחות מעניין ודי מהר רובנו נרדמנו. עשר שעות נסיעה לאסן וכשנגיע נצטרך להופיע אחרי Marduk. הם התחילו לנגן כשהגענו. Sinister כבר עזבו ו-And Oceans עוזבים תוך כמה דקות. Marduk עוזבים מיד אחרי שהם יורדים מן הבמה. לא בדיוק היום האחרון של הסיבוב שציפינו לו. בדרך כלל המסיבה היא הטובה ביותר ביום האחרון. Amon Amarth הצליחו יפה באסן, הרבה אנשים נשארון לראות אותם מנגנים ושוב הם נהדרים. לא היו מתיחות של היום האחרון, היום. חבל, אבל נעשה אותם בפעם הבאה. קיווינו שטד יצטרף אלינו על הבמה בשיר Evil Dead, שייקרא מחדש Evid Ted, אבל הוא עסוק בהתארגנות כי גם טפשבּ דָ מאָ דָ היו צריכים לעזוב מיד אחרי ההופעה כדי לתפוס טיסה לבריסל. נשארנו עם מאה איש בזכות קארל. הרגשה די מדכאת אבל לא להרבה זמן כי כל מי שנשארו הם המעריצים של God Dethroned, שגרמו לנו ליהנות בהופעה הזאת הכי הרבה מכל הסיבוב. זה היה כמו להיות Marduk פעם אחת. לנגן כמו להקה מרכזית עם האנשים שבאו לראות רק אותך. המסיבה הפרטית שלנו. וכך, אחרי שנתנו להם את הכל ואחרי שנפרדנו מכל הצוות, הלהקות והנהגים ואחרי שדיברנו עם Amon Amarth ועם Janne על האפשרות של סיבוב משותף נוסף של שלושת הלהקות, אנחנו אורזים הכל ונוסעים הביתה. משאירים מאחור סיבוב הופעות קשה, מעייף אבל טוב!

(God Dethroned) **Jens**

W:O:A
02.-04.08.2001

מי שאמר שרוח המטאל מתה, כנראה לא ביקר בפסטיבל וואקן בגרמניה. וואקן, עיירה גרמנית שלווה, הנמצאת צפונית להמבורג, מאכלסת מדי שנה עשרות אלפים, אם לא מאות, מטאליסטים מכל קצות אירופה, (ואפילו מיפן ומאוסטרליה!), ליומיים של דפיקה בראש, של בירות אדרלנין לרוב והמון מטאל. Wacken Open Air, הנחשב לפסטיבל המטאל הגדול ביותר באירופה, מתקיים על שטח חקלאי עצום, המחולק לשטח הפסטיבל עצמו, ולאזור הקמפינג. בשטח הפסטיבל ממוקמות שתי במות עצומות בגודלן - שאחת מהן מחולקת לשניים, שנקראת: Double Mega Stage, עוד אחת קטנה יותר שנקראת Party stage, והבמה הרביעית שנקראת Wet Stage, היא ממוקמת מחוץ לשטח הפסטיבל, ליד דוכני האוכל ושוק המטאל. ה-Wet Stage היא "במת חינם", כלומר, לא חייבים לקנות כרטיס לפסטיבל ואפשר לבוא ולראות הופעות שמתקיימות על הבמה הזו - חינם. אח! רוח המטאל!

השנה בניגוד לשנים קודמות, ההופעות התחילו בלילה שלפני היום הראשון והרשמי של הפסטיבל. מארגני וואקן קראו לזה "בונוס", וזה אומר שזה נותן לנו יומיים וחצי של פסטיבל והמון מטאל. נסענו לוואקן מהמבורג בבוקר, יום קודם (שעה נסיעה), אני ועוד שני חברים. המקום כבר היה מלא ברבע מאוכלוסיית המטאל שעתידה להגיע. אנשים מקימים אוהלים, שותים בירות, כבר על הבוקר, ובודקים את מעט הדוכנים שכבר הוקמו. הארגון של הפסטיבל, כמו כן ההפקה כולה מאורגנת ומדוקדקת עד היסוד (גרמנים, לא?) אנשי אבטחה המכוונים את המכוניות ואת "לובשי השחורים" לעבר אזורי הקמפינג ודוכני מכירת הכרטיסים. הכל מתבצע בסדר מופתי. רחבות הדשא האין סופיות עדיין נקיות מלכלוך, והאווירה כולה היא אווירה נפלאה של התחלת מסיבה ענקית שתמשך כמעט שבעים ושתים שעות.

ב-wet stage יש די-ג'יי המנגן מטאל ללא הפסקה ובפנים - מאות מטאליסטים "על קוצים", דופקים את הראש ומחכים לדבר האמיתי. בערב, באיזור הקמפינג, מקימים אוהלים ועורכים הכרויות עם השכנים החדשים שיהיו לידך בשלושת הלילות הקרובים
(לא ניתן לצאת עם הרכבים). בצד אחד - שבדים שיכורים, שנסעו ארבע-עשרה שעות עד לוואקן, ובצד השני גרמנים שיכורים, שזו להם כבר הפעם הרביעית ברציפות בוואקן. אלה עתידים להיות ימים מעניינים ביותר! לקול פתיחת פחיות הבירה ושיחות "מטאל" עם השכנים, נכנסנו לאוה־לים, כשברקע אנשים מכל קצוות אזור הקמפינג, שרים לצלילי מטאל המתנגן מכל רכב אפשרי, וצרחות אחידות מכל עבר שזועקות מילה אחת: "metaaaaal".

בבוקר, כבר כל האזור מוקם, דוכני האוכל, הבמות בשטח הפסטיבל, הכל כבר מוכן ומזומן לקבלת הקהל שימלא את האזור היום, ומחר עוד יותר. הלילה יפתחו את ההופעות W.A.S.P והלהקה הגרמנית Crematory. ומחר יתחיל הפסטיבל באופן רשמי. כבר בשעות הערב המוקדמות, מתחילים להכניס את כולם לאזור הבמות. הקהל כבר מתנדנד מרוב שיכרות אבל עדיין עומד בתור, בסדר ראוי לשבח. הכניסה לשטח הפסטיבל מלווה באדרנלין והתרגשות לא מהעולם הזה. אני נכנסת פנימה ועומדת מול הבמות העצומות הללו. מסביבי עשרות אלפי מטאליסטים, שטווח הגילאים שלהם נע בין עשרים לשישים!! עשרות דוכני בירה, וכולם שותים ומחייכים אליך כל הזמן, מזמינים אותך לשתות איתם, כי אחרי הכל.. כולנו באנו למטרה אחת - לשמוע לראות ולנשום מטאל. מסביב המוני דוכנים ושוק שמוכרים כל דבר אפשרי שקשור במטאל. לונגים ודברי המזרח הרחוק לא תראו שם. רק מתכות והרבה!

בערב כבר כולם מתקבצים מול החלק הימני של ה-Double Mega Stage. הבירות נשפכות כמו מים וכולם מחכים להופעה הראשונה. בינתיים מודיעים ש-Crematory יופיעו רק מחר. הקהל מגיב באדישות, לא משנה מי יעלה על הבמה, רק שיעלו ושנתחיל את הבלאגן. הלהקה הראשונה שעלתה באה מארה"ב, להקה לא מוכרת שמונה שנים-עשר חברים בעלי חזות הממ.. מקורית ומעניינת.. שלוש בנות, חשופות חזה מקפצות על הבמה, אדם על קביים, יורק אש, נגנים לבושים בויניל, כפפות רשת, לוק מאד fetish, וסולן (עם פוטנציאל!) ששר חומר מקורי לצד קלאסיקה, כמו KISS ואליס קופר. הבנות ומופע המין שהיה על הבמה הקפיץ לכולם את ההורמונים ועד מהרה כולם שכחו את ההלם המתבקש למראה הקרקס על הבמה והחלו נהנים מהמופע.א ך הגדולים מכולם לא איחרו לבוא, וכעבור שעה עלו לבמה מפלצות התהילה: W.A.S.P.!!!!

הקהל כבר היה צמא למטאל, כולם כבר רצו את זריקת האדרנלין לוריד. ולקולות: "W.A.S.P.! W.A.S.P.!", הם עלו לבמה. לבושים בויניל שחור ועם איפור כמו בימים הטובים, הם עלו עם אותה התרגשות של הקהל. על פניו של Blackie Lawless, הסולן האגדי, אפשר היה לראות את פרצי האדרנלין. בשיר הראשון הוא היה כלו אקסטזה, עיניו ריצדו לכל פינה, בולעות את הקהל. הם ניגנו להיטים אגדיים, לצד חומר מהאלבום החדש: "Unholy Terror", והקהל קבל אותם באהבה המגיעה להם. פשוט מדהים לשמוע את כל הקהל שר יחד עם בלאקי את ה -"oooooh" בפזמון של "Wild Child". הם נותנים שואו אדיר ובמיוחד - בלאקי.
ב-"I Wanna Be Somebody", הוא כבר מטפס על המיקרופון המיוחד שלו, מתנדנד עליו מצד לצד ושר מעומק גרונו. גם הזיקוקין והאפקטים הם חלק הכרחי במופע שלהם. ובעוד המתופף מכסח את התופים בדאבלים (גם כשלא צריך..) בלאקי יורה אש (כן, כן, אש!) מאזור איבר מינו!

W.A.S.P, מציגים את הגיטריסט החדש שלהם, והתגובות בקהל צוננות ביותר. אבל הוא לא מאכזב ונותן הופעה אדירה. הוא בהחלט מה שמצפים מ-W.A.S.P, גיטריסט ענק ואיש במה גדול. את המופע הם סגרו עם אחד מלהיטיהם הגדולים "Fuck Like A Beast", שעורר שערוריות לא קטנות בזמנו. השיא מגיע כאשר בלאקי לוקח שתי גולגלות מלאות בדם, (או צבע מאכל?!), ושופך אותן על פיו. את סיום השיר הוא כבר שר כשדם מרוח על שפתיו, נשפך על חזהו מראה מדהים. הם יורדים לקול תשואות, ואני נשארתי מרוצה - הם נתנו הופעה אדירה. הם היו ויישארו - קלאסיקה. ליד הבמה שמעתי שני נערים בני חמש-עשרה (מראה נדיר בוואקן דר"א), עם מבטא בריטי, אומרים שהלהקה הזו גנבה את ה"לוק" לקריידל אוף פילת'. הגיע הזמן לתת להם זריקת מציאות.. להקות כמו W.A.S.P.המציאו את ה"לוק" שהיום קריידל משתמשים בו, האיפור, השיער השחור, והויניל. מי אם לא W.A.S.P.? כמובן שהעמדתי אותם על טעותם. נו.. לפחות יש להם את וואקן כדי להתחנך למוסיקה טובה!

הלילה הראשון נגמר, וכולם ממהרים לעמדות הבירה לשתיית לילה, ולאזור ה-Wet stage, שם התקיימה מסיבת מטאל כל הלילה עם תקליטן הבית.
בבוקר היום השישי, המקום כבר מפוצץ! אנשים נוהרים מכל רחבי אירופה, שיירת הרכבים עמוסה במטאליסטים, במיטב הקולקציה, ממשיכים למלא את שטח הפסטיבל. היום הראשון והרשמי של וואקן נפתח ב10 - בבוקר! למתעוררים שבינינו (ללא האנג-אובר), יש הופעה של Deceased האמריקאים שדופקים בראש ומשמשים כשעון מעורר אנושי לכל שטח הקמפינג. מי שלא מיהר להיכנס להופעות, זרם ביחד עם הרוב לעיירה וואקן עצמה למלא את המצברים בשתייה (והרבה) ובקצת אוכל. זה מחזה משעשע לראות סופרמרקט שכונתי בעיירה שלווה כמו וואקן, מתמלא במטאליסטים מכל הסוגים שיוצאים רק עם דבר אחד.. אלכוהול!

בינתיים, הפסטיבל בעיצומו. אנשים שותים ונהנים לקול המטאל הדופק בראש. בשעה שלוש אחר-הצהרים, עלו Napalm Death בלבוש קיצי הכולל: שורטס וסניקרס. הם נכנסים עם דאבל בס עצבני, שכבר מהשניה הראשונה מקפיץ את הקהל. בארני, הסולן, משתולל ללא הרף, רץ מצד אחד של הבמה לצד השני, אחוז טירוף, עם ההבעות המשעשעות שיש לו בזמן שהוא שר. השירים של נפאלם, למי שלא מכיר, הם לרוב שירים קצרים של שתים-שלוש דקות. תארו לעצמכם מהירות פסיכית של דת-גריינד בשתי דקות! ובכל שיר- הם נותנים את המיטב!! ב-nazi punk fuck off, בארני שואג, והקהל עונה לו בחזרה. שירים מהאלבום החדש והמצוין שלהם מתקבלים בברכה אצל הקהל, הנהנה מכל רגע. לקראת סוף ההופעה, אפשר לחוש במעט עייפות אצל החבר'ה מנפאלם. שיין הבאסיסט נראה תשוש לחלוטין, ובארני כבר לא מקפץ, אלא צורח ומנסה להמשיך. כשהם מודים לקהל ויורדים, אפשר לחוש שטיפה נגמר להם הסוס. או שאולי שעת הצהריים לא הטיבה איתם? ההופעה היתה אדירה, אך נחלשה לקראת הסוף, ולמרות זאת הקהל מרוצה עד השמיים. ההופעות נמשכות אחת אחרי השניה. אחרי שעה כבר עולים יורשי העצר של הפאואר-מטאל, Primal Fear. גבירותי ורבותי, למי שלא מכיר, להקה גרמנית, שמרימה את כל חובבי המטאל המסורתי, וגם את אלה שלא, על רגליהם השיכורות, כדי לתת בראש. כמה כריזמה יש לסולן המדהים הזה: Ralf Scheepers, והכימיה המדהימה שיש בין כל חברי הלהקה! החומר שנוגן בהופעה היה לרוב שירים מ-"Nuclear Fire", וכל וואקן רעד מהטונים הגבוהים, אליהם מגיע הסולן (בווסט מעור- כמו תמיד), המוכשר הזה. והקהל מדקלם את כל המילים יחד איתו! הסאונד שלהם היה מצוין, מה שתרם לכל שיר להשמע ממש כמו בדיסק, ועלי לציין שגם מי שלא אוהב את הסגנון, יהנה לראות את המעצמה הזו על במה. פאואר-הכי משובח עושים החברה האלה, ויסכימו איתי כולם. כשהם יורדים מצידה הימני של הבמה, כבר מכינים את הצד השמאלי לאדון Paul DiAnno ולהקתו Killers. פול, שעולה לבמה בלבוש ההארדקוריסטי הקבוע שלו, הכולל גופיית כדורסל שחורה, חושפת קעקועים ושרירים, ובנדנה, פורץ לבמה עם השיר: "Killers" האגדי, והקהל קופץ כמשוגע. האדון לבית דיאנו צורח למיקרופון כמו בימים הטובים! ועוד באמצע ההופעה מחליט פול לעשות חיקוי משעשע למייקל ג'קסון, ואחריו - דופק בראש עם "Warchild". הסאונד מצוין, והנגינה פשוט נהדרת. כייף לשמוע קלאסיקה של מיידן על במות וואקן!

לאחר שפול צוחק גם על בריטני ספירס, ההופעה נמשכת, אם כי ניתן לראות מעט שיעמום אצל הקהל. בדיוק כשהם על סף הירדמות כללית, פול מפציץ עם: "Phantom Of The Opera", בגרסה מדהימה וארוכה במיוחד, עם סולו מפוצץ, והקהל שב לערנותו המרבית וצורח את המילים יחדיו. פול יורד והקהל רעב לעוד. בצידה הימני של הבמה כולם ממהרים לקבל את פניהם של האמריקאים האגדיים מסיאטל: הלא הם Nevermore. אחרי אלבומם החדש והמופלא: "Dead Heart In A Dead World", הצפיות מההופעה שלהם עצומות. כל הקהל מחכה בקוצר רוח, ואז הם עלו. בתלבושת שחורה מעור, ועם Warrel, הסולן עם כובע הבוקרים השחור. Nevermore, פתחו את ההופעה עם: "Narcosynthessis", השיר הראשון מהאלבום האחרון. את ההשתוללות של הקהל אי אפשר לתאר במילים.
Nevermore, ממשיכים בעוד שירים מהאלבום החדש, וכאשר השיר "Heart Collector" מתנגן, - ווארל צורח לקהל לשיר איתו את הפזמון. הקהל שר אתו את כל הפזמון המתחיל בשם הלהקה: "Nevermore to feel the pain...", בדיוק מופלא, ו-ווארל ושארחברי נוור-מור מסתכלים מחויכים לעבר הקהל, המקבל אותם בהפגנות אהבה מכל עבר. הכימיה ביניהם לבין הקהל עובדת מצוין, והם ממשיכים עם שני שירים מ-"Neon Black", האלבום הלפני אחרון. השואו שלהם, והמוסיקה הכל-כך ייחודית, עושים את ההופעה לבלתי נשכחת. לקראת סוף ההופעה ווארל מספר על Sanctuary, להקתו הקודמת, (המורכבת מרוב חברי Nevermore הנוכחיים) וצורח למיקרופון: "עכשיו נראה לכם מה זה אולד-סקול טראש" ושר שיר של סנצ'וארי.. שיר מצוין והקהל עומד על הרגליים וקופץ כמו משוגע. הקהל אוהב אותם ונוור-מור אוהבים את הקהל, הד-באנגינג מטורף הלך שם, ואת סוף ההופעה הם מקדישים לקהל עם השיר המצוין: "Dead Heart...", שיר הנושא והשיר שסוגר את האלבום.

הקול הכל-כך ייחודי שלו, והסאונד הזה השמור רק לנוור-מור, פילחו את האויר בוואקן - הופעה מדהימה! והקהל מבקש עוד ועוד וצורח "Nevermore!!", אבל

Pics: Chen Tzirtiat / Grave Digger Pics: Martin Fist

לצערנו – אין הדרנים בוואקן.. הכל צריך לדפוק לפי לוח-זמנים שנקבע מראש. אחרי נוור-מור – עולה עוד חבורה של אמריקאים קלאסיים: OverKill – הבלתי מנוצחים! כשרואים הופעה של אוברקיל נשאלת השאלה: "האם רק היום הם התחילו להופיע?" ולא בגלל דבר רע, חלילה, אלא מפני שהשוואו האדיר הזה שהלהקה נותנת על הבמה, העמוס במרץ באנרגיה והמון אדרנלין... אפשר לחשוב כאילו הם לא הופיעו מעולם ורק ישבו ואגרו מרץ בשביל הוואקן. קשה להאמין שהחבר'ה האלה קיימים משנות השמונים המוקדמות, ועוד נותנים שואו כזה אדיר. נדמה כאילו עם השנים, הם רק החכו והשתבחו. בובי, הסולן, רץ מצד אל צד, צורח במלוא גרונו את הטראש האמריקני הישן והטוב. והסאונד? נו מה מצוין, כמובן! ב-"Illimination", הקהל משתולל ללא הכר, וקופץ ביחד איתם על הבמה, וב-"Fuck you" הקלאסי, כולם שרים יחד אתם. (תארו לעצמכם את כל וואקן צורח: פאק יו!!) בובי לוקח את המיקרופון ומנצל הזדמנות פז זו, לומר לקהל שכל-כך טוב להופיע בוואקן, ושהכי חשוב: שכולנו נשמור על גחלת המטאל!! הקהל מוחא כפיים בהתלהבות, ובובי ממשיך ואומר שכל-כך טוב לראות קהל מפרגן כזה. הוא מסיים את המופע כשהוא מקדיש שיר לקהל...Union we stand.

איזו קלאסיקה! כמה משובח! הופעה אדירה יש לחברה האלה! לראות את אוברקיל לייב, זו חוויה ובובי צודק.. צריך לשמור על גחלת המטאל! ההופעות נמשכות אחת אחרי השניה, כאשר בד-בבד יש הופעות על כל הבמות. זה הזמן לאכול משהו באחת מעמדות המזון הפזורות לכל אורך השטח. האוכל, למקרה שתהיתם, נע בין סוגי פיצות מוז־רות, צ'יפס בלגי, ואפילו שווארמה!
אבל, כמו שאמר ידידי ההולנדי שהצטרף אלי לארוחה: "האוכל בפסטיבלים לא צריך להיות טעים – הוא צריך להיות מספק"– וצדק בגדול... את שתיית הבירה, באחד הבארים בשטח הפסטיבל, עשינו שנינו ועוד חבורת נורווגים, שהיו נרגשים לקראת הלהקה שעלתה לבמה.

Therion. ההופעה שלהם, למי שלא מכיר, כוללת להקה, מקהלה, ואם אתם ברי מזל ואתם בהופעה הנכונה, גם תזמורת סימפונית שלמה. לוואקן הם הביאו רק את המקהלה, וביחד עם השואו, המאד מיוחד שלהם, הם נתנו הופעה מאד מרשימה! שירים קלאסיים מ-"Theli", לצד שירים מהאלבום החדש "Secret of the Runes", עם משחקי אורות ועשן על הבמה. השירה מצוינת, המקהלה מוסיפה המון, – וואו! בהחלט שווה לראות אותם! כשהם סיימו עם: "To Mega Therion" להיטם הגדול, שרתי את המילים בקולי קולות והבארמן זיכה אותי בבירה חינם! שווה לשיר טריון בוואקן, כנראה..
ובירה חינם תמיד תתקבל בברכה!

הערב כבר יורד, והיום הראשון כמעט בא לסיומו. בבאק-סטייג' יש חגיגה גדולה, הבארים שם מפוצצים מכל הבא ליד באנשי מוסיקה מכל הסוגים, כולם באווירה שמחה, שותים ונה־נים, מזמינים אותך מכל עבר להצטרף אליהם לשתייה. את

היום הראשון מסיימת להקה נורווגית מצוינת: Dimmu Borgir. הבמה מתמלאת באור ירוק, ועשן גיהינום מכל פינה. לצלילי האינטרו הם עולים. Shagrath, הסולן המצוין שלהם, עולה לבמה בחצאית גותית שחורה, ועם כפפות תואמות. הוא צורח מעומק גרונו, ומותיר את הקהל עומד חצי מהופנט. אלה שנשארו להופעה הזו ושרדו יום שלם בלי ליפול משיכרות/עייפות/ מחק את המיותר, נהנו מהופעה אדירה ויוצאת דופן. כשדימו-בורגיר יורדים מהבמה, בשלוש בלילה, כולם מתנדנדים לעבר אזור הקמפינג לתפוס תנומה או להתעלף בשקט אחרי היום הראשון שנגמר. שכנינו השבדים לקמפינג, כבר לא צורחים הלילה. הם מעולפים באהלים שלהם מרוב עייפות וגם אנחנו גמורים.. לאחר שתיית בירה אחרונה בגשם הגרמני שהפתיע פתאום, הלכנו לישון עייפים. לילה טוב וואקן.

לקול התיפוף העצבני של "Cryptopsy", באחת עשרה בבוקר(!) שעה בלתי אפשרית, התעוררנו לבוץ ולאדמה רטובה של לילה גשום, ולארוחת בוקר הכוללת בירה דובדבן (כן, יש חיה כזאת) ונקניקיות עם ביצה. (זה אמור להיות מספק! לא טעים!) היום השני והאחרון של וואקן התחיל.. בשטח הפסטיבל נראה כאילו כולם כבר הגיעו לפנינו. את הבוקר בילינו ב-Metal Market, המפורסם של וואקן, הממוקם בתוך אוהל ענק מחוץ לשטח הפסטיבל. בתוך האוהל מאות דוכנים שמוכרים את כל מה שמטאליסט צריך. דיסקים חדשים/ ישנים, יד ראשונה/ שניה, תקליטים נדירים, ויניל, אוספים, הוצאות מיוחדות, גרסאות.. הכל! אפשר ללכת לאיבוד מהכמות (והאיכות), בקיצור שוק מהאגדות.

אחרי בילוי של כמה שעות שם, חזרנו לשטח הפסטיבל לקבל את פניה של להקה גרמנית מאד מיוחדת ומאד טובה, שהופיעה על ה-Party Stage. ואכן היתה שם מסיבה...! Tankard – זה שמם. זוהי להקת טראש ותיקה, שהוציאה המון אלבומים והיא נותנת הופעה בלתי נשכחת. הסולן, שרץ מצד לצד על הבמה ולא מפסיק ולו לדקה, חושף את כרס הבירה המרשימה שלו, לעיתים תכופות, בזמן ההופעה, ואפילו מתופף עליה עם המיקרופון – לקול צחוקו של הקהל. הגיטריסט נותן סולואים מרשימים ושואו אדיר– בפנים מחויכות ממה שהסולן הזה עושה על הבמה. השיא מגיע כאשר הבחור אוחז כוס בירה, ועושה לעצמו מקלחת בשידור חי, עם הבירה, בעודו שר למיקרופון! האלבום האחרון שלהם נקרא: "Kings Of Beer", והם בהחלט מוכיחים זאת!

הקהל אוהב אותם, וב-Zombie ההשתוללות, בקדמת הבמה, גדולה מהרגיל. בינתיים, באותו הזמן Grave Digger המעולים מופיעים על הבמה המרכזית. מתגובות שאספתי בבאקסטייג', מסתבר שהיתה להם הופעה מצוינת והקהל נהנה, אבל החברה בלהקה לא כל-כך מרוצים... עוד לא הספקתי לשאול "למה" וכבר מיהרתי לראות את In Flames על אותה הבמה בצד השני שלה. גם ההופעה של אין פליימס השבדים, לא מאכזבת לעולם, וההופעה משובחת

ונהדרת. ההופעות בוואקן מתקיימות אחת אחרי השניה ברציפות, ועל שתי במות שונות יש הופעות באותו הזמן, לבחירת הקהל. להקות עלו וירדו בקצת מסחרר. Naglefar, Opeth, Nightwish שכמעט כולם הגדירו אותם כהופעה הכי טובה של וואקן השנה, ו-HammerFall, שהקהל פירגן להם לאורך כל ההופעה ושר בקולי קולות את המנוני ההסתדרות שלהם.

אך אין ספק שהשיא של הפסטיבל, ההופעות שכולם מחכים להן בקוצר רוח, הן ההופעות שסוגרות את הפסטיבל. ולא סתם שומרים את הטוב לסוף. Motörhead הבריטים ו-Sodom הגרמנים. לפני ההופעה של מוטור-הד, כל הפסטיבל מתרוקן ומתנקז לכיוון הבמה הימנית. עמדות הבירה כמעט ריקות מאדם, דוכני האוכל שוממים.. מחזה ממש לא רגיל! נדמה כאילו כל אנשי וואקן חיכו להופעה הזו. ההתרגשות באויר. על הבמה, יורד מהתקרה נשר מתכת, חלק מהתפאורה של מוטור-הד. והקהל כולו שואג ומניף את ידיו באויר. בהופעה של מוטור-הד לא נתנו לנו, (הצלמים/ כתבים), להיכנס לאזור הקדמי של הבמה, כמו בהופעות הקודמות, מחשש לחיינו! (כן, כן! שמעתם נכון) השומרים ואנשי האבטחה ציפו להשתוללות ענק, ואכן – כך היה. מוטורהד עולים, ואת צרחות הקהל אי אפשר לתאר. הלהקה הקלאסית הזו קיימת כבר משנת 1975, ו-Lemmy, הסולן והאגדה החיה, נותן הופעה מרשימה ביותר, נראה כאילו הוא עדיין אי-שם בשנות השבעים, נהנה מכל שניה על הבמה. בקדמת הבמה יש השתוללות לא מהעולם הזה, הקהל מוציא את כל המרץ שאגר במשך שני ימי הפסטיבל על ההופעה הזו.! קפיצות בלתי פוסקות, דפיקת ראשים והמון פוגו בקדמת הבמה. החובשים לא מפסיקים להוציא מעולפים מקדמת הבמה, אחד אחרי השני. איזה בלאגן שהלך שם!

לא היה תור בדוכני הבירה, התאמינו?! מראה בהחלט נדיר! Lemmy, המלך הבלתי מעורער, נותן את כל כולו בקלאסיקה כמו: "Killed By Death", "Overkill"המדהים, ו-"Hellraiser",שמרים את הקהל לגבהים, שאפילו הוא לא ידע שהם קיימים!! אנשי האבטחה נראים חסרי אונים, והקהל משתולל ביחד עם Lemmy, Phillipe ו-Mike.
השלישיה הבלתי מנוצחת הזו נותנת הופעה בלתי נשכחת. הקטע הרגוע בהופעה שלהם היה כשפיליפ מציע הצעת נישואין על הבמה לחברתו. וכשהיא מסכימה כל וואקן מזילים דמעה ביחד איתם. עם שיר מהאלבום האחרון הם מסיימים ונדמה שכל אנשי האבטחה נושמים לרווחה. הקהל כולו סחוט, רץ וממהר לצידה השמאלי של הבמה כדי לקבל את האגדה הבאה. Sodom, להקת טראש גרמני, שעל הבמה, כבר הציבה את התפאורה שלה: לוגו הלהקה, בענק והמון אפקטים. סודום, שהופעה זו היא מעין הופעת איחוד בשבילם אחרי שנים של שתיקה, מצלמת את ה-DVD שלה: סודום-לייב, בוואקן השנה.

טום אנג'ל ריפר או ה"דוד טום" בכינויו המוצלח, עולה לבמה כמו בימים הטובים.

הקהל מקבל אותו באהבה, אם כי בעייפות נראית לעין. השיר הראשון מגלה לסודום ולכולנו שהסאונד נשמע ממש רע. גיטרות חזקות מדי ובקושי שומעים שירה. השיר השני היה "Agent Orange" המצוין ועדיין הסאונד לוקה בחסר. הקהל נראה סחוט אחרי מוטור-הד ומגיב בקושי. בשיר השלישי אנשי הסאונד כבר מתקנים את הבעיה והסאונד המצוין של וואקן חוזר. סודום נותנים את המיטב שלהם, שירים מהאלבום האחרון ושירים מהחומר הישן והטוב. הקהל קצת עייף, וטומי שואל בגרמנית את הקהל אם הוא נרדם... ב-"Remember", הקהל מתחיל לשתף פעולה, וסודום מפעילים את שפע פעלולי הבמה שלהם – זיקוקין פורצים מכל פינה, עמודי אש, והרבה חומר טוב ומהיר מצד הלהקה, מרימים שוב את הקהל העייף למעלה. ההתעוררות נראית לעין ולקראת הסוף כבר וואקן שאג כמו מקודם.

ההופעה שלהם היתה אדירה, המתופף כיסח את התופים, הגיטרות נשמעו מצוין, והשירה של טומי נשמעה טוב מאי פעם. זו אחת ההופעות שהכי חיכיתי לה– ולא התאכזבתי. סודום סגרו את הפסטיבל עם טעם נפלא של עוד. כשהם יורדים, עולה לבמה הוגה ומפיק הפסטיבל, מודה לקהל שהגיע ונשאר, ואומר "see you next year" הקהל עונה לו ב-YEAHHHHHH ארוך, וברור לכולנו שבשנה הבאה נתראה באותו מקום ובאותה השעה!

וואקן נגמר ועם הסוף באות חגיגות הסיום. ב-wet stage, תקליטן הבית, עם מיטב הלהיטים. בבאקסטייג' אין מקום לזוז מרוב אנשים השותים ונהנים, חברי להקות עייפים ומרוצים, לצד אנשי מוסיקה נלהבים. גם באזורי הקמפינג הקהל עושה מסיבה משלו, ושותה את כל שאריות הבירה משלושת הימים האחרונים. מכל רכב מתנגן מטאל בווליום גבוה, וכולם שוכחים את העייפות ורק רוצים עוד.

ביום ראשון בבוקר, כשפתחתי את האוהל ויצאתי החוצה, השעה היתה שעת בוקר מאוחרת, והגשם לא הפסיק לרדת. הרוב כבר התקפלו ונסעו, ולא ניתן לראות פיסת דשא אחת מרוב פחיות בירה מרוסקות על הרצפה. כשיצאנו מהעיירה נתקענו בפקק של שלוש וחצי שעות(!!), בשיירה של מכוניות שכולן שייכות למטאליסטים, שמחייכים אליך מכל רכב ועושים את תנועת הקרניים המפורסמת מהחלונות. כשיצאנו מהפקק ונסענו לעבר המבורג, הגשם עדיין לא הפסיק לרדת.

החוויה המדהימה הזו הנקראת וואקן, תישאר תמיר חקוקה אצלי. הפקה כזו עצומה ומאורגנת להפליא, מטאל משובח מכל הסוגים, והכי חשוב: קהל מטאליסטי אמיתי שנסע שעות, דפק את הראש במשך שלושה ימים ונהנה מכל שניה. הספירה לאחור לוואקן 2002 החלה (תבדקו באתר!) ואני ממליצה לכל מי שחי, נושם ואוהב מטאל, לא לפספס את החוויה הזאת בשנה הבאה.

אז מי אמר שרוח המטאל מתה ?!

קארן אשד

10 Ozzy Osbourne
Mötley Crüe
Ayreon
Tierra Santa
Sinergy
Eidolon
Borknagar
Mayhem
Sanctus
The Black League
Memory Garden
Bang Your Head 2000

13 Rhapsody
Primal Fear
Immolation
Imagika
Gardenian
Easy Rider
Chinchilla
Axxis
Kreator
Nile
Malevolent
Creation
Ancient Rites
Children Of
Bodom
Nostradameus

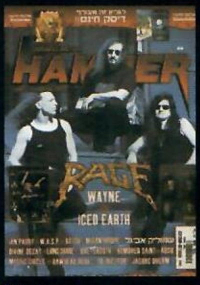
15 Pretty Maids
Die Toten Hosen
Stratovarius
Amorphis
Steel Prophet
Hades
Amon Amarth
Behemoth
Melechesh
Flotsam&Jetsam

11 Labyrinth
Hypocrisy
White Skull
Joe Lynn Turner
Victor Smolski
Uriah Heep
Virgin Steele
40 Grit
Rotting Christ
Morbid Angel

14 Dimmu Borgir
King Diamond
Skyclad
Iron Savior
Enslaved
Yngwie J. Malmsteen
Soilwork
Racer X
Onkel Tom
Avalon
Falconer
Crest Of Darkness
God Dethroned
Narnia
Cydonia
Stratovarius

16 Rage
Wayne
Iced Earth
Ian Parry
W.A.S.P.
Artch
Misanthrope
Divine Decay
Lions Share
Bal - Sagoth
Armored Saint
Absu
Mystic Circle
Rawhead Rexx
TO/DIE/FOR
Jacobs Dream

12 Helloween
Lizzy Borden
Six Feet Under
CJSS
After Forever
HammerFall
Vanize
Sigma
Symphony X
Crematory
Nevermore

עשה מנוי
קבל 12 גליונות
ושלם על 10 בלבד!
12 גליונות
כולל דיסק אוסף המצורף חינם לכל גליון
ב-299 ש״ח
(במקום 358 ש״ח בחנויות)

ניתן להזמין גליונות קודמים 30 ש״ח
(כולל משלוח)
טלפון להזמנות:
03-6881410

ISRAELI METAL HAMMER

נא סמן במשבצת הרצויה

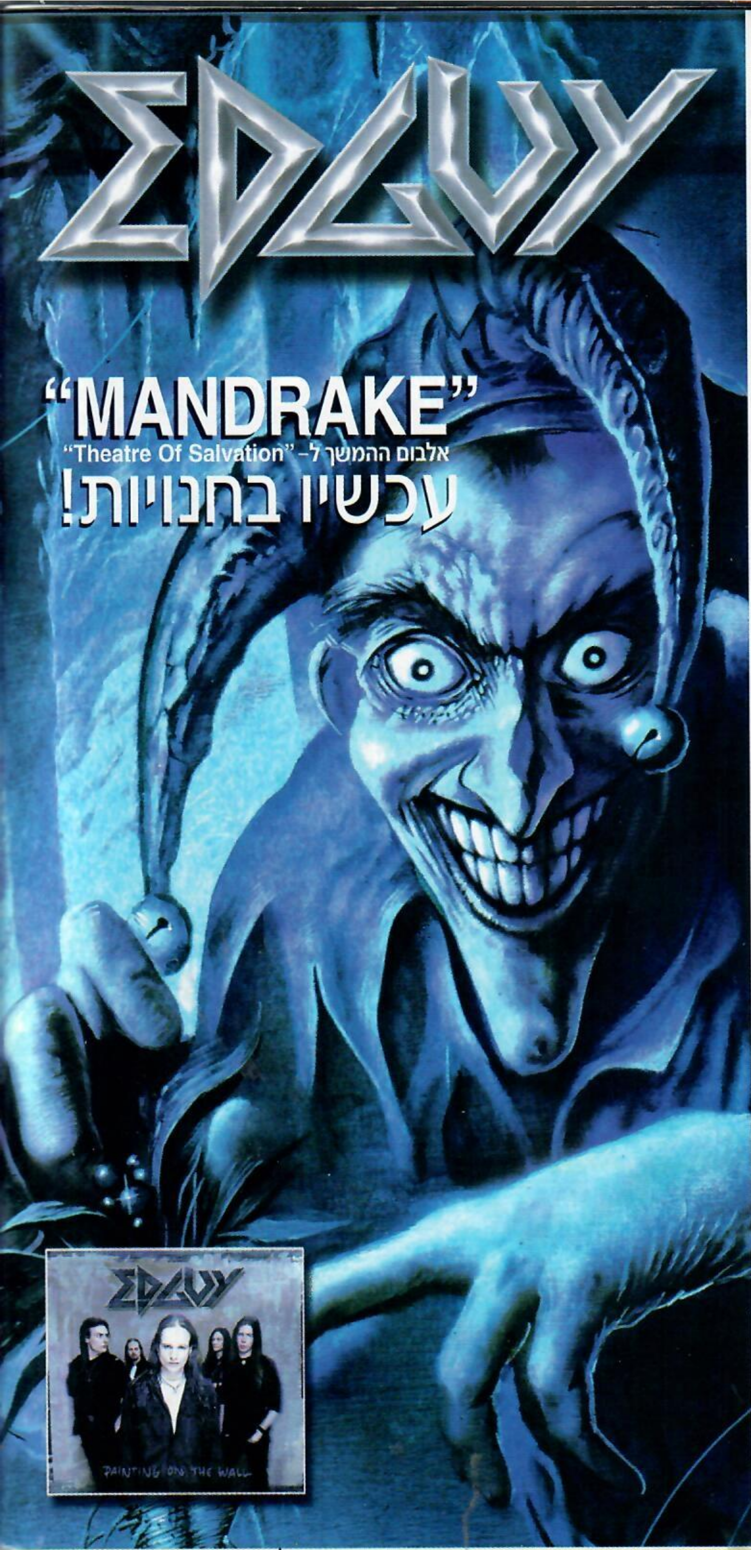
כן! אני מעונין במנוי ל-12 גליונות במחיר 299 ש״ח
12 גליונות+דיסק לפי הסגנון שלי

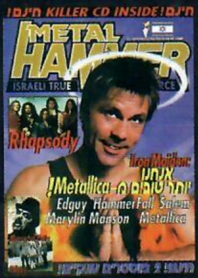
כן! אני מעונין במנוי ל-6 גליונות במחיר 160 ש״ח
6 גליונות+כובע METAL HAMMER ISRAEL

נא מלא פרטים מלאים בכתב ברור
נא חייבו את כרטיס האשראי שלי:

○ ישראכרט ○ ויזה ○ דיינרס ○ אמריקן אקספרס
מספר כרטיס
תוקף
מספר ת.ז.
שם משפחה
שם פרטי
כתובת
מיקוד
טלפון
נייד

ניתן גם לשלוח המחאות והמחאות דואר לכתובת המערכת לפקודת:
מ.מ.י. מיוזיק מדיה ישראל בע״מ ת.ד. 52043, תל אביב 67212
טלפון: 03-6881410 פקס: 03-6885187

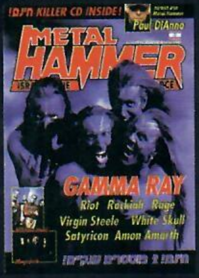
1 Iron Maiden
Edguy
HammerFall
Salem
Rhapsody
Marilyn Manson
Metallica

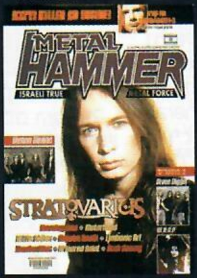
4 Blind Guardian
Bonfire
Betrayer
Pegazus
My Dying Bride
W.A.S.P.
Iced Earth
Domine
Soilwork

7 Cradle Of Filth
Sinner
Pink Cream 69
Squealer
Vader
Mago De Oz
Angra

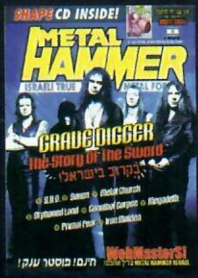
2 Gamma Ray
Riot
Rockiah
Virgin Steele
White Skull
Satyricon
Amon Amarth

5 Stratovarius
Vision Divine
Running Wild
Motorhead
At The Gates
Napalm Death
Limbonic Art
Vanden Plas
Armored Saint
Arch Enemy

8 Iron Maiden
Helloween
Brainstorm
Power Symphony
Mrs. Hippie
Nashville Pussy
Theory In Practice
Drakkar

3 Grave Digger
U.D.O.
Saxon
Metal Church
Primal Fear
Orphaned Land
Cannibal Corpse
Megadeth
Iron Maiden

6 Metallica
Anthrax
Slayer
Danzig
Metalium

9 Nightwish
Edguy
Rob Hlaford
In Flames
Mastermind
King's X
Nocturnus

Royal Hunt

בנושא השירה היינו מאד בני מזל. עם הסולן הראשון שלנו המצב היה מאד קל, כי כולנו היינו צעירים ובראש אחד. אחרי שנתיים של הופעות בלתי פוסקות וחיים מטורפים בדרכים הוא פשוט התעייף מזה. עם הזמר השני, D.C. Cooper, המצב היה שונה. הגישה שלו בלהקה היתה בעייתית מאוד. הוא תמיד ראה את עצמו כנפרד מאתנו ובלהקה דבר כזה ממש לא הולך. הוא התנהג כמו פרימה דונה וזה היה אידיוטי. אחרי שהוא עזב הוא האשים אותי בכל, ומה אני יכול לעשות, אנשים יאמינו למי שהם רוצים. אפילו להקות שהופיעו אתנו באותה תקופה כמו Saxon אמרו לנו כל הזמן שהם לא מבינים איך אנחנו יכולים להתמודד עם זמר כזה. זה כמו בנישואים. אף אחד לא יודע מבחוץ איך זה בדיוק בפנים. בסופו של דבר, הוא עזב ויש לנו עכשיו את ג'ון והמצב הוא אידיאלי, הכי טוב שהיה לנו עד עכשיו. ג'ון נכנס ללהקה לפני זמן לא רב, אבל זה כאילו שאנחנו מכירים אותו מאז ומעולם. הוא שקט, אין לו בעיית התנהגות, מאוד מקצועי ומהיר. עשינו את ההקלטות בזריזות רבה יותר מתמיד, לא היה צריך לשחק כל כך הרבה כמו עם D.C. גם אין לי ספק שסיבוב ההופעות המתוכנן לנו השנה יהיה הרבה טוב יותר מזה של השנה שעברה בזכות ג'ון.

D.C., הוא היה זמר נהדר והוא עזב בשיאו אחרי שלוש שנים עם הלהקה. בסיבוב ההופעות הקודם ג'ון היה צריך להיכנס לתוך הנעליים הגדולות הללו ולהגיע לאותה רמה אחרי חודש אחד בלבד עם הלהקה. התוצאה היתה טובה, אבל עכשיו הוא השתפר, התעמק יותר בתפקיד שלו והוא טוב פי עשרה ממה שהוא היה אז.

יש לכם כבר הופעות מתוכננות?
שתיים סגורות בינתיים, אחת במוסקבה ואחת בדנמרק. פרט לזה אנו עומדים לנגן גם ביפן ובקוריאה, וכמובן באירופה: גרמניה, אוסטריה, שוויץ, צרפת וספרד. מדברים גם על יוון, אבל זה לא בטוח. אחר כך יהיו הופעות בדרום אמריקה. ננגן גם שלושה ארבעה שבועות בארצות הברית. חבל שנאלצנו לדחות את ההופעה אצלכם בארץ.

ארצות הברית? זה תמיד היה האזור היותר חלש עבורכם.
התחלנו שם דווקא טוב בשנים 93-94, אבל אז האקלים המוסיקלי באזור השתנה וראינו שאנחנו מפסידים כסף. בקושי מאה איש היו באים לראות אותנו כל ערב. בסופו של דבר החלטנו החלטה אסטרטגית שכדאי לנו להשקיע במקומות שבהם אוהבים אותנו כמו אירופה ויפן. בשנת 95 גילינו גם שאוהבים אותנו מאוד בדרום אמריקה ועכשיו גם ברוסיה. רק לאחרונה התחלנו לצבור מחדש מעט אהדה גם בארצות הברית.

נולדת ברוסיה, אתה חצי רוסי. אתה מתרגש מההופעה שמתוכננת במוסקבה?
מאוד! אני בטוח שזה יהיה משהו מאוד מיוחד. תמיד רציתי לבקר שם ועכשיו שהזמינו אותנו להופעה אני בטוח שיהיה ממש כיף.

יש לכם עוד תכניות?
רק הרבה הופעות. אנחנו מחכים לראות איך יתפתחו העניינים עם האלבום ואיך הוא יתקבל. אני אישית מאוד נרגש ומאוד מצפה לכל מה שצופן לנו העתיד. בכל מקרה, אחרי שנה וחצי של שקט, אני בטוח שהכל הולך להיות ממש כיף!

כרמית מזרחי

Kamelot

...והצלחתי להכניס קצת ממה שאני אוהב בתקליט, וחוץ מזה, יש לנו את תַּב אטָר, שהוא גיטריסט מדהים. לדעתי הוא כותב הריפים הטוב ביותר כיום במטאל, שכל דבר שהוא כותב פשוט יוצא מעולה.

אני מבין שעשית קצת פרויקטים מהצד.
נכון, שרתי בפרויקט ה-black metal, של הבסיסט לשעבר של Conception, שנקרא Crest Of Darkness, ואני גם מקווה לעבוד על פרויקט סולו מסוים, אבל בינתיים אנחנו בהמתנה ובמנוחה.

מה עם חברת התקליטים שלכם, אני מבין שהייתם חתומים ב-Noise, אבל הם הרי נרכשו על-ידי Sanctuary Music, זה שינה משהו מבחינתכם?
היה קצת בלגן במשך תקופה, לא ממש ידעו מה קורה במשרדים של Noise, ולא היה עם מי לדבר, אבל עכשיו הכל הסתדר, ואנחנו ממש מרוצים ממה ש-Sanctuary עושים בשביל הלהקה, אנחנו ממוקמים גבוה בסדר העדיפויות שלהם, ואנחנו זוכים להמון promotion, והרבה הופעות.

אתה מרגיש בתחייה העולמית של המטאל בשנים האחרונות?
בהחלט. אני מאמין שהסגנון הזה נועד לגדולות, יש אמנם קצת הצפה של להקות כיום, אבל זה טבעי, כשיש לכך ביקוש, חייבים להיות אלה שיספקו אותו, אני מאמין שהאהבה של המאזינים למוסיקה מרשימה, עשירה, העוסקת בפנטזיה, ומאפשרת לברוח מהמציאות, תמיד תתפוס, ואני מאמין שאנחנו, כלהקה וותיקה, נשאר על המפה.

מה בתכניות הבאות, מבחינת הופעות?
תראה, חזרנו מפסטיבל שנקרא Bang Your Head, ושם הופענו מול עשרים וחמישה אלף איש. זו היה חוויה מרשימה ביותר. וכעת אנחנו מקווים לצאת להופעות עם Vanden Plas, ו-Symphony X, בתקווה שהכל יסתדר.

טוב, תודה על הראיון, Kahn, ובהצלחה!

אלון מיאסניקוב

Six Feet Under

באזהרה שיש על התקליטים שלכם צריך להתחיל לכתוב parental fucking advisory fucking explicit lyrics...
(צוחק) (הוא צוחק המון במהלך הראיון). כן, אנחנו לא נרתעים מגסויות, הבעיה היא איך הימין הנוצרי תופס אותנו, למזלנו אנחנו לא Cannibal Corpse, אליהם נטפלים בעיקר בגלל השם שנוצר להם.

אף פעם לא הבנתי איך אותם הנוצרים שרוצים לצנזר אתכם מגיבים כשיש גסויות אצלכם.
כנראה שהם מעריצים שלנו.

כן, תאר לעצמך אותם יושבים בבית, שומעים את "True Carnage", דופקים את הראש, ואז שומעים את Ice T, ופתאום נעצרים, "מה זה? שמעתי קללה?"
(נשפך מצחוק בערך חמש דקות רצופות), כן, זה דווקא נשמע לי הגיוני! תראה, אני לא מבין מה הפחד שיש לאנשים ממילים, כולם פה משתמשים בהן, כל ילד אומר fuck you, אבל כשזה מופיע בתקליט, פתאום כולם מתעוררים, כאילו שמי שמקשיב לזה הוא איזה ילד נוצרי תמים בן חמש שאף פעם לא שמע שפה כזאת, באמת, נראה להם שמי שמקשיב ללהקה שלנו, לא שמע את המילים האלה לפני כן?

נכון, למרות שעוד פחות חינוכית היא כל ההשפעה שיש מהמילים מכל מיני סרטי אימה, הרבה מסרטי הזומבים האיטלקיים של Lucio Fulci, ואלה של George Romero.
נכון, הם ו-Dario Argento הם הבמאים האהובים עלי.

אני פחות אוהב את Argento, הוא קצת אמנותי וכבד מדי בשבילי.
נכון, הוא עובד הרבה יותר לאט, הסצינות שלו הן יותר כמו איזה שיר או הצגה אמנותית, Fulci ו-Romero מתעסקים יותר באימה חזותית, מהירה, אני לא יודע אם ראית את **"Two Evil** Eyes..."

כן, הסרט על פי Adgar Allen Poe.
נכון, הבימוי של Argento פשוט מעולה לדעתי, אבל זה ענין של טעם, אני מניח.

חבל ש-Romero אבד בעשור האחרון, מאז "Day Of The Dead" הוא עשה סרטים די טיפשיים, כמו "The Dark Half", ו-"Monkey Shines".
נכון, אבל הוא עובד כרגע על סרט זומבים חדש.

באמת? זה כבר נשמע טוב!
כן, גם אני שמחתי לשמוע על זה.

יש איזה קליפ שלכם, שיגיע עם הדיסק, נכון?
נכון, אנחנו משחקים שם זומבים, וזה זוועתי, אני מבטיח לך!

מה עם סרט, רצית פעם להיכנס לזה?
בהחלט, חברים שלי, David Roth ו-Paul Booth, שעבדו אתנו על הקליפ, כנראה יביימו אותו, ואני אכתוב את הסיפור, ואולי אשחק בו, אבל כרגע זה רק בתוכנית.

מה עם הופעות, פסטיבלים?
כרגע אנחנו אמורים להתחיל סבב עם Napalm Death Dimmu Borgir ו-Malevolent Creation. אני מחכה לזה מאד, כי גם Malevolent וגם Napalm הם חברים טובים, וגם Nick מ-Dimmu Borgir, גם הוא מעשן כבד, כמעט כמוני.

אתם אוהבים יותר להופיע בארה"ב או באירופה?
כעיקרון, בארה"ב, גם כי אנחנו מרגישים פה יותר בבית, וגם כי באירופה הם יותר בקטע של metal forever, ויותר heavy וכאלה, פה המוסיקה שלנו הולכת הרבה יותר טוב.

טוב, תודה על השיחה, Chris, ובהצלחה!

אלון מיאסניקוב

Bruce Dickinson

לסיכום, האם יש לך עוד מה להוסיף אודות אלבום האוסף?
דיסק האוסף הוא פשוט פנטסטי! יש בו הרבה חומר נדיר ומיוחד, ואני בטוח שיסקרן ויעניין את המאזינים, ויש גם כמה קטעים חדשים ומצוינים.

האם יש לך כוונות להופיע בסיבוב סולו?
לא עם האלבום הזה וגם לא עם החדש שאני עומד להתחיל. אבל אני מנסה לשכנע את חברי Iron Maiden האחרים שהגיע הזמן לעשות עוד הופעה בישראל!

במיוחד לאור העובדה שבפעם הקודמת לא היית כאן.
נכון, לא הייתי עם Iron Maiden בפעם הקודמת כשהם היו בישראל, ולא יצא לי לבקר בישראל מעולם. אני מאוד רוצה להגיע ומקווה שנופיע אצלכם בסיבוב ההופעות הבא.

כרמית מזרחי

Sonata Arctica

כמה בירות אחרי הופעה זה בסדר, אבל בסיבוב עם Stratovarius, יום אחד השתכרתי ממש קשות, זה היה יום ההולדת שלי ושתיתי כנראה יותר ממה שהייתי צריך, למחרת היתה לנו עוד הופעה והיו לי כאבי ראש נוראיים.

תמיד עניין אותי איך זה לעלות על הבמה עם הנגאובר...
ממש לא נעים! באותו יום הקאתי כל כך הרבה פעמים שלא נשאר בתוכי כלום, כך שהצלחתי לעלות על הבמה. שוב פעם, כמה בירות זה בסדר, אבל לא מעבר לזה, במיוחד כשנוסעים לעיר אחרת ואתה רוצה לראות אותה...

האם השתנה משהו אצלך, ברמה האישית, בעקבות ההצלחה הגדולה של Sonata Arctica?
ודאי. הרבה יותר אנשים מזהים אותך ברחוב ולפעמים קצת מפריע שבוהים בך כשאתה נכנס למכולת, אבל עקרונית אין לי בעיה עם זה, אם מסתכלים עליך ומדברים עליך סימן שאתה מצליח וזה טוב. אני לא חושב שהשתנה בי משהו, אני יכול להיות קצת יותר בטוח בעצמי, אין לי פחד במה, אבל חוץ מזה לא השתנה כלום.

יש לך תחביבים, משהו שאתה אוהב לעשות בזמנך הפנוי?
כן, אני אוהב לשחק משחקי מחשב. יש לי גם חברה ואני מקדיש לה הרבה זמן.

מה היית מאחל לעצמך לתקופה הקרובה?
לתקופה הקרובה? שיהיה לנו סיבוב הופעות מוצלח עם Gamma Ray ושמיד אחר-כך נתחיל לעבוד על האלבום הבא, אני מאוד נלהב לגבי זה, יש כל כך הרבה שירים שמתבשלים בתוכי ורק מחכים לצאת החוצה.

טוב, תודה לך על זמנך, שוב ברכותיי על האלבום הנפלא ובהצלחה בהמשך!

Amit

Bruce Dickinson

"תקשיבו, עוד שבוע אנחנו נכנסים להקליט" והם הגיבו ב-"אתם ואיזו להקה??" (צוחק) ואנחנו אמרנו - "עם Dark Funeral!". אבל זה היה בכוונה, לאף אחד לא היה מושג מי אנחנו, ובגלל זה קשה לי להבין מאיפה הם הגיעו למסקנות הללו. אבל בסופו של דבר רוב האנשים שלכלכו עלינו, אחרי שהכירו אותנו באמת, הפסיקו ללכלך..

אז מה הסטטוס היום? אתם נחשבים ביחד עם Marduk כלהקות העילית של הבלאק השוודי...
המ.. המ.. תמיד יהיו אנשים שישנאו אותנו בגלל שאנחנו מצליחים, אין מה לעשות, זה העולם שאתה חי בו, אבל זה כבר מזמן הפסיק לעניין אותי, מצדי שאנשים ידברו כמה שהם רוצים, לי זה כבר לא אכפת! מצדי שיישרפו בגיהינום! אני היום עושה מה שבא לי, מי שלא מעוניין - שיחפש את החברים שלו. היום כשאני פותח עיתונים ולא רואה מכתבים של אנשים שמקללים וכותבים עלינו רעות, אני מתעצבן.. (צוחק), אבל אתה יודע מה אומרים... מה שלא הורג אותך - מחזק אותך... ובנושא זה המשפט מתאים לחלוטין....

בדיוק. ב-24.9 יוצא האלבום החדש, מה הציפיות שלך ממנו?
להרוויח מיליונים ולהיות כוכבי רוק... (צוחק), לקבל בירות ובחורות בחינם... אבל ברצינות, אני באמת לא יודע, אנחנו עושים את מה שאנחנו אוהבים לעשות, אני מקווה שהתגובות יהיו טובות ויבואו הרבה אנשים להופעות שלנו!!

כמה אנשים באים להופעה ממוצעת שלכם?
המ.. המ.. זה משתנה ממדינה למדינה. כשאנחנו בסיבוב הופעות עם להקות אחרות, אתה לא יכול לדעת כמה אנשים יבואו לראות אותך! בשבדיה תמיד באים מאות. כשנצא לסיבוב הופעות ואנחנו נהיה הלהקה המובילה של הסיבוב, נראה בדיוק כמה אנשים יבואו...

הבנתי שתצא הוצאה מיוחדת של הדיסק עם עטיפה מעור!!!
כן, (מתלהב), האמת, יותר מאוחר אנחנו הולכים לראות את התוצאה.. אתה לא יודע כמה אני מחכה לראות את זה!... אבל קודם כל צריך לגמור את הראיונות...

יש לך עוד הרבה ראיונות לעשות היום?
כן, עד השעה תשע בערב...
(והשעה היתה 12:30 בצהריים..)

בהצלחה עם האלבום ועם סיבוב ההופעות, בן אדם!

איתי קרש

HEAVENLY
"SIGN OF THE WINNER"
(Noise)

אחרי אלבום הבכורה האדיר שהם הנחיתו עלינו לפני כשנה וקצת, היו לי הרבה תקוות מהדיסק החדש של Heavenly. אבל ההרגשה, לאחר מספר הקשבות היא, שזה לא זה. נכון שיש פה את אותם שירים מהירים עם המלודיות והמקצבים המשתנים כל הזמן, הדאבל בסים והשירה מלאת הרגש של Benjamin, ולמרות שאנחנו מקבלים את כל זה בכמויות, אין פה החיבור לאותם שירים נפלאים שהם כבר הוכיחו לנו שהם יודעים לכתוב. וכנראה שהשפעתו של Piet Sielk כמפיק על האלבום הקודם, היתה גדולה מכדי לגשר על חסרונו הפעם. והתוצאה הסופית היא בינונית ביותר או אם נהיה לארג'ים אפשר לומר לא יותר מטובה. אבל לפני שאתם מוחקים את "Sign Of The Winner" מרשימת הקניות שלכם, כדאי בכל זאת להזכיר גם את הדברים הטובים שבו, ויש כאלה. שירים כמו "Sign Of The Winner", "The World", "Will Be Better" ו-"Condemned" "Condemned To Die" הם כל מה ש-metalheads speed power יונקים מיום היוולדם והלהקה הצרפתית הזו יודעת להיניק. במידה ואתם בררנים מאוד לגבי מה שאתם מקשיבים, אז עזבו את הדיסק הזה, אבל אם אהבתם את הקודם של Heavenly עד כלות הנשמה, וה-metal המלודי והמהיר זורם לכם בעורקים, אז אין סיבה שלא תמצאו חדווה גם ב-"Sign Of The Winner", במיוחד כשהוא מצויד באחת העטיפות היפות ביותר שאני זוכר. בשבילי הדבר הכי מהנה בדיסק הזה הוא קולו הנפלא של Sotto, המוסיף את הטעם הטוב לדייסה די תפלה בעיקרה.
היצירה החדשה של Heavenly היא לא טובה כמו שקיווינו, אבל גם לא גרועה כמו שהיא נשמעת בהקשבה ראשונה.

Amit 8

NIGHTWISH
"OVER THE HILLS AND FAR AWAY"
(Spinefarm)

כשמקשיבים ל-Nightwish צריך להבין, ששירת האופרה של טרייה אינה גימיק, אלא סגנון. וסגנון נהדר, המעניק עומק ונפח למלודיות הטובות והפשוטות שכותב תומס. טרייה שרה בצורה אלוהית, אבל ההתמקדות רק בה, עושה עוול מסוים לשאר חברי הלהקה. הם מנגנים צלול, בהיר ומהוקצע, אבל עם הרבה נשמה ואווירה. האלבום הזה הוא מעין אוסף, המשלב בתוכו כמה דברים מפתיעים. ראשית כל שיר הנושא הוא חידוש לקלאסיקה של גארי מור. עוד נדבק לאופנה האחרונה של חידוש שירי פופ על ידי להקות מטאל. באופן לא מפתיע בכלל, הגירסה של נייטוויש לשיר, מצוינת, גם הודות לקולה הנשי רב העוצמה והמופלא של טרייה, אבל גם בגלל עיבוד רוק כבד שעשה לשיר המקורי רק טוב. עוד באלבום הזה שני שירים חדשים, האחד בלדה עמוקה והשני רוק סוחף וקצבי וגירסה חדשה לשיר ישן וטוב של הלהקה Astral Romance. שאר האלבום מכיל שירים שהוקלטו בהופעה חיה, באיכות סאונד מדהימה. ולא רק זאת, אלא שבלהט ההופעה נעלמת לעיתים השירה האופראית של טרייה ומתחלפת בזעקות רוקריות כוחניות - פשוט נהדר! אלבום חובה למעריצים ולאוהדי טרייה לדורותיה. פחות מומלץ למי שלא מכיר את החומר המוקדם של הלהקה, שיצטרך לעשות השלמת שיעורי בית כדי ליהנות עד הסוף מאלבום האוסף המושקע הזה.

כרמית מזרחי

THE TRACEELORDS
"SEX, MONEY, ROCK'N ROLL"
(Massacre)

אני מאמין שהשורה השנייה בטקסט של "Sex, Money, Rock'nRoll" הקטע הפותח את הדיסק הזה, אומרת את הכל לגביו I wanna have some fun each and every night... ועם האלבום הזה, הראשון במספר של The Traceelords יהיה לכם הרבה fun, אך ורק fun! הסולן, הגיטריסט והאבא של ההרכב הזה הוא Andy Brings, שכנראה מוכר למעריצים של Sodom וביחד עם Hann Hartmann על התופים, Mirko Salispahic כגיטריסט שני והבסיסט Guido Scholten, הוא מנחית עלינו אלבום פאנק רוק, מטאל, רוקנרול, תקראו לזה איך שבא לכם, עם שלושה-עשר קטעים מפוצצים בדיסטורשיין, מהירים ומרעישים, עם הרבה חוש הומור, משהו בין ה-Wildhearts, Devin Townsend ו-Motörhead. heavy punk/rock - השומר על מלודיות-קליטות, אבל לא מתפשר, בכל הקשור לאגרסיביות, ולכסחנות אמיתית. אין להם כוונה להיכנס למצעדים או להדהים אתכם כנגנים מופלאים, אלא בסך-הכל להכניס הרבה אוירה ואנרגיה לכל מסיבה ולשפר את מצב הרוח של כל המדוכאים עלי אדמות, "Sex, Money, Rock'n Roll" יגרום לכם לחייך ולדפוק את הראש, לפתוח עוד בקבוק ולהמשיך לדפוק את הראש - יש מספיק להקות שמספקות רצינות וחשיבות עצמית. The Traceelords בסך-הכל רוצים שנהנה. ולמרות כל ההתלהבות והרצון הטוב, חסר פה בכל זאת משהו, שיהפוך את הדיסק הזה למצוין. אולי יותר דמיון והשקעה בכתיבה, היו מוסיפים טעם לתבשיל הזה. אבל עדיין, לגבי אלבום בכורה, הם מספקים את הסחורה. בין הקטעים היותר נחמדים אפשר לציין את "Fuckin Grow Up", "See You When I See You", האיטי והיותר מלודי באלבום. "Stupid With A Gun", "Start It With A Kiss", וכמובן, "Sex, Money, Rock'n Roll" אות הפתיחה של המסיבה. יש גם שתי גרסאות כיסוי לשירי דיסקו, הראשון הוא ל-"Daddy Cool" של Bony M משנות ה-70, והטוב יותר שגם סוגר את הדיסק הוא ל-"Born To Be Alive" של... אלוהים יודע מי! אם בא לכם לשמוע משהו אחר, אם משהו העלה לכם את לחץ הדם, או סתם בא לכם לשים ז*ן על כל העולם - The Traceelords יעזרו לכם לעשות זאת!

Amit 8

BRUCE DICKINSON
"THE BEST OF BRUCE DICKINSON"
(Metal-Is)

טוב , אז נתחיל בשאלת טריוויה, סטייל "מי רוצה להיות מליונר" : מה עושה סולן

ALBUM of the YEAR

GRAVE DIGGER
"THE GRAVE DIGGER"
(Nuclear Blast)

היה זה עוד יום סתיו אפור. עורבים הקימו קן על הארובה העשנה של הבנין. רוח קרה הצליפה בחלונות הזכוכית וקול פסנתר משולב בחמת חלילים נשמע מרחוק. הקול הלך והתגבר, הלך והתעצם, הלך והעמיק. לפתע נשמעה יללת גיטרה זועקת אל השמים ובעקבותיה הגיע תיפוף כבד וגיהינומי, מכה ללא רחמים. מקהלת אנשי לילה החלה לשיר מלודיה נוגה על רקע הכבדות.. ואז נשמע קול שירה חסרת מעצורים, קולו של Chris Boltendahl, קול מנסר, בלתי ניתן לפיספוס, חותך, קורע ולא לוקח שבויים, החופר מהצד האפל וחוזר במלוא העוצמה באלבום חדש.

אפתח בתיאור ויזואלי: המוסיקה של Grave Digger תמיד היתה מלאת אופל, מלאת תיאטרליות ורגש. עוד בימים קודמים. אלמנטים אלה התגברו עם האלבום המצוין "Knights Of The Cross" והגיעו לשיא באלבום "Excalibur", שכמעט הביא את הלהקה להופעה בארץ וחבל שרק כמעט. האלבום החדש מביא איתו את הגיטריסט הקודם של Rage (הגרמנים ילדודס...), שהוא מסתבר ה"איש המושלם" ל"שחור במחשבה" של הלהקה הזאת. עבודת הגיטרות מצוינת ונותנת סאונד עוצר נשימה לאלבום. שירתו של Chris נשמעת חזקה ומצמררת מאי פעם, זורמת בורידים עמוק ולא מניחה. הוא לא זמר - הוא שחקן, קוסם, תיאטרון של איש אחד, המצליח לתת בכל מילה את התחושה וההרגשה המדוייקת עד כדי טירוף. השירה הכפולה בפזמונים, רק מגבירה את החוויה המרעידה הזו. אלה לא הפזמונים הקיטשיים וההסתדרותיים הרגילים שאתם מכירים, אלה פזמוני מקהלת האופל החזקה ביותר כיום, נוטפת מטאל וקדרות, אך מציגה מלודיה דרמטית בשיאה, בלי להשמע מאולצת ולו לרגע קט.

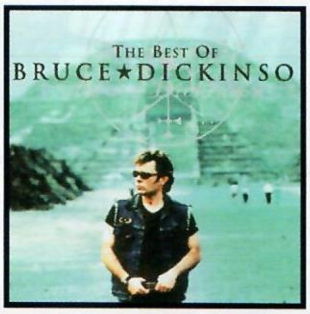
"The Grave Digger" ייהפך להמנון הופעות - בטוח!. "Raven" נותן לנו Grave Digger, כעורב בשיא תפארתו השחורה, "Spirits Of The Dead" הטראשי והמהיר, יגרום לצוואר שלכם לקבל צורה מעוגלת. "The House" מרעיד, השירה פשוט מחלחלת בורידים ובכל מילה האפקט גובר. "King Pest", זה השיר שיפתח את מעגלי הפוגו במסיבת המטאל הבאה, ומעל כולם Haunted Palace, הקלאסי והמצוין. השיר האחרון, "Silence", הוא יציאה אמיתית וחסרת תקדים בסגנון שבו יש לשמרנות תפקיד מרכזי. השיר הוא בלדת רוק אקוסטית, בה שר Chris בצורה שלא שמעתי עד היום, שיר כואב, אישי, שמעבר לדימויים ניתן לראות בבירור את הכאב משתקף בכל אות ובכל שורה. המלודיה יותר נוגה מאפלה, השפעה ברורה של רוק אמריקאי רך משנות השבעים, והמלודיה היא אחת הטובות והמעניינות ששמעתי בשנים האחרונות. אך בל יווצר בכם רושם מוטעה: אמנם האלבום סופר כבד, אך לא בחוסר טאקט. יש כאן חוכמה נדירה בשילוב קטעי טראש רצחניים עם פזמונים מלודיים ונגינת heavy, הנותנת בראש, עם קטעים שתשירו אחרי הפעם הראשונה ולא תפסיקו לשיר גם אחרי הפעם המאה.

להציב את Grave Digger בשורה אחת עם Rhapsody וכל החבורה - זה יהיה עלבון שלא ייסלח. הלהקה יצרה פה אלבום heavy/thrash, שכל להקות הפאור הגרמניות אולי ינסו בקרוב להעתיק, אך כשלונם מובטח מראש. אם אמרנו ש-Primal Fear "חיים מטאל" אז Grave Digger, גם "מתים מטאל" ואפילו אם יחפרו עמוק עמוק כדי להוציא עוד שריד מתכת קטן מהעולם שכבר אבד ולהביאו אלינו, אפילו אם יחפרו בתוך אלבומים, בהם כל השירים היו טובים, אלבומים בהם ניתן להרגיש את האותנטיות והאמת הפנימית של הלהקות החופרות (תרתי משמע) בורידים ולא עוזבות, אפילו אלבומים אותם תשמיעו בעוד כמה שנים למישהו חדש שתרצו להכיר לו את עולם המטאל - האלבום הזה יהיה אחד האלבומים שללא ספק תשמיעו לו. הדיסק עובר אצלי את "תהליך Nevermore" מהשנה שעברה: נכנס למערכת וכמו נדבק לקומפקט עם דבק מגע, ולא רוצה לצאת... ומי רוצה בכלל להוציא אותו? למה יש לאלבום הזה סוף? למה!!? למה דברים טובים חייבים להיגמר?

..הבוקר הקר כבר הראה את פניו מחלון הבית, וילון הארגמן הישן עף ברוח כמו "Eagle Almighty" בשמיים...

הבוקר עלה ואיתו התחיל הסיבוב השמיני הרצוף של האלבום בתוך הקומפקט, ולפתע נשמעת שוב נגינת הפסנתר וקולה של חמת החלילים הפותחת... הנה זה בא: אלבום השנה!!!!

ישי שוורץ 10

הרוצה להוציא אלבום חדש, מבלי להתאמץ יותר מדי? **1** – מוציא אלבום בהופעה, **2** – מקליט שיר אחד או שניים, מצרף אותם לשירים הישנים ומוציא אלבום אוסף, **3** – מוציא מהבוידעם הקלטות ישנות, **4** – מוציא שוב שירים שיצאו בעבר כ-B-sides. במקרה של ברוס דיקינסון אין סיכוי שתטעו בשאלה, כי כל התשובות נכונות. מלבד כמה אספנים, לא ממש ברור מי קהל היעד של האלבום החדש והכפול – שהרי מי שאוהב את Iron Maiden ורכש גם את אלבומי הסולו הטובים שלו, "Chemical Wedding" ו-"Accident Of Birth", לא ימצא כאן משהו מיוחד; ומי שרוצה קצת להכיר את פרויקט הסולו של ברוס, לא הייתי ממליץ להתחיל באלבום הזה. בכל זאת, למי שכבר יש הכל – ימצא בדיסק הראשון שני שירים חדשים: "Broken" ו-"Silver Wings" – שירים ש.. איך נגדיר אותם.. "בסדר"... – יש טובים מהם ויש רעים מהם. הדיסק השני, לעומת זאת, (היוצא לתקופת זמן מוגבלת, רק במהדורה הראשונה), כולל שירים שיצאו עד היום, כ-B-Sides, ויש לדיקינסון המון כאלה שלא מופיעים פה. במסגרת הקטעים הנדירים היוצאים פה לראשונה, ניתן למצוא את: "Wicker Man" (שום קשר לגרסה של מיידן), "Acoustic Song" ו-"Midnight Jam" הקלטות ביתיות של רעיונות ראשונים של קטעים שהפכו לשירים מאוחר יותר. ואת "Jerusalem" בהופעה בברזיל, שמשום מה לא נכנס לאלבום ההופעה הקודם, ו..."Dracula" – ההקלטה הראשונה, שאי פעם עשה ברוס, בגיל תשע עשרה, בהרכב שנקרא "Shots". ויש גם תוספת קטנה: ראיון עם ברוס שבו הוא מספר את הסיפור שמאחורי כל שיר. שוב – לאספנים בלבד.

בועז בר לוי

Queensrÿche
"Live Evolution"
(Metal-Is)

האמת היא שלא התפלאתי כשיצא סוף סוף התקליט בהופעה. הלהקה קיימת מתחילת שנות השמונים, וכבר נרשמה בספרי ההסטוריה כאחת מחמש להקות המטאל הגדולות של שנות השמונים, בשורה אחת עם Maiden ועם Metallica. כעת הם חתומים בחברה חדשה, Sanctuary, הגדלים במהירות, והם מוציאים תקליט כפול בהופעה. התקליט מסודר בצורה ייקית להפליא, מספר שירים מכל קובץ תקליטים, הראשון נפתח בשירים מהמיני-תקליט הראשון שלהם, שירים מצחיקים כמו "Queen Of The Ryche", וגם מהתקליטים "Warning", ו-"Rage For Order", תקליטים בהם הלהקה התגבשה כאחד ההרכבים הטובים ביותר בעולם, ואז מגיעים רגעי השיא שלהם, שירים המבוצעים להפליא, מתקליטם הטוב ביותר "Operation Mindcrime", ומתקליטם המצליח ביותר, "Empire", משם והלאה העניינים מתחילים להסתבך, והשירים המוזרים, אך עם זאת איכותיים, מתקליטם "Promised Land", נוחתים עלינו, מה שמביא, לצערי, את שני התקליטים האחרונים שלהם, הנשמעים בהופעה כמו שנשמעו באולפן – לא מעניינים. אבל אין מה לומר, הכל אצלם עובד טוב, הסולן עדיין בעל אחד הקולות הייחודיים במטאל, הבסיסט עדיין מהליגה הראשונה של נגני הבס, וכן הלאה, הם פשוט קורנים מקצועיות מושלמת. בכל אופן, מומלץ לא רק כאלבום הופעה, אלא גם כאוסף די ממצה של תולדות הלהקה האגדית הזאת.

אלון מיאסניקוב

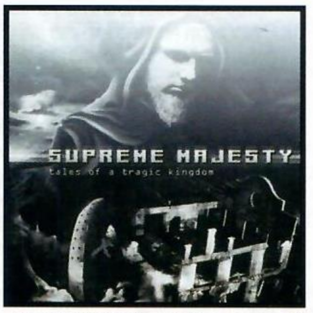
Jag Panzer
"Mechanized Warfare"
(Century Media)

למרות היותם וותיקים בסצינה, ולמרות היותם נצר למשפחת שנות השמונים העליזות, Jag Panzer אף פעם לא עברו לי ליד האוזן בצורה רצינית. הייתי מודע להערכה ולכבוד לה זוכה הלהקה, בעיקר בעיתונות המטאל האמריקאית, אך משום מה לא התנגשו דרכינו, עד שנחת על שולחני לפני מספר ימים עותק הפרומו של אלבומם החדש "Mechanized Warfare" היוצא בימים אלה. אני מודה: חשבתי לתת את הביקורת לכתב אחר, אבל משהו בי גישש וביקש לשמוע את זה ולא סקרן מטאל כמוני יוותר על העונג שבלחפש, לנבור ולחפור, ובכן, יש כאן heavy metal עם נגיעות progressive, בעיקר בגיטרות המצוינות ובסולואים הארוכים והמרשימים, השפעה שניתן לומר מגיעה מלהקות כמו Dream Theater, אם כי הגישה פה היא הרבה, הרבה יותר מסורתית ופחות מנסה להרשים ולהוכיח. Jag Panzer יודעים מה הם עושים, על זה אין ויכוח והם עושים את זה ממש, ממש טוב! מלודי ומרתק עם ניחוח מיסטי מסויים, השמור בדרך כלל ללהקות האמריקאיות ולא לאירופאיות. השיר הראשון "Take To The Sky" מאד, מאד מרשים מבחינת הצורה המיוחדת בה מביאה הלהקה את הסגנון שלה לאוזני המאזין. גם מקומם של השירים השקטים יותר לא נשכח ויש לנו פה מספר שירים שקטים ושירי mid tempo אווירתיים עם שילוב קולות מיוחד המגבה את השירה של Harry Conclin המצויינת בלאו הכי. זה סוג של מטאל מיוחד, מהסוג שלא תשמעו כמעט היום ובזה טמון ייחודו ויופיו של האלבום הזה. יש פה אפילו מעט נגיעות של hard rock, הנשמעות מאד טבעי ונכון על ההרכב הזה והם מצביעים על הקשר הישיר שלו לסצינה של שנות השמונים, שהשפעתה על החומר העכשווי שלהם, עדיין ניכרת בצורות רבות. זהו אלבום מטאל בהחלט טוב, אמנם חוד החנית של השנה בתחום זה הוא Iced Earth וכך זה יישאר, אבל אם ניקח את האלבום בהשוואה לקיים בשוק ולא בהשוואה ליחידי סגולה, אז האלבום הזה הוא בהחלט אלבום טוב, ולהוציא היום אלבום ממש טוב, זה קשה – הם עשו את זה!

7 גידי פרסקי

Supreme Majesty
"Tales Of A Tragic Kingdom"
(Massacre)

עם אלבום הנקרא "Tales Of A Tragic Kingdom", לא קשה לנחש מהו הסגנון של Supreme Majesty. בדיוק!

melodic power metal. אחד הדברים הכי בולטים כשמאזינים לאלבום הזה, הוא כוח המשיכה המגנטי של מרבית הקטעים בו, ובזכות זה לא צריך להתאמץ יותר מדי כדי ליהנות ממנו וכדי לאהוב אותו. נכון שאלבום מופת, הוא רחוק מלהיות, ולמרות זאת השירים הם בהחלט ברמה סבירה, עם פה ושם התעלויות, כשהדגש בהם הוא כמובן על הקליטות ועל פזמונים המנוניים. הנגינה של צמד הגיטריסטים Chrille Andersson ו-Aille Svensson, חלקה ונעימה לאוזן וגם הסולואים שלהם מלודיים וקליטים. ביחד עם הבסיסט Daniel Andersson ועם המתופף Jocke Unger, הם נשמעים כיחידה מגובשת מאד. אבל לגבי התרומה של הסולן שלהם Joakim Olsson, אפשר להתווכח. בין הקטעים היותר טובים, אפשר לציין את "Strike Like Thunder", "Forever I`ll Be", שבאמת יוצא מן הכלל, "Let It Go" הנפלא ו-"Queen Of Egypt". שירים שכל הרכב Metal היה מתברך בהם. בטח ובטח Supreme Majesty, שזהו אלבום הבכורה שלהם. בסה"כ ההרכב השוודי הזה הוא עוד הרכב power metal מלודי, ההולך בעקבות להקות כמו Edguy, Stratovarius, Sonata Arctica וכדומה. ומי שלא מסתפק בלהקות הללו, כדאי לו מאוד לשים את היד על הדיסק הזה של Supreme Majesty, זה בהחלט שווה את המאמץ. מטאל אירופאי משובח.

Amit 8 1/2

Voice
"Golden Signs"
(AFM)

האלבום הזה שבה אותי לחלוטין מהרגע הראשון ששמעתי אותו. הוא נפתח בשיר הנושא, קטע מהיר, דוהר ומדהים של פאואר חזק, רב עוצמה ומצוין, עם מילים טובות ושירה כובשת, קשוחה, חמה ובלתי מתפשרת אל אוליבר גלאס, שברגעים מסוימים מזכיר את ברוס דיקינסון, ולפעמים (ואני מקווה שיום אחד אסלח לעצמי שאמרתי את זה) אפילו טוב ממנו עשרת מונים. השיר השני מתחיל בסולו גיטרה מעולה ושומר על המתח המוסיקלי הגבוה שקבע השיר הראשון. נדמה שהשירה של גלאס משתפרת מרגע לרגע. מחזקות אותו מקהלות, שתומכות בנפח השירה. אבל אלה לא מקהלות מן הסוג הגבוה הבארוקי של ראפסודי, אלא מקהלות גבריות וקשוחות יותר, המתאימות לכובד ולמהירות הנגינה. שאר השירים לא נופלים בטיבם מהראשונים ואף לא לשנייה אחת מפסיקים ודיאר לתת מאה אחוזים מעצמם, בכל מובן. זהו האלבום השלישי של החבורה המזרח גרמנית ובמידה רבה הוא אלבום ניצחון, אחרי שנאלצו להוציא את האלבום השני "Prediction" בהפקה עצמית וללא תמיכת לייבל. הם מחוזקים במתופף חדש, סטפן שוורצמן האגדי שניגן בעבר עם Accept ועם Running Wild, ומגובים במוניטין שצברו לעצמם במהלך הופעות מרובות ברחבי גרמניה, הם שבים לקדמת הבמה כמנצחים. ההפקה נהדרת, הנגינה חזקה ובטוחה בעצמה, פגמים כמעט ואין – זהו פאואר מטאל אדיר, במיטבו.

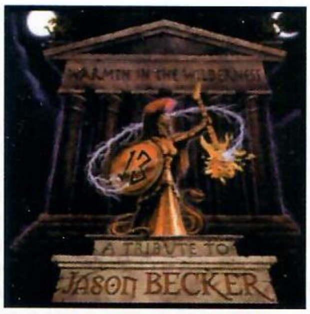
8 1/2 כרמית מזרחי

Kick
"Sweet Lick Of Fire"
(Sanctuary)

הפעם האחרונה ששמעתי משהו מ-Kick היתה אי שם ב1998- כשהם חיממו את Helloween בלונדון, עיר מוצאם. להגיד לכם שיצאתי אחוז התרגשות ותדהמה מהם, אני לא יכול. הם נראו לי כמו עוד להקה בריטית שהגיעה משום מקום ותגיע לשום מקום ולא מצאתי בהם אז, שום נקודה מעניינת שתשים אותם על המפה, מלבד הפרט השולי שהם חתומים בחברת התקליטים של Steve Harris, מבתולת הברזל. כנראה שהזדרזתי מדי בהסקת מסקנות שליליות לגבי הלהקה הזו, מכיוון שעם האלבום השני שלהם "Sweet Lick Of Fire", Kick הם מצליחים להוציא מתחת ידם אלבום hard rock בהחלט מהנה, הכולל מספר ניצוצות אמיתיים, כמו קטע הפתיחה "Kaleidoscopic", או כמו "Inhibition" ובעיקר "So Help Me God" הנפלא. כל הקטעים האלה קליטים ומלודיים, למרות שלא כולם באותה רמה כמו השלושה שהזכרתי, אבל עם סולן נהדר כמו Nick Workman, השר בצורה יוצאת מן הכלל ועם הגיטרה הסוחפת של Chris Jones שיחד עם אחיו הבסיסט, Mikey, הקים את הלהקה, אפשר בקלות ליהנות מכל ארבעים ושמונה הדקות שהם מעניקים לנו. בחלקים הטובים של האלבום, בא לידי ביטוי כשרון הקומפוזיציה של החבר'ה הצעירים הללו, וכשהכשרון הזה ינוצל עד הסוף, אולי בדיסק הבא, יתווסף הרבה צבע ללחיים של ה-metal הבריטי. בינתיים, חייבים להביע הערכה ל-Kick, שלמרות שהם פועלים ב"סביבה עוינת", הם לא מרימים ידיים והם ממשיכים לעשות את מה שהם אוהבים. "Sweet Lick Of Fire", הוא התוצאה של הרבה רצון ושל לא מעט כשרון. אנחנו עוד נשמע מהם!

Amit 8

A Tribute to Jason Becker
"Warmth In The Wilderness"
(Lion Music)

הפעם לא מדובר בעוד אלבום מחווה – הפעם מדובר במחווה לאחד הגיטריסטים הטובים שהיו בשנות השמונים. ג'ייסון בקר היה התאום המוסיקלי של מרטי פרידמן. בשנת 1986 הקימו את ההרכב Cacophony הרכב שהוציא בסך-הכול שני אלבומים: "Speed Metal Symphony" ו-"Go Off" אלבומי חובה, במיוחד לגיטריסטים שבינינו!!! לאחר פירוק ההרכב, הוציאו ג'ייסון ומרטי אלבומי סולו, בהם כל אחד מארח את השני

במספר קטעים - המשך ישיר ל-"Cacophony". מאוחר יותר הצטרף ג'ייסון ללהקתו של דייויד לי רות' ובמהלך ההקלטות לאלבום "A Little Ain't Enough", אובחנה אצלו מחלת ALS - מחלה הפוגעת במערכת העצבים וגורמת לבסוף לשיתוק. איכשהו הצליח ג'ייסון לסיים את ההקלטות לאלבום, אך כשהרגיש שהמחלה משתלטת עליו נאלץ לפרוש מההרכב - וממש לפני שהשיתוק התפשט בכל גופו הספיק להקליט אלבום סולו נוסף "Erspective". אין ספק, סיפור עצוב על גיטריסט מחונן שכל הקריירה המקצועית שלו נמשכה פחות מעשור. לאות הערכה נאספו כמה עשרות מוסיקאים והקליטו אלבום מחווה כפול. רוב הקטעים באלבום נכתבו על-ידי ג'ייסון עצמו וחלקם נכתבו על ידי האמנים המבצעים במיוחד לאלבום. השותפים לעשיית האלבום לא כולם מהמפורסמים ביותר, אבל בין הידועים ניתן למצוא את מרטי פרידמן וכריס פולנד (שניהם נגני עבר במגדת', את סטיב מורס, ויני מור ופול גילברט. כמו הגיטריסטים, גם הסגנונות באלבום מגוונים: החל מספיד מטאל עצבני, פופ מטאל ועד ג'אמים בבלוז. אין ספק שאלבום זה ייתן הרבה השראה גם לגיטריסטים וגם ללא גיטריסטים שבינינו .

בועז בר לוי

EVERGREY
"THE MASTERPLAN"
(InsideOut)

מאז תקליטם הראשון-"The Dark Discovery", הפכה הלהקה הזאת לאחת הלהקות האהובות ביותר עלי. התקליט הוא שילוב גאוני של מטאל חשוך וגותי עם כיוון גיטרות וקלידים, הנוטה גם ל-power אירופאי אופייני יותר. מה שתפס אותי מההתחלה היה סגנון השירה הכוחני, אך עם זאת המלודי של Tom, הסולן והגיטריסט של הלהקה, יוצר שילוב מרשים של קולו עם שטיח הקלידים והגיטרות

המטאליות. עם צאת תקליטם השני, הבנתי שהלהקה תגיע רחוק, למרות דמיון מסוים לתקליט הראשון, בעיקר בסאונד, שנעשה על-ידי Andy, הגיטריסט האגדי של King Diamnond באולפן הבית שלו. התקליט היה התקדמות מלודית עצומה. השירים ארוכים ובנויים טוב יותר, עשירים במלודיות מורכבות, וקולו של הסולן התפתח לדרגה מדהימה. הוא אחד הסולנים הטובים ביותר כרגע, לדעתי לפחות. השיר השלישי בתקליט עוסק בנושא ה-abductions החטיפות על-ידי חייזרים חרמנים מהחלל, שנעשות כביכול, ברחבי העולם, לכל מיני טיפוסים בעלי דמיון מפותח. הנושא הזה הוא הקונספט שמאחורי תקליטם החדש. קו רעיוני המזכיר מאד את ה-X-Files.

מבחינה מוסיקלית, התקליט הוא זינוק נוסף. הסאונד השתפר פלאים, חד בהרבה מזה שהיה להם. הוא מוגדר טוב יותר, והמיקס מדגיש בצורה מספקת את קולו של Tom. המוסיקה היא עדיין שילוב פרוגרסיבי גותי אפל, שאני אישית אוהב מאד. למרות דברי העורך, שרמז כי לחברי הלהקה צומחות שערות בכפות ידיהם, אני אישית חושב שה-"Master Plan" הוא אחד התקליטים הטובים ביותר שיצאו בשנת 2001. מומלץ ביותר.

9 *אלון מיאסניקוב*

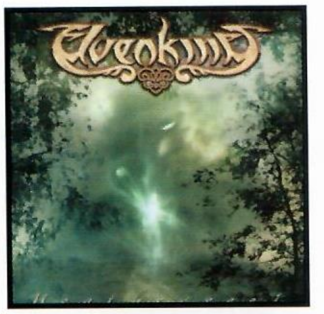
GAMMA RAY
"NO WORLD ORDER"
(Metal-Is)

כנראה ש-Kai Hansen הגיע למסקנה ש-Gamma Ray מיצו את עצמם מבחינת speed power metal. עם "No World Order", שהוא אלבום הסטודיו השביעי של הלהקה, הם נותנים לנו heavy metal הרבה יותר מסורתי ומחוספס, עם השפעות קשות של Judas Priest, או Halford, אם תרצו. אין פה בומבסטיות של euro metal והקטעים יותר מגוונים ומעניינים, כשאנחנו מוצאים (לצערי) פחות מהסממנים שהיו אופייניים ל-Gamma Ray, בשלושת הדיסקים האחרונים שלהם. למעריצים הותיקים של הלהקה ייקח אולי מספר הקשבות כדי לעקל את הסאונד החדש-ישן ש- "No World Order" מביא איתו, אבל הם, כמו אלה שאינם "משוחדים", לא יוכלו שלא להתלהב מהאלבום הזה הגדוש ב-metal אמיתי החוזר אל הבסיסיות ואל המקוריות, בלי ליקוקים ושיופים. - רגע מנוחה לצוואר, לא יהיה לכם. "Dethrone Tyranny"- הפותח את הדיסק, הוא דווקא קטע טיפוסי ל-Gamma Ray, שאנחנו מכירים, עם הרבה דאבל באסים, עם נגינה מהירה ופזמון המנוני. לעומת השיר שאחריו "The Heart Of The Unicorn", הוא כבר Painkiller אמיתי, תרתי משמע. עוד תרומה של Daniel Zimmermann המתופף, ככותב, הוא "Damn The Machine", המתחיל בצורה איטית ומתפתח לקטע קצבי וכבד, עם מלודיה סוחפת ועם קולות רקע ו...בקיצור, ענק!! בטוח שיהיה אחד הקטעים המבוקשים בהופעות. חגיגת ה-metal ממשיכה עם "Solid" ו-"Fire-Bellow", עוד שני שירים כבדים, מהירים, מלודיים, כש-"Follow Me" מזכיר מאד את "I Want Out" של Helloween ואני בטוח שזה לא נעשה בתמימות. התוצאה בכל אופן נפלאה. האלבום מסתיים עם "Lake Of Tears", בלדה נחמדה ש-Hansen שר עם הרבה רגש ועוצמה... להכין ממחטות. עם "No World Order", Gamma Ray פותחים פרק חדש בסיפור ההצלחה שלהם. והפעם הם לא כבולים בסגנון העבר, אבל הם עדיין המלכים הבלתי מעורערים שלו. איך שלא תסתכלו עליו, זהו אלבום רוק כבד, קלאסי, המתווסף לביוגרפיה המפוארת של הלהקה. אם הוא טוב יותר מ-"Somewhere Out In Space", או "Powerplant"? את זה כל אחד יחליט לעצמו.

9 *Amit*

ELVENKING
"HEATHENREEL"
(AFM Records)

צלילי החליל בשיר הראשון גרמו לי לחשוב, שהנה או טו טו יגיע Martin מ-Skyclad, מרקד ומקפץ, כשבעקבותיו עדר כבשים סקוטיות פועה בקול גדול... אבל הוא לא הגיע (וגם לא טלפן), אבל מי שכן הגיע, בדילוגי פולק מטאל טיפוסיים, היו Elvenking הגרמניים, ההחתמה החדשה של AFM Records החברה שהביאה לנו את Edguy. אמנם, הרבה דמיון בין השניים, ממש אין, אבל מי אמר שצריך תמיד להחתים חרא חיקויים ללהקות הגדולות? פה יש משהו

שונה ואחר, וטוב שכך. Elvenking הם להקה מקורית והשילוב שהם יוצרים בין מוסיקת פולק עממית ומסורתית, לבין פאואר מטאל גרמני מסורתי, נותן להם שלוש נקודות בונוס בתחרות מי יהיה מלך הטירה. השירה מאד מלודית ומזכירה להקות heavy, שכולנו מכירים. אבל צורת השירה ולחניה, הלקוחים ישר ממנגינות עממיות של סקוטים-טרולים, נורדים-צוענים, שודדי-ים, שודדי-בנקים, כל המלודיות הללו, המהוות את רוב רובה של השירה, נותנות פה את הצביון המלודי לאלבום. קצת קשה לקטלג את האלבום, אם כי נראה לי שהבנתם את המסר העיקרי. מי ש-Skyclad מדברים אל ליבו, ימצא פה אחלה אלבום, הלוקח את הפולק עוד צעד קדימה. גם אוהבי Blind Guardian יוכלו למצוא פה את מבוקשם. הרבה מהמלודיות מאד מזכירות את "Nightfall" האלבום האחרון של השומרים העיוורים. יפה שיש מחשבה מקורית ולא בהכרח ניסיון לחקות את הקיים והמצליח. אמנם זה לא אלבום לכל אחד ואחת, אבל בהחלט יש פה משהו מיוחד

7 גידי פרסקי

SAVIOUR MACHINE
"PART III:I"
(Massacre)

אף פעם לא חיבבתי להקות נוצריות. הן נשמעו לי מגוחכות בדיוק כמו כל אותן להקות פסוואדו שטניות, המנסות לגרום לנו להאמין שהן אכן עובדות את בעל זבוב. אותן להקות נוצריות, טורחות לטמון את מסריהן החיוביים התומכים גם באהבה שבין איש לרעהו, אבל בעיקר, בהערצה עיוורת של איזה נגר כושל שהחליט ללכת על משטחים לא מוצקים, לפני אלפים שנה. אני מניח שחוסר החיבה העצום שלי לדת, מכל סוג, נובע מכך שהרעיונות שלהן פשוט נשמעים לי מגוחכים מכדי להאמין בהם. Saviour Machine אינם להקה נוצרית חיובית אופיינית. אשית, הם מוכרים, והרב. מתקליטם הקודם הם מכרו בערך מאה-אלף עותקים, שזה מכובד מאד לכל להקת מטאל. הם גם לא מפיצים מסרים חיוביים, כמו להקות משעשעות כמו Narnia, אלא מוציאים סדרה של תקליטים, המתארת את קץ העולם על-פי הברית החדשה, והם עושים מטאל עם השפעות קלאסיות גרנדיוזיות, עם נגיעות גותיות מאסיביות. הלהקה הוקמה כבר ב-89 ולקחה על עצמה למלא חלל בתחום הלהקות הנוצריות האפלות, שהיה ריק עד אז. היוצר העיקרי בה, Eric Clayton, אכן הצליח להביא את החזון הגרנדיוזי שלו לידי ביטוי. הלקה יוצרת מוסיקה אפלה, מדכאת למדי. הם מנגנים לא רע, והדיסק מענין, אם אתם אוהבים לשבת ולהקשיב, ולא מחפשים להשתולל בליווי בירה, וודקה, או חומץ תוסס. ולמרות שאני חושב שכל התחזיות על קץ העולם, לפי הברית החדשה, מצוצים מהאצבע הדמיונית של איזה כותב עתיק ומשועמם. זה לא מפריע ללהקה להיות די מענגת להאזנה.

8 אלון מיאסניקוב

SONATA ARCTICA
"SILENCE"
(Spinefarm)

"סונטה ארקטיקה" עושים משהו שכבר לא מקובל בסצינה של היום: מטאל רומנטי. והם עושים את זה טוב. אם מתבוננים במילות השירים, הרומנטיקה מתבטאת לא רק ברגשות, אלא גם בהדגשת הקשר עם הטבע והסביבה הלא אנושית - מאפיין מובהק של אמנות רומנטית. באלבום הבכורה עוד היה ניתן למצוא שירים שמשכו לכיוון הפאואר הכבד יותר, למשל "Kingdom For A Heart" או אפילו "Destruction Preventer", לצד בלדות מתקתקות כמו "Letter to Dana". כאן ענייני הלב מושלים בכיפה ודוחקים לפינה בקלילות את ההשפעות האחרות. גם השירים שאינם עוסקים באהבה מאופיינים בליריקה כאובה ונוגעת ללב. התוצאה היא אלבום עם תכנים לא שגרתיים בנוף הרוק הכבד בן זמננו. מבחינה מוסיקלית, נשמעת הלהקה באלבום השני שלה כמו שילוב מוצלח של הסקורפיונס בימיהם הטובים, וויט ליון, מיסטר ביג וסטרטובריוס. קשת השירים נעה בין בלדות לבין שירים מעט מהירים יותר כמו "Black Sheep" המצוין. בכל מקרה השירים תמיד מלודיים מאד ולא כבדים. עם חברת תקליטים אחרת, אולי היתה הרביעייה הפינית יכולה אפילו לככב במצעדי הפזמונים. בין השירים קטעי קריאה אקראיים, שנשמעים כגשר טבעי בין הקטעים ומשלימים את האווירה הכללית של העדינות, היופי והכאב באלבום. למעשה, הלהקה עושה פאואר משובח, תוך כדי עיסוק בצד הפחות אפל והאופטימי יותר של המטאל. כי למרות הפרידות, הכאב והריחוק, יש חוט של אופטימיות זהירה הנמתח לכל אורך האלבום, שניכר בו שהוא המשך טבעי, בשל ומשופר יותר לאלבום הבכורה המבריק של הלהקה.

8 כרמית מזרחי

THE BRONX CASKET
SWEET HOME TRANSYLVANIA
(Massacre)

איזה תקליט מטורף! הלהקה היא בעצם פרויקט צדדי מוצלח במיוחד של D.D Verni, הבסיסט המיוחד של Overkill. איתו הוא הביא את מתופף הלהקה. כגיטריסט מתפקד Jack Frost, אחד הגיטריסטים העסוקים ביותר בתקופה האחרונה, החל מלהקת האם שלו - Seven Churches, דרך להקת הביניים שלו - Metallium, ומסיים בלהקתו הקבועה החדשה - Savatage, ואני מתעלם בכוונה מעוד פרויקטים, כמו Speed, ההרכב שלו עם יוצאי Annihilator. הסולן הוא סולן להקת ה-Misfits, והוא בחור מעורר יראה בהחלט, והקלידן הוא מלהקת ה-progressive - Shotgun Symphony. התקליט הוא תקליטם השני. שמחתי מאד כשראיתי אותו, כי הייתי משוכנע שהתקליט הקודם היה חד פעמי. הוא היה ממש יצירה. הכיוון הוא שילוב של מוסיקה גותית, בעיקר מצד הטקסטים וסגנון השירה, והמוסיקה היא גירסא doom-ית ל-Type O Negative, ריפים מאד Black Sabbath-תים, אווירה קודרת, אתם כבר מבינים את הראש. הלהקה מרוויחה מהסולן המעולה, שנשמע כאילו נשלף מתהומות הנשיה. הטקסטים המפחידים, גם הם תורמים לאווירה הכללית, ובל נשכח את הבס הלא ייאמן של Verni. Verni הוא בסיסט אצבעות במובן החיובי של המילה. הוא מפיק סאונד מטאלי מזור מהבס, ומשמש הרבה יותר מסתם בסיס או ליווי למוסיקה - הוא קובע אותה. בקיצור- אחד התקליטים היותר טובים ששמעתי בזמן האחרון. לכל אוהבי השחור ומעריצי הרשע, שלא מוגבלים לנורבגים צבועי איפור - מומלץ בקור!

8 1/2 אלון מיאסניקוב

DESTRUCTION
"THE ANTICHRIST"
(Nuclear Blast)

הדי פיצוצים נשמעים מכל עבר, מכונת המלחמה הגרמנית קוראת להרס בפעם העשירית!! לפני כשנתיים נתנו לנו את המנה הראשונה, אלבום הקאמבק "All Hell Breaks Loose" והשנה מוגשת לנו, בליווי רעש מסוקי-קרב והדי חומר נפץ, המנה העיקרית, אלבום הטראש לו חיכינו שנים רבות וארוכות. לאוהבי הטראש אין בדרך כלל הרבה סיבות למסיבות. רוב הלהקות עליהן גדלו נרקבות לאט, לאט והאלבום החדש של Slayer יכול לגרום לבעלי לב חלש ורגישות אידיאולוגית מסוימת, התקפת לב. אז כן, יש את Necrodeth, הנותנים בראש ואת The Haunted, שיותר מזכירים טראש/ הארדקור, ועכשיו חוזרים לפעילות אבירי (נא לא לחשוב הסתדרותי..).

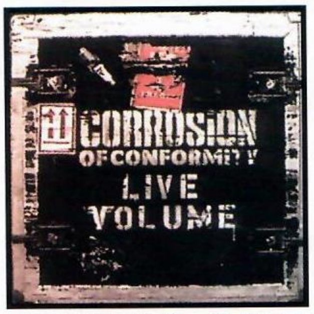
הטראש הגרמני, הקיימים משנת 1983, ביחד עם Sodom ועם Kreator, היוו את חוד החנית של המטאל הגרמני הרבה, הרבה לפני ש-Gamma Ray ו-Edguy קמו.. ההתקפה הקטלנית מתחילה כאן, כבר בשיר הראשון ולא נרגעת לאורך כל האלבום. טראש מטאל תוקפני, כבד, בסאונד מצוין, מבית היוצר של Abyss Studio השבדי, Destruction נשמעים טוב מאד, הכי טוב שהם נשמעו בעשור האחרון, ללא שום ספק. שמות השירים אינם משאירים מקום לספק: "Thrash Till Death" התוקפני והמהיר, "Nailed To The Cross" הרצחני, "Bullets From Hell", שהוא ללא ספק השיר הטוב ביותר באלבום. אין פה ולו שיר גרוע אחד, הכל פצצות מימן מהסוג שלא יצא מאז הוציאו Sodom ו-Necrodeath את אלבומיהם האחרונים, ודבר חשוב לי אליכם: האלבום הזה לא מיועד רק לטראשרים שבינינו או לזקני הסצינה, האלבום הזה מיועד לכולם, לכל מי שהמטאל האמיתי זורם בעורקיו ולכל מי שחי את הקטע באמת, גם אם לא שמעתם על Destruction קודם, זה הזמן הכי מתאים לערוך היכרות ספוגה באבק שריפה עם אלילי הטראש מגרמניה. אל תחפשו את Slayer החדש!

לכו לקנות Destruction! The Butchers strike back!!! אלבום החודש!

9 ישי שורץ

C.O.C.
"LIVE VOLUME"
(Metal-Is)

אני מאד אוהב את הלהקה. אהבתי אותם הרבה שנים, מאז שנטשו את ה-hard core, שעשו בתחילת דרכם ועברו ל-cross over מעניין, בין כמה סגנונות מאז שהתחילו, בתקליטם "Blind" (לדעתי הטוב ביותר). יש לי הרגשה שהם לא עשו שיר ממש טוב מאז "Vote With A Bullet", חוץ אולי מ-"Clean My Wounds". מאז הם עשו תקליטים טובים, מטאל בהשפעה של מוסיקה אמריקאית קלאסית, איכותית, אבל זה לא היה זה, לא היה להם את הזעם והאנרגיה שהלהקה הקרינה לפני כן. כעת, הם מוציאים תקליט בהופעה, האלבום מכיל חומר מהקריירה המכובדת שלהם, וכולל קטע פתיחה שנלקח מ-Blind, ממשיך למספר שירים מהאלבום שבא אחריו, ועובר לשירים מתקליטם האחרון. השירים בדרך-כלל, טובים. הלהקה עושה את הרוק שלהם עם השפעות כבדות של Black Sabbath, ויותר מכך, בתקליט האחרון מ-Lynyrd Skynyrd, ועוד ענקי רוק אמריקאים, את החברות שלהם עם Metallica ניתן להבין בעיקר בגלל האהבה של Hetfield לאותן להקות, אבל אני לא Hetfield, ואהבתי יותר את החומר הישן שלהם,מצטער. המתופף שלהם רוצח כרגיל, הגיטרות של Pepper ושל Woody כרגיל מתואמות להפליא, והאנרגיה שלהם בהופעה היא בהחלט יתרון. אבל, זה בערך הכל פה.

אלון מיאסניקוב

THERION

"SECRET OF THE RUNES"

(Nuclear Blast)

אני רוצה לראות אם יש כאן מישהו שלא מכיר את הלהקה הזאת, יש - לא?!?!? כך חשבתי (לפחות קיוויתי), מי לא זוכר את השיר מאישוטך בשוק אך שהתנגן כל ערב מטאל שתקלטתי? כולם זוכרים - טוב מאד. אז כידוע, הלהקה הזאת מוציאה תקליטים פגז, אחד, אחד. מהראשונים שהיו death metal ועד האחרונים symphonic metal, רק שעכשיו הם הוסיפו יותר פולקלור למוסיקה שלהם ועוד כלי נגינה שלא הופיעו בתקליטים קודמים כמו קונטרה באס וטובות מסוגים שונים. גם עבודת השירה(שבעבר היתה משולבת שירת אופרה, heavy ,death ו-gothic) השתנתה וכיום המגמה היא רק שירת אופרה ושירה פולקלורית. הסאונד של האלבום פשוט פצצה, אחלה גיטרות, תופים ובאס שיוצרים אווירה כבדה ואפילו קצת מזכירה ריפים של Iron Maiden ולהקות בסגנון, וישנם גם קטעים כבדים יותר. האלבום ממשיך את הזרם שנוצר באלבום הקודם. בהופעות, החבר'ה האלה לא מאכזבים והם נשמעים פצצה, כמו באלבום. אז תחשבו מה זה לראות אותם בהופעה, אני כבר ראיתי אותם שלוש פעמים, ותאמינו לי זאת אחת מלהקות המטאל הטובות ביותר הקיימות. נחזור לאלבום, מבחינת הלחנים הם פחות אגרסיביים ויותר איטיים, יש בהם השראה פגאנית, מה שמזכיר לי את ההרגשה שהאזנה לאלבומים של Bathory נותנת. באלבום ישנם אחד-עשר קטעים, כל אחד סיפור בפני עצמו, עם עליות וירידות, פזמונים ובתים אשכרה כל שיר מלמיליאן. השירים כתובים בהשראת הרוח הנורדית (לפחות שם נושבות הרוחות - אצלנו אנחנו עושים רוח), ולכן השמות של השירים קשים לקריאה, אבל מה זה משנה... האלבום פגז ובלי גז אני לא זז - יש שאלות?

9 מאור אפלבוים

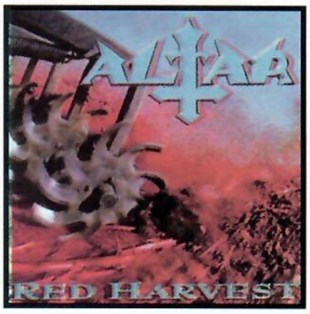
DARKTHRONE

"PLAGUEWIELDER"

(Moonfog)

זאבי הבלאק הנורבגי חוזרים למרכז העניינים באלבום חדש. Darkthrone אינה להקה רגילה. היא מורכבת משני אנשים שהפכו כבר לדמויות מפתח בסצינה: Fenriz המתופף, ו- Necro Culto (כך הוא מכנה עצמו..). בשירה, בס, גיטרות. הלהקה מעולם לא הופיעה בצורה רשמית אך בכל זאת זהו האלבום העשירי שלה!! והיא זוכה להצלחה גדולה בזכות היותה עוף מוזר ובלתי מתפשר בתוך ים הגימיקים שהמטאל מספק בימים אלה, ל-Darkthrone אין שום גימיק או שערורייה עסקית למכור. אבל, יש לה עשרה אלבומי בלאק מצוינים קיצוניים ובלתי מתפשרים. רוב העטיפות של האלבומים מינימליסטיות וחושפות רק את מה שחייבים. בכל זאת ולמרות הכל: פיליפ אנסל־מו מ-Pantera, הוא מעריץ מושבע שלהם. Emperor מצטלמים עם החולצות שלהם. Satyricon מתים עליהם.יש ל-Darkthrone דרך בלתי מתפשרת ושביל ארוך שחור ומפו־תל, בו הם פוסעים כבר למעלה מעשור. תאהבו או לא תאהבו את המוסיקה שלהם: ההתמדה והוותק ראויים להערכה. אבל, אני מאד אוהב את החומר ולגבי, הוותק רק מוסיף להערכה כלפיהם. באלבום הזה חוזרת הלהקה לחומר מהיר יותר, המזכיר את האלבום הקלאסי משנת 1992 "A Blaze In The Northern Sky", שנחשב לאבן דרך חשובה בסגנון (האלבום יצא לאחרונה במהדורה מחודשת). השירים ארוכים יחסית, שש דקות בממוצע, ומהירים ברובם, עם קטעי אווירה איטיים וכבדים באמצע. ל-Darkthrone אין להיטים, יש להם אווירה ואותנטיות בחומר, שמעטות הלהקות שהגיעו קרוב לזה, אם בכלל. זו להקה הזוכה מזה עשור שנים, למעמד של להקת Cult, מהסוג השמור רק ליחידי סגולה בבלאק מטאל. אלבום המחווה שיצא לכבודם לפני שנתיים ושריכז את כל צמרת הסצינה, רק הוכיח עד כמה ההערכה היא רחבה וגדולה. זהו שוב אלבום קשה, לא מתפ־שר, חזק וכבד. הוא אף פחות קומוניקטיבי מהאלבום שקדם לו, "Ravishing Grimness", מהשנה שעברה (שהיו שטענו שהיה איטי מדי). יש כאן חזרה לחומר שאפיין את ההרכב, באמצע שנות התשעים, אך עם סאונד הכי טוב שיש וברור שהיה ללהקה, עד היום. אין כאן אפנות או גימיקים. את Darkthrone מי שאוהב ממש אוהב, והאהבה הזאת, אינה מושפעת מתכתיבי חברות התקליטים, או מ"מה אופנתי" ומה לא, או מאיזו תמונה מגניבה ואפלה שראה במגזין - (הלהקה לא שיחררה תמונות רשמיות לעיתונים מזה עשור) האהבה הזאת היא בגלל המוסיקה. כמה טהור ככה נכון.

8 גידי פרסקי

ALTAR

"RED HARVEST"

(Pavement Music)

העולם סובב לו ו-Altar נשארים Altar. הם עדיין עושים thrash/death מקצועי. הם עדיין מופקים היטב. הם עדיין ברוטלים. הם עדיין לא למדו לאהוב נוצרים. הם עדיין חוזרים ושרים עד כמה הם לא אוהבים נוצרים. הם עדיין לא יפים (לפי התמונה שבדיסק). והם עדיין - אחלה להקה. כן, כן. במטאל, חזרה על אותו דבר, היא לאו דווקא דבר רע. זהו מסר שצריך להעביר לכל אותן להקות ההופכות בהדרגה ל-Pet Shop Boys וטוענות שכמוסיקאים, חזרה זה תהליך של התפתחות. ניתן להמשיך לעשות את מה שעשיתם כל השנים, אם זה טוב. אם זה לא טוב לכו ועשו שלאף אחד במטאל לא יהיה אכפת מ-Erasure. אבל, להקה עצבנית, מלוטשת, ורועשת כמו Altar, צריכה להמשיך עם מה שהיא עושה. זה שווה את זה.

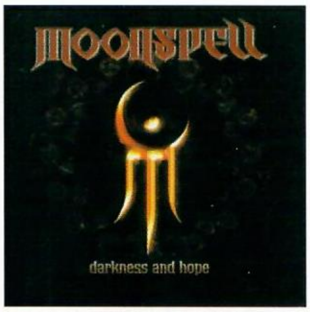
8 אלון מיאסניקוב

MOONSPELL

"DARKNESS AND HOPE"

(Century Media)

איזו אחלה הפתעה! איזה חיוך נמרח על הפנים! כשהתכוננתי לקחת את העט, בסוף יום עבודה, (סליחה, מקלדת.) ולהכנס באמ-אמא של האלבום

הזה מתוך אמונה שהוא עוד צעד בהתמסחרות של Moonspell, שפעם הייתי מטורף עליהם ואחר-כך הפכתי משוגע מהם... בדיוק אז התחיל האלבום להתנגן... ואיזו הפתעה! Moonspell כאילו לקחו את כל המאפיינים מכל האלבומים שלהם עד היום, ושילבו אותם למתכון סופר-מנצח: את הערפדיות הבלאקית של "Wolfheart" האלוהי, את הגותיקה העמוקה של "Irreligious", שהעלה את הלהקה גבוה, גבוה, את השירה הנקייה מ-"Sin", האלבום שבא אחריו. מה לקחו מ-"Butterfly Effect"? שום דבר וטוב שכך... זה היה אלבום הנפל שלהם, שגרם לי לחשוב שגם האלבום הזה יהיה על הפנים... (זוכרים את הביקורת עליו?) איזו טעות! שירתו של Fernando, הסולן, נשמעת טוב מאי פעם, בוגרת, נושמת וחיה כל מילה וכל הברה היוצאת מפיו. המבטא הפורטוגזי שהיה לו בשלושת האלבומים הראשונים של הלהקה, התחלף בשירה מצוינת ומאד מאד מרשימה. תמיד היה כיף להקשיב לשירה הכריזמטית שלו וגם הפעם אין חדש תחת השמש, אחלה שירה. יש פה שימוש נכון מאד בקלידים, שימוש מצוין, היוצר אווירה, אך לא מעיק ולא נשמע קיטשי ודביק. עבודת ההפקה מעולה, שנתנה ללהקה סאונד חדש ומעניין, שלא היה לה באלבומים הקודמים ושהפכה את האלבום הזה לעוד יותר מעניין וטוב. הטקסטים עמוקים ופילוסופיים מאד, מבית היוצר של Fernando. חטיבת הבס-תופים - מעולה. אין לי מה לקטול. אין לי מה לבוא בטענות... אין לי על מה לרדת... רבותיי: חזרה מתהומות השכחה וחזרה בגדול!! כל השירים פה מצוינים. כל השירים כולם מומלצים. הסיבה היחידה שהאלבום לא יקבל ממני עשר היא, שבעבר הוציאה Moonspell את "Wolfheart", שזה לכל הדעות שיא גבוה שלא ניתן לעבור. מה שכן: הציון תשע, הוא הציון הנכון לאלבום הנכון בזמן הנכון. איזה כיף לראות אותם שוב בשיאם!

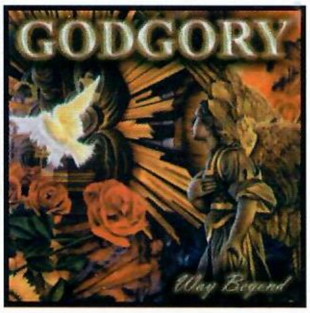
9 גידי פרסקי

Lacrimosa
"Fassade"
(Nuclear Blast)

לפני כמה שנים הגיע לארץ טרנד חדש (תמיד הוא מגיע, הטרנד), ובטרנד הזה הגיעו כל מיני להקות מיוחדות מכיוון אירופה. חלקן היו גוטיות, חלקן תעשייתיות וחלקן היו משהו ביניהם, אך המשותף בין כולם היה החיבור המוצלח לקהל המטאל. כנראה שזה ענין של אנרגיות משותפות, הקיימות במוסיקה מסוגים אלה, או שפשוט הלחנים דומים מאוד. לא משנה מה בא קודם, הביצה או התרנגולת, לשניהם בסוף גדלה כרבולת. אחד השמות שבלטו בטרנד הזה שהגיע לארץ, היתה להקת Lacrimosa, ששילבה מוסיקה גוטית עם מטאל ועם נעימות בפסנתר. כל זאת עם תדמית נכונה שבטוח עזרה להם בקטע של קידום המכירות. באירופה מתים על המראה הזה. האיפור שלהם מוסיף המון להופעות הבמה שלהם. ופרט אחד קטן, אבל אי אפשר לפספס אותו, השירה בגרמנית ובאנגלית: יש שירים שזה נשמע פגז ויש שירים שזה פחות מגבה את המוסיקה. Lacrimosa מופיעים עם הצמד Tillo ו-Anne, אבל באלבומים הם מביאים נגנים חיצוניים: בס, תופים, גיטרה, כלי נגינה קלאסיים ועוד. באלבום הקודם "Exodia" הם אירחו את התזמורת הסימפונית של לונדון והפעם הם מארחים את התזמורת, שעשתה הרבה פסי קול בהוליווד והרכבים קטנים של רביעיית כלי מיתר ומקהלות. האלבום הזה מופק מאוד. הוא נשמע הרבה יותר מגובש ומקצועי מהקודמים. עדיין יש בו את כל המרכיבים שעשו את Lacrimosa למה שהם, אבל בגרסה מופקת יותר ויותר. האלבום מכיל שירים מאוד שקטים לצד שירים יותר כבדים ואפילו קצת שירים עם טיפה מהירות (כמה שאפשר, בלי להשמע סתמיים). עכשיו כשהקיץ עומד להסתיים והסתיו מתחיל, האלבום הזה יכול להתאים לשינוי שהעונות מביאות עמן, כי הוא מלא בשינויים וריגושים. ישנם אנשים השונאים את Lacrimosa, ישנם כאלה שמוכנים לנשק את האדמה בשבילם. אני לא שונא ולא אוהב, אבל אני מכיר את החומר שלהם טוב (יחסית לאחד שלא מת עליהם). ואני חושב שזה תקליט פצצות - ישר לגבות ובאמת כל הכבוד לצמד הזה.

8 מאור אפלבוים

Godgory
"Way Beyond"
(Nuclear Blast)

זהו האלבום הרביעי במספר של להקת הדת-גוטי מאטל השוודית. והוא האלבום הטוב ביותר שלהם עד כה. לוקח ללהקות זמן עד שהן מוצאות את הסגנון שלהן, את דרך הנגינה שתתאים להן. ואני בהחלט חושב שבאלבום זה Godgory מצאו את הסגנון שלהם. זה התחיל באלבום הקודם שלהם "Resurrection", שיצא בשנת 1999 ושבו הם התחילו להוסיף יותר ויותר מוטיבים סימפוניים וגוטיים, למוסיקה שלהם. באלבום הזה הכול מלוטש יותר, מקצועי יותר ובהחלט זורם הרבה יותר חלק ונעים לאוזן... אחד הדברים המאפיינים את המוסיקה של הלהקה הזו, הוא השימוש בקול דיבור נמוך והכול משתלב עם המוסיקה ונתמך בהפקה וסאונד מקצועיים (כמו כל דבר שאתה יכול לצפות מהקלטה ב-Studio Fredman), זה מקפיץ את הלהקה לגבהים שהיא עדיין לא היתה מורגלת אליהם. הדבר היחיד שקצת הפריע לי היה, שבצורה זו או אחרת, הכל חוזר על עצמו. חלק מהשירים זהים לחלוטין מבחינת בניית השיר וצורת הניגון...

אך, למרות זאת, אני עדיין יכול להמליץ, למי שאוהב את הסגנון, להקשיב יש סיכוי לא רע, לפחות איך שאני רואה את זה, שהוא אפילו ייהנה.

8 אתי קרש

Criminal
"Cancer"
(Metal Blade)

אני לא יודע בדיוק כמה תקליטים היו ל-Criminal קודם. אבל, הם כבר קיימים למעלה מעשר שנים. אל תתפלאו אם לא שמעתם עליהם עד היום, גם אני לא, אבל אני חייב לומר שזה פספוס. העובדה שהלהקה באה מצ'ילה ולא זכתה להפצה נורמלית, היא ממש עוול, כי הם טובים, אפילו טובים מאד. אני חייב לומר שכשהעורך הפיל עלי את הדיסק, חשבתי לעשות לו משהו קרימינלי, אבל כבר בהאזנה הראשונה הנהנתי בראשי

ואמרתי "לא רע" וככל שהאזנתי לזה יותר הבנתי עד כמה מה שהם עושים הוא יותר מלא רע. הרבה יותר. נקודות השוואה מובנות הם ל-Sepultura, אבל אני חושב שהשוואה כזאת היא לא ממש מחמיאה. הלהקה הרבה יותר מגובשת. את שילוב ה-thrash/death שלהם, הם עושים בצורה מאד נקיה, (עד כמה שהז'אנר מאפשר להם). ריפים מהירים וכוחניים, מתופף שקורע את הדאבל באס, והסולן, anton ששר בקול צרוד חצי death את הטקסטים הקצרים. יש גם כמה הפתעות לא צפויות, כגון: סולואים מלודים מצוינים, ריפים טראשים ברורים מאד וטובים, ובניה מצוינת של השירים. בהחלט ניתן להבחין בניסיון הרב של הלהקה. אני ממליץ בחום לכל אוהבי Sepultura, death metal, ואפילו להקות thrash כמו The Haunted.

8 אלון מיאסניקוב

Hypocrisy
"10 Years Of Chaos And Confusion"
(Nuclear Blast)

האמת היא שרק חמש השנים הראשונות של הלהקה היו בלגן ואי-סדר, ולא כמו שקובע שם האוסף החדש שיצא להם. תקליטיהם הראשונים הביאו להם כמות גדולה של אוהדים, אבל אני לא ממש אהבתי אותם, עד שיצא "The Forth Dimension", ופתאום הבנו ש-Peter Tagtgren, הסולן והגיטריסט של הלהקה, יודע גם להפיק וגם לנגן. מאז הפך Peter למפיק המטאל העסוק ביותר בעולם. אני לא מבין מתי יש לו זמן להשתין, כשהוא או מתופף, או מנגן, או שר או מפיק באיזושהי להקה. אפשר להבין מדוע יש לו עיגולים שחורים מתחת לעיניים, הוא פשוט לא ישן. האוסף החדש שלהם נע בין השירים הישנים, שנטו יותר ל-black ובין החדשים שהתקרבו יותר ל-death, אבל עם איזה twist איכותי ומלודי, אני אוהב במיוחד את "Roswell 47", המספק לנו כמה ריפים חדשים ומצוינים, שאין מספיק כמוהם במטאל, אבל גם שירים כמו "Fractured Millennium", מספקים את הסחורה. Hypocrisy יודעים להיות גם עצבניים מאד ולא רק גרנדיוזים כמו בשירים שהזכרתי, רק תקשיבו לשירים כמו "Killing Art" ותבינו על מה אני מדבר. הם ממש נותנים משהו לכל אדם. בסך הכל, אין טעם באוסף למי שיש לו את תקליטי הלהקה, אבל למי שאין, או יש רק חלק, זה מומלץ, האוסף ממצה היטב את אחת הלהקות הטובות והמיוחדות בז'אנר הקיצוני.

אלון מיאסניקוב

In Flames
"The Tokyo Showdown"
(Nuclear Blast)

כולנו אוהבים את In Flames. הם פשוט להקה כזאת שאי אפשר שלא לאהוב. הם עושים death משובח, הם עושים מטאל טוב, והם לא הופכים בהדרגה ללהקת פופ, כמו

כמה כאלה שהיו דומים להם בעבר. לפי מידת ההצלחה העולמית של In Flames, אני חושב שניתן להסיק שגם כל העולם (לפחות זה שאוהב מוסיקה ולא זבל), אוהב אותם. ההופעה היא ביפן, כפי שברור, כי משם התקליט, ולפי ההופעה הזאת ניתן לגלות את כל הגורמים שעושים אותם לכל כך אהובים. למרות שהם מרביצים קטע אחר קטע, שכולם מנוגנים באיכות מדהימה, שכולם מורכבים ומעניינים, הם לא מאבדים מהאנרגיה המטאלית שלהם. הם פותחים ב-"Bullet Ride" המצוין, ואז חוזרים קצת בזמן לחומר ישן יותר, שירים כמו "jotun" לעולם לא יאבדו את האיכות שלהם, ומסתבר שהלהקה צברה כבר כמות מכובדת של להיטי מטאל בארסנל שלהם, "Food For The Gods", "Clayman", פשוט: אחד, אחד! הסולן מצליח לשמור על קול ניחר במהלך כל ההופעה, למרות שאני כבר מזמן הייתי נזקק לכריתת שקדים אחרי מופע צרחות שכזה. והגיטרסיטים איכותיים כתמיד, נותנים ריפים שמצליחים להיות כבדים ומלודיים בעת ובעונה אחת. אני באופן כללי לא מת על הופעות, אבל זאת ממש הופעה ראויה. מומלץ.

אלון מיאסניקוב

Ensiferum
"Ensiferum"
(Spinefarm)

אנסיפרום היא להקה מפינלנד שמנגנת בלאק/דת' עם השפעות פולק ומוסיקת ימי הביניים ועם נגיעות של הבי מטאל מסורתי. זהו אלבום הבכורה שלהם שיוצא לאחר מספר שינויי הרכב והקלטות דמו רבות. אני קצת התאכזבתי ממנו, בעיקר מפני שציפיתי לשמוע הרבה יותר פולק ממה שיש שם, אבל אין הרבה, לרוע מזלם של חובבי ימי הביניים כמוני, על כל המשתמע מכך. גם הפולק, שכן נמצא שם, קבור בדיסטורשן ובשירתו הגרונית והצרודה של הסולן יארי בלאק, על גבול הדת. עם זאת, השילוב שעושה הלהקה בין כל סגנונות הדת', בלאק ופולק הוא די מאוזן ויפה. המילים יפהפיות, אם כי לפעמים שגרתיות לז'אנר. יש בהן קריצות לא מעטות והומור וזה כבר הופך את חווית ההאזנה לענין מרתק ומענין. אהבתי מאד את השיר "Token Of Time", שבו מלודיית הפולק ברורה יותר ומעניקה לו ייחוד, וגם משתלבת יפה עם הגיטרות הכבדות ועם השירה של יארי.

7 כרמית מזרחי

Novembers Doom
"The Knowing"
(Pavement)

המ..המ.. דום מטאל, וכשאני אומר "דום מטאל", אני לא מתכוון לגוטי-דארק-מטאל, שיש הרבה להקות כאלה, אני מתכוון לצורה המיושנת שלו. בתחילת שנות ה-90 כשלהקות כמו Anathema, My Dying Bride, Paradise Lost ולהקות דומות שלטו בעולם...

אותו צליל כבד ומוסיקה איטית, עם סולנים שנתנו למושג "קול נמוך ומפלצתי" משמעויות חדשות.... ועכשיו, בתחילת שנות ה-2000 מגיעה להקה משיקאגו אמריקה ומתיימרת להחזיר עטרה ליושנה ולהוביל מחדש את מתקפת הדום האפל והאטמוספרי. אבל מה, היא רק מתיימרת. בהתחלה כשקיבלתי את הפרומו וקראתי על הלהקה, נמשכתי מאוד להקשיב לאלבום, מכיוון שעבר הרבה זמן מאז שמעתי מוסיקה כזו, אבל, כנראה כגודל הציפייה גודל האכזבה... אי אפשר ואפילו אני אעשה עוול לשלושת מלכי הדום הבריטי, אם אשווה אותם ללהקה הזו.. הבריטים הם עדיין בדרגה הרבה, הרבה יותר גבוהה... החומר לא עובר בצורה חלקה ובחלק מהשירים, ההרגשה שאני קיבלתי היתה שהם מרחו ומתחו את המוסיקה יותר מדי. בגדול, לא מדובר באלבום רע, אבל בהחלט לא מדובר באלבום שעומד על אותה מדרגה של אלבומים כמו "Gothic"(Paradise Lost) וכדומה.. יש להם עוד הרבה במה להשתפר....

5 איתי קרש

Sign
"Imaginary Sonicscape"
(Century Media)

Sign החלה את דרכה בשנת 1989 כהרכב black-thrash מהראשונים בסצינה. שלוש שנים מאוחר יותר, לאחר דמו מצליח ביותר, יצא אלבום הבכורה שלה "Scorn Defeat" בחברת Deathlike Silence הנורבגית, שהיתה שייכת לגיטריסט Mayhem לפני שנרצח באכזריות בקיץ 1993. האלבום היה שילוב מיסטי ומיוחד של בלאק עם ההשפעות הטראשיות של תחילת הדרך ושילב מוסיקה מאד מפחידה, שנתנה לאלבום מעמד של קלאסיקה ב-Underground באותן שנים, מאז יצאה הלהקה לשיטוט חסר מעצורים בתוך סגנונות המטאל הקיימים והלא קיימים. ארבעה אלבומים יצאו ל-Sign מאז אותו אלבום קלאסי. כולם יצאו ב-Cacophonous הבריטית, החברה ממנה באו Cradle Of Filth ו- Dimmu Borgir. כל אחד מאותם אלבומים היה בעל כיוון אחר, אך כולם היו Sign במאה אחוז. היה שם בלאק עם ג'אז..., טראש עם מוסיקה יפנית מסורתית..., ברוטל עם progressive... הכל מכל. האלבום הלפני אחרון שלהם "Hail Horror Hail", היה שיא השיאים... מוסיקה יפנית עם heavy metal ורוק מתקדם.. ידעתי לצפות לבלתי נודע עם האלבום הזה, ידעתי לצפות לכל.. איזה עושר מוסיקלי... לא ייאמן... בלאק, מוסיקה ערבית... מוסיקה יפנית.. רוק מתקדם... heavy metal... פשוט לא ייאמן איך אפשר לחבר בלהקה אחת כל כך הרבה סגנונות מנוגדים ושהכל יישמע מתאים, מעניין וטוב. תראו לי להקת black אחת שמעיזה להשתמש בסקסופון... במנדולינות... בחצוצרות...ועם כל זה להשמע באמת מפחידים אוונגרדים ואותנטיים, אני ממש "מחזיק" מ-Sign על הביצים מפלדה שיש להם...צריך הרבה הרבה ושוב הרבה אומץ כדי לשחרר פעם אחר פעם אלבומים מיוחדים עד כדי טירוף, מעניינים עד כדי ניתוח טבלטורי ומוסיקלי ברמה של אקדמיה ושחורים ואפלים כמו לילה יפני קר.... לוחמי חראקירי אומנותיים שכמותם...אני ממש תופס מהאומץ הזה, זה הרבה יותר מלשחרר אלבום בלאק שנשמע מהמערה ולהצהיר ש: "ככה זה אומנותי"... זה לא המקרה פה חברים! תקשיבו למוסיקה הנפלאה של Sign, לעושר הרעיוני והאומנותי הבוקע מכל צליל, למטאליות הביזארית עד כדי אימה שלהם, לקברט הגהינומי המופלא הזה, לחוויה, וזו באמת חויה, הכל כך יוצאת דופן הזו, תקשיבו ותזכרו את דבריו של Satyr מ-Satyricon: "הסצינה צריכה עוד אלבומים קיצוניים ושוברי מוסכמות, מציבי רף חדש ופסגות חדשות" רציתם? קיבלתם!

7 גידי פרסקי

Burning Point
"Salvation By Fire"
(LMP)

על מסכי ערוץ שתיים מופיעה לאחרונה פרסומת, המבשרת על תחילתה של מהפכת המיחזור במדינת ישראל. ובכן, בפאוארלנד מהפכת המיחזור כבר נמצאת בעיצומה והפעם הנציגה שלה היא 'ברנינג פוינט', רביעייה מפינלנד, שמנגנת באלבום הבכורה שלה ספיד-פאואר מטאל בדיוק כמו עוד עשרות להקות אחרות. וזה לא שהם גרועים, הבחורים הצפוניים הללו, שניבטים מעל תצלום העטיפה רציניים וקשוחים, ממש לא. הם פשוט מתאימים מדי לתבנית הידועה של 'להקת פאואר מטאל מצפון אירופה'. יש להם שירה טיפוסית גבוהה ומלאת פאתוס (כמה מפתיע), שיורדת נמוך בפתאומיות וגיטרות שמשחקות ברמת הקצב - מהיר, מיד-טמפו ומשם לנגינה איטית וכל הדרך בחזרה (כבר אמרנו ספיד?). יש תופים שמקבלים פתאום את כל הבמה כשהגיטרות משתתקות וכמובן בסיסט שעושה עבודה מינימלית ותו לא. שום חידוש, שום הפתעה, שום דבר מיוחד שכבר לא שמענו אצל אינספור להקות אחרות. גם המילים טיפוסיות, אפילו די משעממות, אם כי, למרבה ההקלה, חרבות ודרקונים דווקא אין כאן. זה כבר היה באמת יותר מדי. לחובבי פאואר מטאל ולמחזיקי כרטיס אדום שאוהבים שגרה.

7 כרמית מזרחי

Human Fortress
"Lord Of Earth And Heavens Heir"
(LMP)

'יומן פורטרס' הם שישייה גרמנית, שעושה פאואר מטאל אפי ומאוד דרמטי, הן מבחינת מילים והן מבחינה ווקלית ומוסיקלית. המוסיקה שהם עושים היא מעל לממוצע הלהקות בחתך הז'אנר שלהם והאלבום,

אקדים ואומר, משובח למדי. למרות זאת, אני הייתי שמחה לו היו נפטרים מקטעי הנאראטור המרובים מדי והמיותרים לחלוטין. דרמטיות זה עסק מרתק, אבל גם בזה לא צריך להגזים. אך בל תיתנו לפגם קטן זה להטעות אתכם – למבצר האנושי הגרמני הזה יש הרבה להציע למאזין.
יש להם סולן נהדר עם קול עמוק, מלטף ועוטף וסאונד עשיר וחם הודות לשני גיטריסטים מוכשרים כשדים, לבסיסט דומיננטי במיוחד ולקלידים חמקניים וכמעט בלתי מורגשים, והרי כך בדיוק אמורים להיות קלידים ברוק כבד. קטעי הגיטרה האיטיים בשיר הנושא 'לורד אוף ארת' עוצרי נשימה ממש ופשוט יפהפיים. הרבה מהירות אין כאן, וטוב שכך – עדיפים בעיניי נשמה ונגינה מתוך אהבה על פני מהירות מוגזמת וטכניות יתר מזויפת וחסרת טעם. ההפקה של טומי ניוטון נקייה, אבל מרוחקת מספיק כדי שלא לפגוע באותנטיות היצירה.
הדימויים והליריקה טיפוסיים בדרך כלל לז'אנר וכוללים גיבורים, מבצרים, לוחמים וכיוצא באלו אלמנטים של פנטסיה וכיבושים, אבל יש גם מספר הפתעות, למשל הבלאדה 'פורגיב אנד פורגט', שיר אהבה מלא רגש. הכשרון העז והרוח היתרה ניכרים בכל מילה, בכל אקורד ובכל ריף באלבום הזה, שיוצרים ביחד צליל עגול ורך מבלי לאבד חספוס מתכתי וקשיחות.

8 כרמית מזרחי

ROYAL HUNT
"THE MISSION"
(Majestic Ent.)

אני חייב לומר שלא הייתי גדול המעריצים של הלהקה בעבר. הם שילבו מנה גדושה של קלידים עם גיטרות בעלות נטייה נאו קלאסית ויצרו heavy metal עם קורטוב של power, והתוצאה הייתה רכה מידי בשבילי, מלודית, כן, אבל לא מספיק תוקפנית לאוזני.
כעת יוצא תקליט החדש, "The Mission", ובמלותיו של תושב הירושימה – I was blown away! נראה כי הלהקה תפסה החלטה מודעת לעשות שינוי רציני, והתוצאה היא לא פחות ממעולה, metal טהור, בסיסי, חזק אך עם זאת מלודי, הכיוון הוא הרבה יותר אמריקאי מהתקליטים הקודמים שהיו אירופאים למהדרין. ומה עשה את השינוי? נתחיל מכך שהגיטרות תפסו מקום משמעותי הרבה יותר, הקלידים עברו לרקע, לא לחזית שבה נמצאו בעבר, השירים נשמעים כאילו נכתבו הפעם על פי ריף גיטרות חורש שהזכיר לי מאד את Queensryche של שנות השמונים. דבר נוסף הוא העבודה המדהימה שעושה הסולן, הקול אינו עוד תאום מקוטע אשכים של הסולנים של Malmsteen, אלא קול מלודי מחוספס, שעובד מעולה גם בתוספת קולות הרקע המלודים.
הדבר יוצא הדופן ביותר הוא שאין ללהקה מתופף. לא, הם לא עושים מוזיקה חסרת קצב, הם עושים שימוש במכונת תופים, שומעים שזה מכונה, אבל באופן מוזר, זה לא מפריע, להפך, זה נותן איזה סאונד high tech מוזר למוזיקה, גוון תעשייתי מודרני, שמשתלב עם המוזיקה המצוינת.
בואו ונסכם, זה לא לחובבי המטאל הקיצוני יותר זה תקליט מלודי מאד, עדיין אירופאי מאד, ונוטה להמנונים שאופיניים כל כך למטאל האירופאי, זה כן מזכיר את Malmsteen (במיוחד בשיר השני), אבל זה מזכיר את הדברים הטובים שיש בו. אני ממליץ לכל מי שאוהב true metal מלודי וטוב, זה בהחלט אחד התקליטים הטובים שיצאו בז'אנר בשנים האחרונות.

9 אלון מיאסניקוב

WINTERLONG
"VALLEY OF THE LOST"
(Lion Music)

זהו אלבום בכורה ללהקה צפון שבדית, שרשמית לפחות מנגנת 'פאואר מטאל סקדינבי'. לי נדמה שההגדרה או התווית הזאת לא נכונה, מוטעית או לפחות בלתי מדויקת עבור המורכבות המוסיקלית של 'ואלי אוף דה לוסט'. הרביעייה החביבה מגישה לנו כאן אלבום כבד הרבה יותר ממה שאנו רגילים לתייג כפאואר מטאל. היא רחוקה מרחק מאות מילין מהאמרפול, למשל, שגם מגדירים את עצמם כ'פאואר מטאל סקנדינבי'. אפילו השירה הצרודה והעמוקה מאוד לא אופיינית לז'אנר הפאואר, אלא יותר לבלאק ואפילו לחלקים מסוימים בת'ראש. לפחות במובן אחד מתנהגים חברי ווינטרלונג כלהקת פאואר מטאל למופת - נגנים אורחים. בקטע אחד מנגן אפילו אריק מאתסון, המפיק, אזכור לא חביב במיוחד ללהקות שמניחות למפיקיהן להשתלט על היצירה שלהן. המילים עוסקות בעיקר בפנטסיה: חרבות קסומות, יערות מכושפים, אלים, אלות, גובלינים, ערפדים, טרולים גמדים ומכשפות. בין כל המוטיבים הללו בולט בשונותו השיר 'מיסטרי אוף לייף', שעוסק בניכור ובשאלות קיומיות של האדם המודרני. הגיטריסט המוביל של הלהקה, ת'ורביורן אנגלונד, טוען להיות מושפע מנגינתו של מלמסטין ואפילו מודה לו בחוברת המילים על שהורה לו את הדרך הנכונה לנגן גיטרה. בהתאם להצהרות הכוונות הללו, סולואי הגיטרות ארוכים וכבדים ובשיר 'נוספרטו' ניכרת ההשפעה בצורה הבולטת ביותר. עם זאת, קשה כמובן, להשוות בין השניים. הנגינה הבוסרית של אנגלונד תצטרך לעבור דרך ארוכה עד שתגיע לרמתה של זו של מלמסטין בשיאו, אם בכלל.

7 כרמית מזרחי

בגליון הבא
NEXT IN ISRAELI METAL HAMMER

Pink Cream 69 · Godgory · Kings X · Pungent Stench

Heavy Metal 'til the End
Grave Digger
The Grave Digger
Grave Digger
Lim. first Edition + Bonustrack
also available as Pic-LP
The new „Grave Digger" album inspired by
the novels of Edgar Alan Poe.
Instore 22.10.2001
MANOWAR
The Kings of Metal
finally available
on DVD
completely
overwrought +
15 min.
bonus-material
Two hours of life on the edge of steel!
With footage that has never been seen before!!
WARNING!
This program contains drinking, fucking, partying, nudity, explicit lyrics, obscene language and more sex than most people will ever dream of. This video is for true metal animal audiences only. Not recommended for losers, wimps, posers and all other assorted assholes.
Instore 29.10.2001
Also available:
Hell on stage live
Hell on Earth Part I VHS
HELL ON EARTH PART I
NUCLEAR BLAST
WWW.NUCLEARBLAST.DE
FOR FREE: OUR NEW MAILORDER CATALOGUE
HTTP://WWW.NUCLEARBLAST.DE
Distributed in Israel by M.M.I.-Music Media Israel P.O.Box 52043 Tel Aviv 67212, Israel Fax: 972 3 6885187 info@musicmediaisrael.com